

SOPHOCLES

CAMBRIDGE UNIVERSITY PRESS

C. F. CLAY, MANAGER

London: FETTER LANE, E.C.

Edinburgh: 100 PRINCES STREET

Berlin: A. ASHER AND CO.

Leipzig: F. A. BROCKHAUS

New York: G. P. PUTNAM'S SONS

Bombay and Calcutta: MACMILLAN AND CO., LTD.

Toronto: J. M. DENT AND SONS, LTD.

Tokyo: THE MARUZEN-KABUSHIKI-KAISHA

All rights reserved

SOPHOCLES

THE TEXT OF THE SEVEN PLAYS

EDITED BY
SIR RICHARD JEBB, LITT.D.

CAMBRIDGE
AT THE UNIVERSITY PRESS

1914

First Edition, 1897.

Reprinted 1906, 1914.

CONTENTS.

	PAGE
INTRODUCTION	vii
OEDIPUS TYRANNUS	1
OEDIPUS COLONEUS	53
ANTIGONE	117
AJAX	165
ELECTRA	215
TRACHINIAE	267
PHILOCTETES	313

INTRODUCTION.

I. *The Laurentian Manuscript of Sophocles.*

I. The oldest and also the best source for the text of Sophocles is the famous codex Laurentianus¹ (L), numbered xxxii. 9 in the Biblioteca Mediceo-Laurenziana at Florence. This ms., written on vellum, is a volume measuring $12\frac{1}{4}$ by $8\frac{1}{2}$ inches, of 264 leaves (= 528 pages). It contains:—(1) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 1—118, or pp. 1—236. (2) The seven plays of Aeschylus² on leaves 119—189. (3) The *Argonautica* of Apollonius Rhodius, leaves 190—264.

The ms. was probably written in the first half of the

¹ At one time it was more generally called, as by Dindorf, the codex Mediceus (M). The name of the Library, 'Mediceo-Laurenziana,' denotes that it (1) was founded by the Medici, and (2) is adjacent to the Church of San Lorenzo, which itself was restored by members of that house. So the Marciana at Venice is named from St Mark, the Ambrosiana at Milan from St Ambrose. 'Laurenziana' is the more distinctive part of the name; for Cosimo de' Medici the Elder founded also the Library of San Marco at Florence (see below, p. xxxiii). Hence the 'Mediceo-Laurenziana' is often called simply 'Laurenziana,' but not simply 'Medicea'; and for the same reason the codex should be called 'Laurentianus' rather than 'Mediceus.'

² Of the *Agamemnon* it has only vv. 1—310 and 1067—1159, having lost the quire which contained vv. 311—1066, and also six leaves of another quire, which contained vv. 1160—1673, and *Cho.* 1—9.

eleventh century. This approximate date is inferred from the general character of the writing: there is no other evidence. Minuscule writing, as seen in medieval MSS., passes through phases of development which shade into each other, but in which three periods can be broadly distinguished¹.

(1) In the earliest of these, from the ninth century to about the middle of the tenth, the minuscule hand is regular, formal, calligraphic, being an effort to adapt the ordinary cursive writing of the day to literary (especially liturgical) uses in a shape which should be comparable for beauty with the uncial character of an earlier time.

(2) The second period extends from about the middle of the tenth to the middle of the thirteenth century. A more fluent style now appears alongside of the other. This new hand is more set and formal than the common cursive, but less calligraphic than the standard models of literary penmanship. It was employed, indeed, in transcribing books; but chiefly when the book was intended to be a working copy for every-day use by students, rather than the ornament of a library, or a volume for the service of the Church. The Laurentian MS. is an example of this style. It approximates in general character to a MS. of St Ephraem which bears the date 1049 A.D.² And one peculiarity which it exhibits confirms the inference from the type of the hand. Medieval MSS. were usually ruled with lines to guide the scribe; and in the minuscule MSS. of the ninth century the custom was to write above the line. But in the tenth century a fashion of writing under the line came in, and in the course of the eleventh century this system superseded the other. In the Laurentian MS. the writing is sometimes above, sometimes below, the line; a circumstance which points to a time of transition, when a

¹ On this subject generally, see Sir E. M. Thompson, *Handbook of Greek and Latin Palaeography*, chap. XII.

² Omont, *Fac-simile des plus anciens MSS. grecs de la Bibl. Nat.* (1892), pl. 21.

scribe felt free to follow whichever method he found the more convenient in a particular place¹.

(3) The third period of minuscule, from the middle of the thirteenth to the middle of the fifteenth century, is one of gradual change from the more exact and beautiful forms of writing to others of a more hurried and irregular kind, with a growing use of contractions; until, in the sixteenth century, loose and straggling hands, of an almost modern type, begin to appear. It will be seen, then, that the date assigned to the Laurentian MS. rests on grounds which, if purely palaeographical, are definite.

2. The MS. was produced in a regular workshop or *scriptorium* at Byzantium, whence it came to Florence. The Sophocles is contained in 14 quires of 4 sheets (or 8 leaves) each, followed by one quire of 6 leaves,—that number sufficing to complete the text. With regard to ruling, the first quire differs from the rest. On the outer sheet (fol. 1 and fol. 8) each page has 39 close-set lines: the other three sheets (ff. 2—7) have 40 lines. In the other quires, each page is ruled with 38 lines for the text. Two lines at the top of each page, and three lines at the bottom, are ruled at intervals twice as wide as the spaces between the text-lines. These five extra lines were intended to receive scholia; for which ample room is also marked off in the margins by two pairs of vertical lines, one pair on each side of the text-space. A peculiar feature of the MS. is the laxity with which the scribe treats the ruling. He almost always exceeds the number of 38 verses on a page, often writing as many as 48. He evidently knew how far he might encroach, in any given place, on the room available for scholia; a fact which makes it probable that there were scholia in the MS. which he copied.

¹ Sir E. M. Thompson, *Introduction* to the autotype Facsimile of the Laurentian MS., published in 1885 by the Society for the Promotion of Hellenic Studies, p. 7.

3. The Sophocles and the Apollonius are by the same hand, which wrote also the first quire of Aeschylus (to *Persae* 705), *i.e.*, leaves 1—126 and 190—264 of the MS. This writer is known as ‘the first scribe’. The rest of Aeschylus (leaves 127—189) is by ‘the second scribe’, with whom we are not here concerned. The first scribe writes an easy and flexible hand, with only occasional stiffness (as at the beginning of the *Ajax*). The letters have a slight leaning to the right (the cursive tendency); and the general style of the writing is that which marks the second period of minuscule, as described above. He uses very few contractions¹.

But the professional scribe acted under the supervision of a more scholarly person, who controlled the work. The scribe wrote the text of Sophocles, with the title and colophon of each play, the ‘*Dramatis Personae*’, and the Arguments. His supervisor then compared the MS. with the archetype, corrected it, and wrote the scholia in the spaces prepared for them. Hence he is usually designated by the letter S (scholiast), or as the ‘*diorthotes*’ (*i.e.*, the first and chief corrector).

S wrote the scholia in a character which combines the uncial with the minuscule, and is known as ‘semi-uncial’. In MSS. of that period the semi-uncial was often used for scholia, titles, ‘*Dramatis Personae*’, etc., while the body of the text was written in minuscule. But S made occasional use of minuscule also, *viz.*, in supplying verses which the scribe had omitted, and (as a rule) in noting variants. Hence the hand of S can be compared with the hand of the scribe in two different phases; in the semi-uncial used habitually by

¹ The examples which occur are mostly in words to which contraction was commonly applied in biblical or liturgical MSS., such as *πατήρ, μήτηρ, υἱός, θεός, ἄνθρωπος, οὐρανός, πνεῦμα*. πολλ^ι for πόλιν in *O. T.* 104 (f. 34 b), and ἐλάνθαν^ν (ἐλάνθανεν) in *El.* 914 (f. 26 b) are exceptional. So, too, are παῖρνου (παρθένου) in *Tr.* 148 (f. 66 b), and πάρνον *ib.* 1219 (f. 78 b).

In the scholia (written by S) contractions are far more frequent.

S, and occasionally (as in titles, 'Dramatis Personae', etc.) by the scribe; or in the minuscule used habitually by the scribe, and occasionally by S. The general difference is well marked. The hand of the scribe is freer and more flexible: that of S is delicate and clear, but stiffer and more formal; and his letters, when they descend below the line, are longer than those of the scribe.

4. Errors in the text are sometimes corrected by the hand of the scribe¹, sometimes by that of S². The task of supplying verses which had been accidentally omitted is also shared between them³. The various readings in the margin are nearly all due to S. These variants appear to be set down, not as corrections of readings in the text, but rather as alternatives which the writer thought worthy of record: the prefixed γρ. is to be understood as γράφεται, not as γράφε or γραπτέον. They are of various degrees of value. In some cases the variant mentioned by the scholiast is the true reading (see below, p. xxx). Other vv. ll. were originally glosses (as *El.* 1101 γρ. μαστεύω, on ἱστορῶ); or arose from clerical errors (as *Al.* 1506 γρ. ἐλοιδόρει, for ἔλοι δορί). Others,

¹ As in *Tr.* 1265 (f. 79 a), where the scribe wrote συγνωμοσύνην, and then added the second γ above: and in *El.* 443 (f. 21 b), where he first wrote δέξασθαι δέξας νέκυσ, then erased δέξας and wrote νέκυσ in its place.

² As in *O. C.* 564 (f. 103 b), κινεύματα corrected to κινδυνεύματα: *ib.* 1729 (f. 117 a) τάδ' added: *Ant.* 565 (f. 56 a) ἦν written over the last syllable of κακοῖς.

³ The following are instances of verses supplied by S. (1) In the text. *Phil.* 1263 (f. 93 b): *Trach.* 177 (f. 66 b). (2) In the margin (often with the sign στιχ., i.e. στίχος, to show that the words form a verse in the text, and not a comment). *El.* 1007 (f. 27 b): *Trach.* 445 (f. 69 b), 536 (f. 70 b), 705 (f. 72 b).

The following are instances of verses supplied by the scribe. (1) In the text. *El.* 993 (f. 27 b): *Ant.* 69 (f. 50 b). (2) In the margin. *El.* 584—586 (f. 23 a): *O. T.* 62 (f. 34 a): *Ant.* 68 (f. 50 b): *O. C.* 899 (f. 107 b), 1375 (f. 110 a).—*El.* 15 (f. 17 a), and *O. C.* 1256, both marginal, are doubtful between S and the scribe, but may probably be attributed to the latter.

again, are worthless conjectures, remarkable, in some instances, for their temerity (as in *O. T.* 134 τήνδε θεσπίζει γραφήν for τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν). Taken altogether, the variants indicate that S either was incapable of distinguishing the good from the bad, or wished to record every noteworthy reading that he knew.

5. A few corrections or variants here and there are due to hands later than S. But no one has yet succeeded in distinguishing these hands from one another with clearness or precision. One or two of them may be referred to the fifteenth or sixteenth century. These latest corrections are attributable to scholars living in Italy. Giovanni Aurispa, a Sicilian conspicuous for his success as a collector and merchant of manuscripts, was at Byzantium in 1422 and 1423. At the end of the latter year he returned to Venice with no fewer than 238 volumes¹. But while still at Byzantium he had sent one of his choicest prizes, the codex now known as the Laurentian, to Florence. The recipient was Niccolo de' Niccoli, a distinguished humanist, prominent in the literary group which surrounded Cosimo de' Medici². Ambrogio Traversari, another member of that circle, writing (in 1424) to Niccoli, congratulates him on the rare beauty of the manuscript, and on the value of the scholia contained in it³.

¹ See Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, vol. I. pp. 263 f.

² As to Niccoli and Traversari, see Voigt, I. pp. 295 and 314: Symonds, *Renaissance*, vol. II. pp. 178 and 193.

³ *Ambrosii Traversarii Latinae Epistolae* (Flor. 1759), lib. viii., c. viii. 'Heri vesperi, posteaquam ceperam scribere ad te, redditum est mihi a Pantaleone volumen illud eximium ad te ex Byzantio delatum. Quod sane ut vidi, facile a me obtinuit ut, omitta cura, in se animum oculosque converterem. Est enim eximiae pulchritudinis et dignum sane quod in bibliothecam tuam iampridem immigraret.... Atque ut totum breviter explicem, nunquam poeticum aliquod volumen formosius vidi. Graecanicae sordes [i.e., Byzantine corruptions] nusquam fere libro illi obfuerunt; sed comptus satis ac nitidus perstitit. Aurispa noster in hoc profecto amicissimi viri implevit munus, quod tanta illi cura fuit, ut volumen ipsum in tuas deveniret manus.'

II. *Other MSS.*

1. Besides L, at least 103¹ Sophoclean mss. are extant; but only a small proportion of them is of any value for the criticism of the text. The most important collections are those of the Laurentian Library at Florence; the National Library at Paris; St Mark's at Venice; the Vatican; and the Ambrosian Library at Milan. In respect to contents, these mss. stand as follows:—

(1) 8, besides L, contain the seven plays in their entirety. [These are, Lb and R at Florence: A and T at Paris: V³, cod. 470, and cod. 617 at Venice: and a MS. at Madrid, I. Q. 9 in the Escorial.]

(2) 4 contain seven plays, but are imperfect in one or more of them.

(3) 2 contain six plays (omitting *O. C.*).

(4) 3 contain five plays.

(5) 10 contain four plays.

(6) 37 contain the favourite triad, *Ajax*, *Electra*, *Oedipus Tyrannus*.

¹ The careful and valuable list of manuscripts given by Professor Lewis Campbell in his edition of Sophocles (vol. I. p. xvii) is, so far as I know, the fullest which has yet been published. It enumerates, in all, 108 MSS. Of these I eliminate four: viz., Vat. 104, the 12th century MS. of Demosthenes (included in the list, because Soph. *Ant.* 175—190 is quoted in Dem. or. 19, § 247); the MS., not identified, which is described by Brunck (*praef.* p. iii) as 'bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram': and 'Liv. 1, 2,' two MSS., not identified, which Joannes Livineius (John Lievens, of Antwerp, ob. 1599) collated at Rome with the Aldine text. (The readings of these so-called 'codices Livineii' are given in *Classical Journ.* xiv. p. 428.)

The list is possibly not exhaustive, though the mss., if any, which it omits can scarcely be numerous or important. But at least it affords a basis for definite figures, which, even though they be merely approximate, conduce to clearness.

(7) 22 contain two plays. Of these, 18 have *Ai.*, *El.*: 1 has *Ai.*, *Ant.*: 2 have *El.*, *O. T.*: and 1 has *Ph.*, *Tr.*

(8) 11 contain a single play each. Of these, 8 have *Ai.*: 1 has *Ant.*: 1, *O. T.*: and 1, *El.*

(9) 6 are merely *γνωμολογίαι*, containing 'sentences' extracted from one or more of the plays.

2. The great mass of these mss. date from the 14th or 15th century, those of the 15th being the more numerous. A few (probably not more than six) are of the 16th century.

The only mss. (besides L) of a date earlier than the 14th century are the following:—Vat. a, no. 40 in the Vatican, of the late 12th or early 13th century: Parisinus A, of the 13th: Laur. Γ, of the 13th (1282 A.D.). Three others are doubtful between the late 13th and early 14th, viz., V, M, E. (These six are more particularly mentioned below, §§ 6—8.) Two mss. which contain only 'sentences' are referred to the 12th century; viz. cod. 507 at Venice, and cod. Barocc. 143 in the Bodleian Library at Oxford.

3. The figure appended to each play in the following list denotes the number of mss. in which it is wholly or partly preserved (the six mss. which contain only 'sentences' being left out of account):—*Ajax*, 88: *Electra*, 82: *Oedipus Tyrannus*, 66: *Antigone*, 27: *Philoctetes*, 24: *Trachiniae*, 20: *Oedipus Coloneus*, 19¹.

The pre-eminent favour which the *Ajax* and the *Electra* seem to have enjoyed in Byzantine times probably dates from a still earlier age, and was connected with their frequent use in schools. Next in popularity came the *Oedipus Tyrannus*; as

¹ In compiling these figures, which represent at least approximately the comparative numbers of mss. of the several plays, I have corrected a few unimportant oversights in Prof. Campbell's generally accurate list. The Munich ms., Monacensis 313 (Campb. p. xx), contains not only *Ai.* but *El.* Of the two mss. in the British Museum (*ib.* p. xxii), Harleianus 5743 contains not only *Phil.* but *Trach.*; and Harleianus 5744, not only *Ai.* but *El.* The Harleian *Trach.* and *El.* were collated by Porson with T. Johnson's text (see Porson's *Adversaria*, pp. 177 and 212).

is shown by the very large number of three-play mss. which combine it with the other two. In those mss. which contain all seven plays, the *Ajax*, *Electra*, and *Oedipus Tyrannus* usually¹ stand first, and are followed by the *Antigone*; while the order of the three remaining plays, *Trachiniae*, *Philoctetes*, *Oedipus Coloneus*, is less constant. In L the order is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *Trach.*, *Phil.*, *O. C.* In Parisinus A it is, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*, *O. C.*, *Trach.*, *Phil.*; and this is also the order in the Aldine *editio princeps*, as in the subsequent editions before that of T. Johnson (on which see p. xxxviii, n. 4).

4. Next in importance to L is Parisinus A, no. 2712 in the National Library at Paris, a vellum ms. of the thirteenth century. It is a volume of 162 leaves (or 324 pages), measuring about 11½ inches by 9. It contains:—(1) Six plays of Euripides, viz., *Hec.*, *Or.*, *Phoen.*, *Androm.*, *Med.*, *Hipp.* (2) The seven plays of Sophocles, which occupy leaves 59 to 107 inclusive. (3) Seven plays of Aristophanes, viz., *Plut.*, *Nub.*, *Ran.*, *Eq.*, *Av.*, *Ach.*, *Eccl.* (the last imperfect). The text on each page is in three columns, written continuously from left to right, so that verses 1, 2 and 3 of a play are the top lines in columns 1, 2 and 3 respectively, and verse 4 is the second line in the first column. Such economy of space (which completes Sophocles in 48 leaves, as against the 118 of L) demanded a free use of contractions, since the average width of each column is only about two inches. The contractions, however, though numerous, are regular, and the ms. is an easy one to read.

5. The ms. usually designated (after Dindorf) as Γ, but sometimes as G, now in the Biblioteca Laurenziana (2725), is a vellum codex written in 1282 A.D. It contains four plays, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Phil.*, and for these it is of considerable value. A new collation of it was made by Dr H. Hinck for Prof. A. Michaelis, who has used it in his edition (the third) of

¹ The Florentine R (see below, § 7), probably one of the latest mss., is a rare exception, the order in it being *Ai.*, *Tr.*, *Ph.*, *El.*, *Ant.*, *O. C.*, *O. T.*

Otto Jahn's *Electra* (1882). Its text, as a whole, does not exhibit a close affinity either to that of L or to that of A, but holds an intermediate position between them.

6. Among the other MSS., two principal groups may be distinguished, according to their nearer kinship with L or with A.

The L group includes:—

(1) Dindorf's Lb (Campbell's L²), cod. Laur. xxxi. 10 at Florence, a codex of the 14th century, containing the seven plays. This MS., as well as Γ, was fully collated by Dr Hinck for Prof. Michaelis, with the result of showing (a) that of all the known MSS. it is the most closely akin to L: and (b) that it is not a transcript from L; as is proved by the number and nature of the discrepancies, and also by the fact that Lb has the 'Dramatis Personae' of the *Electra*, which is wanting in L.

(2) M (as corrected), cod. G. -56 sup. in the Biblioteca Ambrosiana at Milan: late 13th or early 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(3) M², *ibidem* L. 39: early 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(4) M⁵, *ibidem* E. 103: early 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(5) Δ, cod. Laur. 2788 at Florence, of the 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(6) Palatinus, no. 40 in the Palatine Library at Heidelberg: 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(7) K, cod. Parisin. 2886: 15th cent.; *Ant., O. C., Phil., Trach.*

7. The A group includes:—

(1) Vat. a, cod. 40 in the Vatican Library. This MS. has been referred to the 12th century (in which case it would be older than A); it is at any rate not later than the middle of the 13th. It contains *Ai., El., O. T.*

(2) E, cod. Parisin. 2884: late 13th or early 14th cent.; *Ai., El., O. T., Ant.*

(3) V, cod. 468 in the Bibl. Marciana at Venice: late 13th or early 14th cent.: the seven plays (*Tr.* and *O. C.* imperfect).

(4) V³, cod. 467 *ibidem*: 14th cent.; the seven plays.

(5) Θ, cod. Laur. 2817 at Florence: 14th cent.; *Ai., El., O. T.*

(6) O, Bodl. Auct. F. 3. 25 at Oxford: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

(7) R, cod. 34 in the Bibl. Riccardiana at Florence: usually referred to the 14th cent.; but to the 16th by P. N. Papageorgius (*Codex Laur. von Soph.*, etc., p. 406: Teubner, 1883). It contains the seven plays.

8. In addition to the two principal groups, marked by predominant kinship with L or with A, a third group is formed by the 'libri Tricliniani.' These are the MSS. which exhibit a general agreement with T, a ms. of the fourteenth century, now no. 2711 in the National Library at Paris. T gives the text of Sophocles as revised by the foremost of the Byzantine textual critics, Demetrius Triclinius (*circ.* 1300—1325 A.D.). Triclinius, who seems to have worked with a manuscript decidedly inferior to L or A, made several true corrections; but he also inflicted considerable injury on the text by a too free use of conjecture, and especially by rash excisions or interpolations in the lyrics. The following MSS. are among the 'Tricliniani':—

(1) B, cod. Parisin. 2787: 14th cent.; *O. T.*, *Tr.*, *Ph.*, *O. C.*

(2) Lc, XXXI. 1 in the Laurentian Library at Florence: 15th cent.; all the plays except *O. C.*

(3) Vat., cod. Pal. 287 in the Vatican Library: 14th cent.; *Ant.*, *O. C.*, *Tr.*, *Ph.*

(4) V², cod. 616 in the Bibl. Marciana at Venice: 15th cent. the seven plays (*O. C.*, *Ph.*, and *Tr.* imperfect).

(5) Farn., cod. II. F. 34 in the Bibl. Nazionale at Naples: early 15th cent.; the seven plays (*Ph.* imperfect).

(6) Dresd. a, D. 183 in the Royal Public Library at Dresden: 14th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ant.*

(7) Dresd. b, *ibidem* D. 181: 15th cent.; *Ai.*, *El.*, *O. T.*

III. *Relation of L to the other MSS.*

1. It was at one time the belief of some eminent critics that L is the common archetype from which all the other extant mss. of Sophocles are derived. That theory has few, if any, adherents now; but the issues which it raises deserve attention. When, through Elmsley, L first became known, it was seen to be clearly better than the other mss., and yet not so much better as to make it inconceivable that they should have been copied from it. The view that the other mss. are all derivatives of L was maintained by Cobet in his treatise *De arte interpretandi* (1847); by W. Dindorf in the preface to his third edition of Sophocles (1860); and by Moriz Seyffert in the preface to his edition of the *Philoctetes* (1867). It was argued that all the greater corruptions of the text which are found in L are repeated in the other mss.; while, on the other hand, wherever some minor fault in L is amended by one or more of the other documents, the correction is always such as might have been made by a medieval scribe or grammarian, and never requires us to assume an archetype distinct from L.

2. In reply to that argument, the following considerations may be advanced.

(1) Verse 800 of the *Oedipus Tyrannus* (καί σοι, γύναι, τάληθές ἐξέρω· τριπλῆς) is absent from the text of L, but present in that of all the other mss. It has been added in the margin of L by a later hand, which, according to expert testimony, may probably be referred to the end of the thirteenth or the early part of the fourteenth century. If this judgment as to the age of the hand be accepted, it follows that Vat. a (late 12th or early 13th cent.), A, and Γ (13th), cannot have been copied from L: and the same proposition is at least highly probable as regards those mss. whose date is ambiguous between the end of the 13th and the early part of the 14th century.

But further arguments can be adduced, which apply to MSS. of a later date also.

(2) In *O. T.* 896, after the word χορεύειν, L adds in the same verse πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς. A MS. in the Library of Trinity College, Cambridge (R. 3. 31, of the 14th or 15th cent.) preserves, in common with a few others, the original form of this gloss, πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς: while L's πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς appears in Pal., M, M², M⁵. It is very improbable that πανηγυρίζειν was restored from πονεῖν ἢ by medieval conjecture. The presumption is decidedly in favour of different archetypes.

(3) A similar remark applies to several instances in which L has a false reading, while in some other MS. or MSS. is found the clearly true one. The following are cases of this kind:—*Ai.* 28 τρέπει L: νέμει A.—*Ai.* 61 φόνον L: πόνον Vat. a, etc. *Ant.* 386 εἰς μέσον L: εἰς δέον A.—*Ant.* 831 τάκει L: τέγγει A.—The false readings of L in these passages are not such as medieval criticism would have been apt to challenge; and the true readings point, not to medieval conjecture, but to a source distinct from L.

(4) Some MSS. contain errors, not found in L, which are presumably anterior to L in origin: as in *O. T.* 380 M, M⁵ and Pal. (all three generally akin to L) have τυραννίς, a mistake which occurs also in two γνωμολογίαι of the 12th century (Ven. 507, Bodl. 143). L has τυραννί.

(5) There are instances of divergence between L and other MSS. where either of the alternative readings is possible, and neither is likely to have been a conjectural emendation of the other: as in *O. T.* 229 L has ἀσφαλής, while A and most other MSS. have ἀβλαβής¹.

¹ The arguments against L being the common archetype are fully stated by Prof. Campbell, *Soph.* vol. 1. pp. xxiv ff. (1879). Among other scholars who take the same side are J. H. Lipsius (*De Sophoclis emendandi praesidiis*, Leips., 1860): Anton. Seyffert (*Quaestiones criticae de codicibus Sophoclis recte aestimandis*, Halle, 1863): and N. Wecklein (*Ars Sophoclis emendandi*, pp. 2 ff., Wurzburg, 1869).

3. A complete genealogy of the extant mss. of Sophocles has not yet been constructed. That problem, if soluble at all with the existing data, would be at least a most intricate one; much of the reasoning must necessarily be hypothetical; and, under the special conditions of the case, the interest of the result would be chiefly genealogical,—the interest of unravelling what may be described as ties of cousinship complicated by intermarriage,—rather than practically important for the ascertainment of the ancient text. If, however, such a genealogy is not yet available, we can at least form a general idea of the place which our body of mss. collectively holds in the tradition.

First, then, it is evident that the text of our mss. must be, relatively to the text left by Sophocles, a very late one, derived from a time when an accurate knowledge of the lyric metres had been lost, and many lyric passages seriously corrupted; when, too, errors violating the ordinary rules of the iambic trimeter¹ could pass unnoticed; when breaches of classical syntax were tolerated; and when non-Attic or post-classical forms of words had been allowed to creep in. Now, it is probable that the Alexandrian texts of the dramatists were already in many respects corrupt. The mere fact that many corruptions are common to all our mss. would not, in itself, justify a presumption that their immediate ancestor was not a ms. of the Alexandrian age. But when it is observed that, besides such corruptions, our mss. contain so large a number of offences against the most elementary rules of classical metre and grammar,—glaring faults such as could not have escaped the notice of critics familiar with the ancient Greek language and literature,—then it appears certain that the ultimate archetype of all our mss. must have been separated from the Alexandrian age by several stages of transmission.

Further, it appears that in the twelfth century some mss. of Sophocles existed which differed in one respect from all of

¹ *E.g.*, in *Ph.* 1322 L and Γ read *ἐάν τε νουθετῇ τις εἰνοιδᾷ σοι λέγων*: and L, no less than A and the rest, abounds with errors of the same class.

ours. Verse 1167 of the *Antigone* (ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν) is absent from all the extant mss. of Sophocles, and is preserved for us only through quotation¹ by Athenaeus. But Eustathius, writing about 1160 A.D., had mss. of Sophocles which contained that verse, and which he calls, in contradistinction to the mss. which lacked it, τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα². If, however, the text of these latter had been in other respects decidedly superior to that of the extant mss., it is strange that no trace of such a better text should have been left in Byzantine or medieval literature. It is reasonable to suppose that the mss. to which Eustathius refers were not, on the whole, much better than our own, but merely represented a branch of descent in which verse 1167 of the *Antigone* had been preserved, while our mss. belong to a branch which happened to have lost it. A comparison of the Laurentian ms. with Parisinus A indicates, again, that the more immediate

¹ Athen. 7. 280 c, and 12. 547 c.

² *Ant.* 1165—1168:

τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει μέγα, κ.τ.λ.

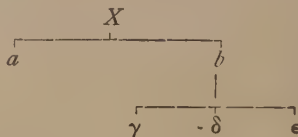
Eustathius (p. 957, 15—19), speaking of ancient interpolations or omissions in the Homeric text, adds:—ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνον γίνεται Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν, ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑποδειχθῇ (i.e. 'to illustrate the proceeding of Zenodotus' in adding a verse), προστίθεται στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα (sic) οὐ τίθημ' ἐγὼ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἐξῆς· ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τό, οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τό, ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.

It is clear that the ἀντίγραφα to which he refers are mss. of Sophocles (not mss. of Athenaeus, whom he does not mention); and also that the words μετὰ τό...ἔχουσι mean that these mss. had verse 1167 in the text, and not merely in the margin.

So far as I am aware, the significance of this passage of Eustathius (noticed in my commentary on *Ant.* 1167) has not been pointed out before.

ancestor of *L* was distinct from that of *A*; and the Florentine *Γ* differs from both *L* and *A* in a manner which points to a third subordinate line of descent.

These facts lead to the following rudimentary stemma, in which an unknown archetype *X*, the ultimate source of all the known codices, is a MS. of some such age as 600—800 A.D., already containing errors of the cruder post-classical kind; *a* is the ancestor of the MSS. noticed by Eustathius as preserving *Ant.* 1167; *b* is the ancestor of the extant MSS.; *γ*, the nearer ancestor of *L*; *δ*, of *A*; and *ε*, of *Γ*.

It is possible that some one or more of the extant MSS. may have come from *b* through a source or sources distinct from *γ*, *δ*, or *ε*¹: that question must be left aside here. But at least we are on tolerably firm ground in thus far indicating (1) the general place of the extant MSS., as a body, in the course of the tradition; and (2) the nature of the relationship between *L*, *A*, and *Γ*.

4. The superiority of *L* to the other MSS. is limited by the fact that it shares with them all the greater defects of their common origin. But, nevertheless, that superiority is a clear and a pervading one, which is seen chiefly in three things.

¹ This may have been the case (*e.g.*) with Palatinus 40 at Heidelberg (14th century). With regard to those MSS. which date from the 14th, 15th, or 16th century, some of them, at least, appear to be transcripts from the earlier extant MSS. (chiefly from *L* or *A*); but seldom without more or less of mixture. That is, in most of such cases the transcriber must have used, not only the MS. which he mainly followed, but occasionally some other or others also. Certainly no extant MS. appears to be a transcript, without mixture, of *L*: even the scribe of *Lb*, which is most closely akin to *L*, must have used some secondary aid.

(1) L alone sometimes preserves the true reading; as *Al.* 45 ἐξεπράξατ', instead of ἐξέπραξεν: or *ib.* 1137 καλῶς instead of κακῶς. (2) L alone sometimes preserves a trace of a true reading, though in its text this reading has been corrupted; as in *Al.* 232 it preserves a trace of ἵππονόμασ, though, like the other mss., it now has ἵππονόμουσ. Such a trace may be only an accent; as in *Ph.* 945, where the true reading is ὡς ἄνδρ' ἐλὼν ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, L has ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' (sic) ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, while A and others have ὡς ἄνδρ' ἐλὼν μ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας ἄγει. (3) Where L has a false reading, it sometimes exhibits the corruption in an earlier stage than that which appears in other mss.; as in *El.* 192, where ἀμφίσταμαι is right, the first hand in L wrote ἀφίσταμαι, while A and most mss. have ἐφίσταμαι. An adequate appreciation of L's merit, relatively to the other mss., is not to be gained from sporadic test-passages; it is the cumulative result of working minutely through the whole text.

5. The inferiority of the extant text of Sophocles to that which was current at the close of the Alexandrian age is perhaps not so great as the interval of time might naturally suggest. There are some grounds for thinking that more serious corruption of the Greek dramatic texts took place between 400 B.C. and *circa* 200 A.D.,—especially in the earlier part of that period,—than has occurred in all the subsequent centuries. Two reasons, in particular, may be assigned for such a belief.

(1) It is known that in the first half of the fourth century B.C. the plays of Aeschylus, Sophocles and Euripides had already suffered much from errors or arbitrary changes due to actors. With a view to checking this process of deterioration, a standard text of the three great dramatists is said to have been drawn up at Athens, on the proposition of the orator Lycurgus, *circa* 330 B.C.¹ There are numerous instances in which ancient

¹ The primary authority for this tradition is the Plutarchic Βίοι τῶν δέκα ῥητόρων, p. 841 F: (Lycurgus νόμον εἰσήνεγκε) χαλκῆς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν

Greek commentators state, as from positive knowledge, that such or such an alteration in the text of a tragedy had been introduced by 'the actors'.¹

(2) The interpolation of classical texts (*i.e.* the deliberate addition of new matter which was intended to pass as the work of the classical author) is a form of corruption which must be referred mainly to the period from *circ.* 300 to 400 A.D.² It

ποιητῶν Αἰσχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγωδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραφάμενους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματεῖα παραναγιγνώσκειν τοῖς ὑποκρινόμενοις· οὐκ ἐξεῖναι γὰρ <ἄλλως> ὑποκρίνεσθαι. This probably means that the actors were required to read to the γραμματεῖς the text which they proposed to use, while he followed their reading in the standard text, and thus controlled any variations from it which they might make.

The tradition is confirmed by Galen (*c.* 160 A.D.), who states that Ptolemy Euergetes (247—222 B.C.) induced the Athenians to lend him 'the books of Aeschylus, Sophocles and Euripides,' in order that they might be copied at Alexandria; giving them security to the amount of 15 talents. Having received the MS., he caused a copy to be made in a handsome form, and sent this copy back to Athens, while he retained the original,—requesting them to keep the 15 talents (Ἰπποκράτους Ἐπιδημίων Γ, ὑπόμνημα B, vol. 17, pt. i. p. 607, ed. Kühn). This clearly implies a standard copy, recognised as having a unique value.

¹ Thus on Eur. *Med.* 909 f., εἰκὸς γὰρ ὄργας θῆλυ ποιῆσθαι γένος, | γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει, the scholiast, defending the participle in the genitive, observes the actors found it a stumbling-block, and (not merely spoke, but) wrote ἐμοῦ instead of πόσει:—οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Again, in Eur. *Andr.* 6, where the genuine reading is νῦν δ', εἴτις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή, there was another, making two verses: νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνή | ἐμου πέφυκεν ἢ γενήσεται ποτε. Of the second verse, the scholiast says, οἱ ὑποκριταὶ τὸν λαμβὸν προσέθηκαν. See also the scholia on Eur. *Med.* 85, 228, 356, 379, *Phoen.* 264: and the ὑπόθεσις to the *Rhesus*.

² On the subject of ancient interpolation generally, see F. Blass in Iwan v. Müller's *Handbuch d. klass. Altertums-wissenschaft* (1892), pp. 256—267.—To give one instance out of many, it appears from the scholia on Pindar that in *Ol.* 2. 28 ff., φιλεῖ | δέ νιν Παλλὰς αἰεὶ | καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, the words φιλέοντι δὲ Μοῖσαι had been interpolated, at some early date, after αἰεὶ: the interpolation was detected (through the metre) by Aristophanes of Byzantium (*c.* 200 B.C.).

implies a kind of skill (however humble in degree) which became rarer as familiarity with the classical idiom and literature began to die out. The Byzantines were not, in all probability, responsible for many interpolations of this nature; the corruptions which they introduced were, as a rule, of another kind,—faults in grammar, or spelling, or else mere clerical errors. There is, indeed, another and cruder species of interpolation, when a gloss or marginal comment finds its way into the text (as, *e.g.*, πανηγυρίζειν τοῖς θεοῖς, a gloss on χορεύειν, in *O.T.* 896): this may have been frequent enough in Byzantine times; but we are not speaking of that here. Now, there are several undoubted interpolations in the text of Sophocles, the character of which suggests that they are comparatively ancient. Such are, for example, the following:—(i) *Ai.* 841 f. αὐτοσφαγῇ...ὀλοίατο. (ii) *Phil.* 1365—1367 οἱ τὸν ἄθλιον...ἔκριναν. (iii) *Phil.* 1407, after πελάζειν, the words σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς τὰδ' ὥσπερ αὐδᾶς. (iv) *O.C.* 1747 ναὶ ναὶ | ξύμφημι καὶτός. (v) *Tr.* 84 ἡ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλός. Some of these interpolations were probably due to actors; but, whatever their source, they suggest that, if the ancient text of Sophocles did not escape this form of vitiation, some other kinds of corruption which it now exhibits may also be of ancient origin.

This general inference is strongly corroborated by the fact that the ancient scholia never throw any light on those passages in Sophocles which have been most darkened by corruption. The text which these scholia indicate is substantially that of the extant mss. In verse 4 of the *Antigone*, for example, οὗτ' ἄτης ἄτερ appears to be the only reading which was known to Didymus (*cir.* 30 B.C.). The significance of this negative testimony will be better apprehended when some account has been given of the scholia themselves.

IV. *Scholia.*

1. The scholia on Sophocles are of two classes, the old (σχόλια παλαιά), and the later (νεώτερα). The old scholia are based principally on comments by critics of the Alexandrian age, and represent materials ranging in date from the early part of the third century B.C. to the second century of the Christian era.

The later scholia consist chiefly of interpretations or comments by grammarians of the Byzantine age¹. Among the authors who contributed to them, three can be named. (1) Manuel Moschopulus, the author of a grammatical treatise (Ἑρωτήματα γραμματικά) on which Melanchthon afterwards based his Greek Grammar, and also of scholia on several Greek poets. (2) Thomas Magister, his contemporary, who compiled a glossary of 'Attic nouns and verbs,' and wrote scholia on the Greek dramatists². (3) Demetrius Triclinius, already mentioned above (p. xvii). All these three belong to the first quarter of the fourteenth century. The later scholia are now of little value, either for the textual criticism or for the interpretation of the poet. It is with the old scholia exclusively that we are concerned here.

2. The Laurentian ms. (L) is the only one which contains a full collection of old scholia on all the seven plays; though large excerpts from the comments on particular plays are found in other mss.

Four editions of these scholia have appeared. (1) The first was printed at Rome in 1518. The editor (who is not

¹ They are contained in vol. II. of Dindorf's *Scholia in Soph.* (Oxford, 1852), pp. 145—382.

² Moschopulus and Thomas Magister are named in a Dresden ms. (D. 21 in the Royal Library), of the 14th century, where some of their scholia (chiefly those of Moschopulus) are given along with some by Triclinius: see Dindorf, *op. cit.*, pp. 404 ff.

named) was the Greek John Lascaris¹, an eminent scholar who had come to Rome, on the invitation of Leo X., about 1515, as head of a college for young Greeks, and director of a press for printing Greek books which the Pope had established on Monte Cavallo. The Laurentian ms. was then at Rome, in Leo's possession. (See below, p. xxxiv.) L's text of the scholia is not always correctly given; there is a good deal of conjectural emendation; and there are some omissions. (2) Brunck added the old scholia to his edition of Sophocles (Strasburg, 1786). He removed many of the faults which occurred in the text of Lascaris, but also admitted many interpolations from inferior mss. (3) Elmsley's edition of the scholia was published at Oxford in 1825, after his death in that year, by Gaisford. It is founded on a collation of L made by Elmsley at Florence in 1820. (4) The latest edition is that of P. N. Papageorgius (Leipsic, Teubner, 1888), based on a new and careful examination of L which he made in 1882. He has also collated the excerpts from the old scholia preserved in other mss.², and the printed texts before his own. The results are embodied in a critical apparatus. For critical purposes his edition supersedes the others.

3. Among the sources of the old scholia, probably the most important was the commentary (*ὑπόμνημα*) on Sophocles

¹ His epigram on Sophocles, in eight Greek elegiac couplets (quoted by Dindorf, *op. cit.*, *praef.* p. iii), is printed on the back of the title-page to the scholia, with the heading *Λασκάρεως εἰς Σοφοκλέα*. He died in 1535 at Rome, at the age (it is said) of ninety. His tomb is in the Church of S. Agata in Suburra, with an epitaph, written by himself, in two Greek elegiac couplets, expressing his gratitude for the welcome which he had found in Italy, and his sorrow for the enslavement of his own country to the Turks.

² viz.: (1) G (=Γ, on which see above, p. xv), cod. Laur. 2725, *Ai.*, *El.*, *O. T.*, *Ph.* (2) F, cod. Laur. xxviii. 25, *Ai.*, *El.*, *O. T.* to v. 1246. (3) H, cod. Laur. xxxii. 40, *Ai.*, *El.*, *O. T.* (4) I, a ms. in a library at Raudnitz in Austria, *Tr.*, *O. C.*, *Ph.*, *O. T.*, *Ant.* These mss., especially the last, confirm several corrections in the scholia made by Lascaris or Brunck. (See Papageorgius, *praefat.* pp. xi, xii.)

by the Alexandrian scholar Didymus, who flourished in the latter part of the first century B.C. Mentions of his name and references to his work are of frequent occurrence in the Sophocles-scholia¹. An indefatigable student, and a most prolific writer², Didymus was pre-eminently a collector and sifter of earlier Alexandrian criticism; as in his treatise on the recension of the Homeric text by Aristarchus. His work on the diction of Greek Tragedy, and a similar book for Comedy (*Τραγική, Κωμική λέξις*), were much used by later lexicographers. Three aspects of his work on Sophocles may be inferred from the scholia. He (1) obelized words or passages which he deemed spurious; or recorded a like verdict given by his predecessors³: (2) interpreted tragic words or phrases⁴: (3) illustrated points of grammar⁵. It is quite possible that his commentary may have dealt also with mythological or antiquarian matter; but there is no direct proof of this. It is certain that he had before him some other

¹ Didymus is named in the scholia on *Ai.* 408; *Ant.* 4, 45, 722; *O. C.* 155, 237, 463. His name is indicated by the abbreviation Δι prefixed in L to a schol. on *Ai.* 1225 (f. 14 b), and to a schol. on *El.* 28 (f. 17 a), in each case with χ (a mark to draw attention) written above. References to his commentary on Sophocles occur in schol. *El.* 451 (on ἀλιπαρῇ τρίχα: ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῇ κ.τ.λ.), and schol. *El.* 488 (οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι).

² Athenaeus (4, p. 139 C) states that his published writings (συγγράμματα) reached the apparently fabulous number of 3500, and that he was nicknamed βιβλιολάθας, as having lost count of his own productions. So Quint. 1. 8. 19: Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est ut, cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber qui eam continebat.

³ Schol. *O. C.* 237 οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὑρομεν. Schol. *Ant.* 45 Δίδυμος δὲ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεῖσθαι.

⁴ Schol. *Ai.* 408 διπαλτος...παντὶ σθένει ὡς Δίδυμος.

⁵ Thus, as a comment on *Ai.* 1225 δῆλος δὲ μούσῃ σκαῖον ἐκλύσων στόμα, L has in the margin, with Δι prefixed, καὶ δῆλός ἐστιν ὡς τι σημανῶν νέον (a fusion, through a slip of memory, of *Ai.* 326 with *Ant.* 242).

Alexandrian commentaries on Sophocles¹. The series of such writings went far back. In the scholium on v. 900 of the *Oedipus Coloneus* 'Praxiphanes' is said to have explained a phrase 'best of all the commentators².' Praxiphanes, who is mentioned among the earliest writers on grammar, and also in connection with criticism of the poets, lived *circ.* 300 B.C.³ The catena of comments on Sophocles which the Alexandrian critics possessed is thus carried back to the first generation after Aristotle. The inferior limit of date indicated in the old scholia is given by a reference (on *Oed. Col.* 195) to the grammarian Aelius Herodianus (*circ.* 160 A.D.)⁴. There seems to be no other mention of any writer who lived after the time of Didymus.

4. The general characteristics of the old scholia might be shortly described as follows. (1) They often supply information, from sources now lost, on antiquarian matters; thus on *El.* 445 the term *μασχαλίζω* is explained; on *O. C.* 1059 the Attic writer Istros (*circ.* 240 B.C.) is quoted as to the position of the deme *Οἶη*. (2) The citations of classical Greek literature cover a wide field, from Homer down to the time of Didymus, and are often valuable. (3) The interpretation of difficult or corrupt passages is seldom of any use. Even

¹ See schol. on *Ant.* 45 quoted above in note 3. Aristophanes of Byzantium is mentioned in the schol. on *Ai.* 746, but merely as recording that verse among *παροιμῖαι*. Aristarchus is not mentioned in these scholia. (In schol. *O. C.* 1320 Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης is the tragic poet of the fifth century B.C.: cp. Nauck *Trag. Fragm.* p. 728.)

² Schol. *O. C.* 900 (on σπεύδειν ἀπὸ | ῥυτῆρος): τῶν δὲ ἐξηγησαμένων ἀπάντων αὐτὸν Πραξιφάνης δοκεῖ ἀμεινον ἀποδιδόναι κ.τ.λ.

³ A native of Mytilene, acc. to Clem. *Strom.* i. p. 309; of Rhodes, acc. to Strabo *14*, p. 655. Clement (l. c.) calls him *πρῶτος γραμματικός*. He is mentioned, along with Aristarchus, by Proclus, as rejecting the *προοίμιον* to Hes. *Op. et Dies* (vv. 1—10); he is there called ὁ Θεοφράστου μαθητής (Gaisford *Poet. Gr. Min.* vol. III. p. 3). He wrote a treatise *περὶ ποιητῶν* (Diog. Laert. 3. 8).

⁴ Schol. *O. C.* 195 οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε' τῆς καθόλου (*i.e.* in book 5 of his grammatical work ἡ καθόλου προσφῶδια).

when the scholiast gives an intelligible paraphrase of a passage which in our mss. has been corrupted, it is not safe to infer that he had a different and sounder text before him. In such cases the scholiasts were often content to give what they conceived to be the general sense. (4) Distinct, and even incompatible, interpretations, proceeding from different authors, are sometimes pieced together in the same scholium¹.

5. The text of Sophocles which the old scholia presuppose, so far as they enable us to test it, is very little better than our own. They never help in the desperately corrupted passages. On the other hand, they sometimes supply minor corrections.

The following are examples of true readings preserved, or indicated, by the old scholia.

(i) *O. C.* 1248 ἐννυχῶν, restored by Lachmann for νυχῶν, is hinted by the schol. (λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια κ.τ.λ.).

(ii) *O. C.* 1454 f. ὁρᾷ ὁρᾷ ταῦτ' αἰὲ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα | τάδε πῆματ' αὐθις αὔξων ἄνω vulg. Here Hartung corrected ἐπεὶ to στρέφων, and Canter τάδε πῆματ' to τὰ δὲ παρ' ἡμαρ, from the schol., ὁρᾶται ὁ χρόνος πολλὰ μὲν αὔξων παρ' ἡμαρ, πολλὰ δὲ εἰς τὸ ἔμπαλιν τρέπων.

(iii) *Ant.* 40 ἡ θάπτουσα mss. The schol. first tries to explain this, and then mentions the true reading, ἡ φάπτουσα.

(iv) *Ant.* 117 φονίσαισιν mss.: φοινώσαισιν was restored by Bothe and Boeckh from the schol., ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις.

(v) *Ant.* 235 δεδραγμένος is confirmed by the schol.'s paraphrase (ἀντειλημμένος) as against πεπραγμένος or πεφραγμένος.

(vi) *Ant.* 339 f. ἀποτρύετ' ἀπλομένων L (further corrupted in other mss.): γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων schol.

¹ Thus on λεύκιππος in *El.* 706 the scholium is, as it were, a short dialogue between a commentator who takes the word as a proper name, and another who takes it as an epithet:—ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι· ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον κ.τ.λ.

(vii) *El.* 272 αὐτοφόντην MSS.: γρ. αὐτοέντην schol. in L (the probably true reading).

(viii) *El.* 445: κάρα (the true reading) is confirmed by the words of the schol., τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ: most MSS. have κάρα.

(ix) *El.* 1281 ἄν is preserved in the lemma of the schol., while ἄν is in L and most MSS.

(x) *Tr.* 398 νέμεις MSS.: but the true reading, νεμεῖς, is indicated by the schol. on 399 (διηγῆσομαι).

(xi) *Tr.* 602 τόνδε γ' εὐϋφῇ MSS. Here τίνδε παναῦφῇ was restored by Wunder, from the schol., γρ. αὔφῇ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦφῇ.

(xii) *Ph.* 538 τάδε MSS. (an error due to τάδε in 537): γρ κακά schol.

(xiii) *Ph.* 954 αὔθναομαι MSS.: γρ. ἀναομαι schol.

(xiv) *Ph.* 1461 γλύκιον MSS.: Δύκιον schol.

V. The printed text from 1502 to 1823 A.D.

I. The first edition of Sophocles was published at Venice by Aldo Manuzio¹, the founder of the Aldine press, in 1502, the same year in which he produced the first editions of Herodotus and Thucydides. Twenty-six years had then passed since the earliest printed Greek book, the Greek grammar ('*Erotemata*') of Constantine Lascaris, had come from the press at Milan. During that interval several Greek classics had appeared in type, including, among the poets, Homer, Theocritus, and the greater part of Aristophanes².

¹ Teobaldo Manucci, who Latinized his name into Aldus Manutius, has been more generally known by the Italianized form of the latter.

² The principal Greek classics printed before 1502 had appeared in the following order. I. *Poets*. Theocritus, with Hesiod's *Works and Days*: Milan, 1481.—Homer (edited by Demetrius Chalcondylas, published by Alopa): Florence, 1488.—Hesiod (all): Ald., Venice, 1495.—Euripides, *Med.*, *Hipp.*, *Alc.*, *Andr.*: Florence, 1496.—Aristophanes (except *Lys.* and

Of the three tragic dramatists, Sophocles was the first to be printed as a whole. Four plays of Euripides (the *Medea*, *Hippolytus*, *Alcestis*, and *Andromache*) had, indeed, been published at Florence in 1496; but the Aldine Euripides (containing all his extant plays except the *Electra*, which was first printed in 1545) did not appear till 1503. The Aldine *editio princeps* of Aeschylus was brought out, three years after Aldo's death, by his brothers the Asolani, in 1518.

The Sophocles is dedicated by Aldo, in a short Latin epistle, to John Lascaris, who had gained a high reputation as a Greek scholar, first in Florence, and since 1495 in Paris also. He was an honorary member of the 'New Academy' (Neacademia), a circle of scholarly friends which Aldo had formed in 1500 for the promotion of classical studies, and especially for the editing of the Greek classics. Aldo's dedicatory letter describes how the members of this society were sitting round a winter fire at Venice, when mention was made of their absent colleague¹. A young man named Marco Musurus (destined to become eminent as a Hellenist), a pupil and ardent admirer of Lascaris, told how he had met him at Milan and Pavia in the past summer, and had heard him speak in warm praise of Aldo's labours for the insurance of the Greek masterpieces against oblivion. 'Wherefore' (says Aldo), 'having just had the seven tragedies of Sophocles printed, I wished them to go forth from our Neacademia under your name, and to send them to you as a token of my great affection.'

The Aldine text of Sophocles appears to be based principally on a MS. of the fourteenth century, V³, no. 467 in the

Thesm.): Ald., 1498.—Aratus: Ald., 1499.—Callimachus: Florence, 1500 (or earlier?).—II. *Prose-writers*. Isocrates: Milan, 1493. Aristotle, in 5 vols.: Ald., 1495—1498.

¹ It was not till the following year (1503) that John Lascaris came to Venice as the ambassador of Louis XII.; who sent him thither on a second mission in 1505.

Library of St Mark at Venice. This MS. is, as was mentioned above (p. xvi), one of those which show a near kinship with Parisinus A. Where L and A differ, the Aldine usually agrees with A¹. This, however, is not always the case; and it is probable that those who prepared the Aldine text may have consulted, besides V³, some other MS. or MSS. more nearly akin to L. But it may be considered as almost certain that L itself, although it had then been in Italy for nearly eighty years, was not used. If it had been so used, the lettered Greeks whom Aldo had about him would have seen that it was older than the other MSS., even if they had not fully appreciated its quality; and its age must have enforced a far greater respect for its readings. Further, the order of the plays in the Aldine agrees with that in V³ and A, but differs from the order in L (see above, p. xv).

Such facts as can be gleaned concerning the history of the Laurentian manuscript between 1424 and 1523 tend to confirm this inference. Its first Italian possessor, Niccolo de' Niccoli, at his death in 1437, left his 800 MSS. to a body of trustees, chief among whom was Cosimo de' Medici the Elder². Cosimo placed about one half of these MSS. in the new library (built at his own cost) of the Dominican convent of San Marco at Florence, which was ready to receive them in 1441: most of the remainder he kept for his own collection. After the expulsion of his great-grandson, Pietro de' Medici, in 1494, the Medicean collections of MSS. were acquired by the Republic of Florence, and then sold to the Dominicans of San Marco. The Dominicans, whose convent had been the head-quarters of Savonarola, were deprived of their valuable MSS. in the troubles of 1498, but recovered them in 1500; and presently

¹ For a normal example, see *Trach.* 238 ff., where the readings vary thus:—238 τέλη L, τελεῖ A: 240 εὐχαῖς L, εὐκταῖ A: 243 ξυμφορᾶι L, ξυμφοραῖ A. In all three instances, the reading of L is that which predominates in other MSS.; but in all three the Aldine agrees with A.

² Voigt, *Wiederbelebung des class. Alterthums*, I. p. 404.

sold them to Cardinal Giovanni de' Medici (afterwards Leo X., 1513—1521), who placed them in his palace at Rome. Giuglio de' Medici, after becoming Pope as Clement VII. in 1523, restored these treasures of his family to their old home at Florence, and founded the present building of the Laurentian library to receive them. That building was unfinished at his death in 1534; but, after an interval of neglect, was completed under Cosimo de' Medici I., Grand Duke of Tuscany, who finally opened the Laurentian Library in 1571¹. The first trace of the Laurentian ms. being used for the text of Sophocles occurs, as we shall see presently, in the second Juntine edition of 1547. By that time it must have become easily accessible to scholars at Florence; but for Aldo and his fellow-workers at Venice, in or shortly before 1502, it can scarcely have been available².

Though by no means free from misprints³, the Aldine edition is on the whole printed with a correctness which is praiseworthy, considering that the book belongs to the infancy of Greek printing, that the text was set up from manuscript, and that the work of the Aldine press must have been fairly rapid,—producing, as it did, upwards of thirty *editiones principes* of Greek classics between 1494 and 1515. General accuracy was, no doubt, assisted by Aldo's preference for Greek compositors, and by the aid which scholars gave in proof-reading.

¹ On the history of that library generally, see Anziani, *Della biblioteca Medico-Laurenziana in Firenze* (Florence, 1872).

² It has been suggested (*British Critic*, April, 1827, p. 301) that Aldo probably used L, because, in his dedicatory letter to Lascaris, he promises that *scholia* on Sophocles shall soon follow (οὐπω μὲν ἐτυπώθη τυπωθήσεται δὲ θεοῦ σώφροντος ὅσον οὐκ ἤδη). L contains, indeed, the only full collection of old scholia on all the plays; but many other MSS. contain some scholia, old or new. There is nothing to show (1) that Aldo referred to L's scholia—which were first printed at Rome, where the MS. then was, in 1518: or (2) that he then had access to L.

³ A curious instance is the Aldine error in *Ant.* 255, οὐδὲν (instead of ὁ μὲν) γὰρ ἠφάνιστο, which does not seem to occur in any MS.

The faults of the Aldine text in some matters of spelling, grammar, or metre are only such as were inevitable at that period. In all else it represents the best scholarship of its age, and is a creditable as well as a beautiful piece of work.

2. An edition published at Paris in 1529 by Simon Colinaeus varies scarcely at all from the Aldine, save in the correction of some misprints¹. After the Aldine, the next edition which is of any interest for the history of the text is the second Juntine of 1547. The preface, by Bernard Junta, claims that it is an improvement on his first edition, of 1522; which had been, indeed, little more than a slightly modified reproduction of the Aldine, with some scholia added². Junta especially notes that 'some changes have been made' in the *Oedipus Tyrannus*, *Oedipus Coloneus*, and *Trachiniae*. 'A learned man' (not named) had 'collated certain mss. at Florence, *'mirae vetustatis et fidei exemplaria,'* in those three plays. This person was the eminent scholar Petrus Victorius (Pietro Vettori, 1499—1584), then Professor of Greek and Latin Rhetoric at Florence, best known at the present day by his labours on Cicero. The phrase '*mirae vetustatis*' clearly points to the codex Laurentianus, which was then once more at Florence, having been sent back from Rome by Clement VII. And the text of the second Juntine edition affords proof that L had, in fact, been consulted, though the use made of it seems to have been slight, and had certainly been unfortunate. That edition contains the following errors in the text, from which the first Juntine had been exempt; (1) in *O. C.* 138 the interpolation of ὁρᾶν after ἐκείνος: (2) *ib.* 327 δύσμοιρ' for δύσμορ': (3) *ib.* 366 σημαίνουσι' for σημανοῦσι'.

¹ Elmsley remarks (*praef. ad Oed. Tyr.* p. v) that the edition of Colinaeus derives its chief value from four leaves at the end (omitted in some copies), which give several vv. ll. in *Ai.*, *El.*, and *O. T.*, with the notice: *Hæc ad fidem veteris exemplaris reposuimus.* This edition is, however, often cited.

² An edition by Peter Brubachius, based on the first Juntine, appeared at Frankfort in 1544, and was reprinted there in 1550, 1555, and 1567.

L has all these three errors, and shares the first of them with only a very few other mss. It is singular that, after having lain idle in Italy for a century and a quarter, L should have been used, probably for the first time, with such a result. Nearly three centuries were to elapse before it was again called into council.

3. A turning-point in the fortunes of the text was now at hand. In 1553 an edition of Sophocles was brought out at Paris by Adrianus Turnebus¹ (1512—1565), who combined the office of Regius Professor of Greek with that of King's printer; a man who at that time was the chief ornament of philology in France, and for whom, both as a scholar and as a man, Montaigne expresses the warmest admiration². Turnebus had received from a friend a ms. of Sophocles which exhibited the recension of Triclinius, and contained his scholia. This was unquestionably the fourteenth century ms. T, now no. 2711 in the National Library at Paris³. In the Greek preface to his

¹ Adrien Turnèbe, of an ancient family in Normandy. Hallam (*Literature of Europe*, vol. II. p. 5) calls him *Tournebœuf*, adding that, 'as some have said,' he came of a Scottish family named Turnbull. This seems to have been the patriotic hypothesis of T. Dempster (*ob.* 1625), and G. Mackenzie (*Characters of the most eminent writers of the Scots Nation*, 1708): see the art. 'Turnèbe' in the *Biographie Générale* (1886). He wrote his name, in Greek, Τούρβεβος: but his friend and colleague Jean Mercier, in an epitaph on him, makes the *e* long: *Turnebus, cunctis morum dulcedine gratus*. (*La France Protestante*, vol. IX. p. 435.)

² 'Adrianus Turnebus,' says Montaigne (his junior by twenty-one years), 'knew more, and knew it better, than any man of his century, or for ages past' (*Essais* I. II. ch. xvii). There was no pedantry about him; his 'quick understanding and sound judgment' were equally remarkable, whether he was discussing literary questions, or 'war and affairs of state' (*ibid.* I. I. ch. xxiv). He feels that he cannot give higher praise to Justus Lipsius ('the most learned man left to us'), than by saying that he is 'akin to my Turnebus' (then dead: *ibid.* II. ch. xii).

³ See above, p. xvii. Brunck, indeed, thought that the ms. used by Turnebus was distinct from T, and inferior to it (*praef.* p. iii). But no ms., other than T, is known to contain a Triclinian apparatus so complete

edition, Turnebus describes this ms. as 'a volume to which the indications and descriptions of metre by Demetrius Triclinius, his interpretations (in the scholia) and his corrections, impart a signal accuracy, symmetry and elegance¹.' Thus captivated by the Byzantine critic, whose work he evidently regarded as shedding a flood of light on the Attic poet, Turnebus made this manuscript the foundation of his Sophocles. His edition was long and widely influential,—not so much, indeed, directly, as through the immediately succeeding editions which copied it; and so it came about that the Triclinian text remained, in all essentials, the dominant one for more than two centuries, until a new era was opened by Brunck.

4. Fifteen years later, in 1568, another edition of Sophocles was published in Paris by Henricus Stephanus (Henri Estienne), the author of the *Thesaurus Graecae Linguae* (1528—1598). He had been a pupil of Turnebus, for whom in the preface he expresses veneration, and he takes his master's edition as his basis; but he claims to have amended the text in many places, and to have separated the genuine scholia of Triclinius from others which had been mixed with them. He appends the Latin translation and commentary of Camerarius² (Joachim Kammermeister, 1500—1574). Stephanus made no fresh use of mss.; but he appears to have compared the text of Turnebus with the Aldine, and with that of Colinaeus.

5. Wilhem Canter (1541—1575), a scholar who deserves to be remembered as one of the earliest who aimed at a method

as that described by Turnebus (see next note). The ms. of Turnebus was identified with T by Elmsley, tentatively in *praef. ad O. T.* p. v, but confidently in the later *praef. ad O. C.* p. iii.

¹ βιβλίον... Δημοτρίου τοῦ Τρικλινίου σημειώσσει στιχογραφίαις ἐξηγήσσει διορθώσσειν εἰς εὐρυθμον καὶ ἑμμελὲς εὖ μάλα διηκριβωμένον.

² The edition of Camerarius was first published at Hagenau (Haganoæ) in Bavaria in 1534, with notes on three plays only, *O. T.*, *O. C.*, *Ant.* His commentary on the other four plays appeared first in his edition published at Basle in 1556.

in textual criticism¹, left an edition of Sophocles which, after his early death, was published at Antwerp in 1579. As Stephanus had built on the work of Turnebus, so Canter, in turn, followed Stephanus, whose text he but slightly modified. He added a few pages of notes; and also claimed (though without much reason) to have improved the arrangement of the lyrics. Brunck, writing in 1786, mentions Canter's text as that which was then generally current 'in all the editions commonly used by teachers, young students, and men of letters².'

6. The long interval between the work of Turnebus and that of Brunck (1553—1786) produced, indeed, no edition of Sophocles which essentially altered the Triclinian basis adopted by Turnebus. The texts in common use were taken either from that of Turnebus, or (more frequently) from the modified reproduction of it by Stephanus³ or Canter. The edition by Thomas Johnson⁴, so popular in the last century, forms no

¹ His *Syntagma de ratione emendandi Graecos auctores* is reprinted in Samuel Jebb's edition of Aristides, vol. II. (Oxon. 1730). Canter also illustrated his method in a volume of *Novae Lectiones*.

² *Praef.* p. ii: 'Gul. Canterus, qui demum Sophocleorum dramatum formam ita constituit, ut eam exhibent vulgares editiones omnes, magistrorum, tironum, literatorum manibus versari solitae.' The statement appears to need qualification. The text of Stephanus, and that of Thomas Johnson, were also much in use.

³ Thus the anonymous London text of 1747 (12mo) reproduced Stephanus even to his misprints: see Elmsley, *praef.* *O. T.* p. vi (where, however, the date is given, by an oversight, as 1746).—The London ed. (also anonymous) of 1722 was edited by Michael Mattaire, a well-known scholar of the day (see *British Critic*, April, 1827, p. 313), and occasionally supplies a true correction (as τὰ for τε in *O. C.* 617).

⁴ Johnson's edition appeared in three volumes, published at intervals: vol. I. (*Al.*, *El.*), Oxford, 1705; vol. II. (*Ant.*, *Tr.*), Oxf., 1708; vol. III. (*O. T.*, *Ph.*, *O. C.*), London, 1746 (the year of his death). Meanwhile the notes, Latin version, and scholia contained in his first two vols. had been reprinted at Glasgow (by Foulis) in 1745. His whole work was reprinted in London in 1758 and 1774.

Thomas Johnson appears to have been a capable scholar, diligent and careful. His life was an unfortunate one, and he died in great poverty.

exception to this rule. Johnson used, indeed, a new collation of four mss. in the Bodleian Library; but these contained only the *Ajax*, *Electra*, and *Oed. Tyr.*, and his new variants are confined to those three plays: nor even in those three did he alter the general complexion of the text. His book, however, was well received, containing, as it did, his Latin version and notes, with some hitherto unpublished scholia. The seventeenth century had been almost entirely sterile in respect to Sophocles, and at its close scholars were ready to welcome a new editor. Both at home and abroad Johnson's work was much in vogue during the greater part of the eighteenth century.

7. But Johnson did no more than Stephanus or Canter to break the textual tradition dating from 1553. Such persistence of that tradition might seem hardly compatible with the progress which had been made in Greek studies; but it is not really difficult to explain. The work of amending texts by conjecture, in which Bentley was so great a pioneer, had occupied several generations of scholars before criticism attained to sound methods of forming a text by the careful collation of manuscripts. The last-mentioned task was, indeed, a difficult or impossible one for most men of letters, until the nineteenth century brought increased facilities for cheap and rapid travelling. Inadequate attention to the diplomatic side of criticism was the weakness even of the Porsonian school, and caused that temporary reaction against it which has now yielded, in the light of a more comprehensive view, to a perception of the true place and value of conjecture. It is therefore no paradox, but merely an illustration of the historical order in which the elements of textual criticism have been developed, that the eighteenth-century critics abounded in labours on Sophocles, and yet all the while acquiesced in a text which preferred the recension of Triclinius to the evidence of the best existing documents.

8. Joseph Scaliger (1540—1609) is one of the earlier

scholars who contributed some emendations¹; another is Auratus². But the text owes a larger debt in this respect to the critics of the eighteenth century. Prominent among those who came before Brunck is J. J. Reiske³ (1716—1774). The representatives of England include Richard Bentley (1662—1742)⁴; Richard Dawes (1708—1766), whose *Miscellanea Critica* appeared in 1745; Samuel Musgrave (1732—1780⁵), a physician, whose labours on Euripides had won him much repute, and whose notes on Sophocles, purchased after his death by the University of Oxford, were afterwards embodied in the edition which bears his name (Oxford, 1800)⁶; John Burton (1696—1771), known also as a theologian, who in 1758 published a *Πενταλογία, sive tragoediarum Græccarum Delectus*;

¹ Scaliger's conjectures are given by John Burton in his *Πενταλογία* (1758). They seem to have been found in the margin of a copy of the edition of Sophocles by Stephanus, as Elmsley infers from Burton's notes on *O. C.* 2 and 728.

² Auratus (Jean Dorat) became in 1560 Professor of Greek in the Royal College at Paris, but held his chair only for a short time. He died in 1588.—Lambinus (1516—1572) and Casaubon (1559—1614) might be added to the list of sixteenth century critics who occasionally touched the text of Sophocles; though with less felicity than is sometimes shown by Scaliger and Auratus.

³ *Animadversiones ad Sophoclem* (Leipsic, 1743?).—L. C. Valckenaer (1716—1774) published nothing specially on Sophocles; but he contributed some conjectures on particular passages, made incidentally in his edition of the *Phoenissæ* and in other writings.

⁴ Bentley's notes on Sophocles, which are few and brief, were written in the margin of his copy of the edition of Stephanus (1568), and were first published by Maltby in his ed. of Morell's *Thesaurus*. They are reprinted in the *Classical Journal*, xiii. pp. 244—248.

⁵ I accept the date 1780 for Musgrave's death from the article on him in the *Dict. of National Biography*; but it is to be observed that Elmsley gives 1782 (*O. C.*, *præf.* p. vi, 1823).

⁶ At the time of his death his work on Sophocles was unfinished, but he had sent one sheet of his edition to press. The text which he proposed to use as his basis was Thomas Johnson's.

Thomas Tyrwhitt (1730—1786), author of *Coniecturae in Aeschylum, Euripidem et Aristophanem* (first published in 1822), who sent his notes on Sophocles to Brunck; Jonathan Toup (1713—1785), the author of the *Emendationes in Suidam* (1760—1767); Benjamin Heath (1704—1766), whose *Notae sive Lectiones* on the Greek tragic poets appeared in 1762; and Zachariah Mudge, both Hebraist and Hellenist, the friend of Joshua Reynolds, Samuel Johnson, and Burke, who communicated his notes to Heath. Among these a special meed of praise is due to Benjamin Heath, a critic of fine insight and delicate taste. All his work is of a high quality; and some of his work, on Aeschylus in particular, has not been surpassed¹.

9. An edition of Sophocles commenced by J. Capperonnier, Regius Professor of Greek and Royal Librarian at Paris, was completed, after his death in 1777, by J. F. Vauvilliers (1737—1801), his successor in his chair, and published at Paris in 1781. Vauvilliers made some emendations: in regard to the text as a whole, he merely followed the tradition dating from Turnebus. The Royal Librarian (he says) had promised to lend him some MSS. of Sophocles; but meanwhile Brunck had 'carried them all off to Strasburg,'—on the strength (as Vauvilliers supposes) of an order from Louis XVI. It is interesting to find him acknowledging obligations to Samuel Musgrave².

¹ Gilbert Wakefield (*Memoirs*, II. p. 439) justly demurred to Hermann's disparagement of Heath in his *Observationes Criticae* (on Aesch. and Eur., p. 59); but Hermann was only twenty-six when he published those remarks (in 1798). In his youth he was scarcely less severe on Porson. Heath's work was done with the advantage of leisure, but under the drawback of continual ill health. In 1762, the year in which his book appeared, he received the honorary degree of D.C.L. from the University of Oxford.

² Musgrave had been much in Paris, especially in the years 1763 and 1764, and was well known to the leading scholars there. Mr Blaydes has referred (*Sophocles*, vol. I. p. xlvii) to 'the very striking agreement' between several conjectures proposed by Musgrave (first published in 1800, but

10. Brunck's first edition of Sophocles appeared at Strasburg, in two quarto volumes, in 1786. He observes that eighteenth-century editors had hitherto done nothing to improve the text as a whole. Valckenaer, he says, was the only scholar of the age who could have produced a worthy edition, but other studies¹ had drawn him away from Sophocles before his death in 1785. He then briefly recalls the history of the text. The Aldine edition, founded on good MSS., was far better than its successors. Turnebus had forsaken it for the Triclinian recension, and had been followed by Stephanus and Canter. Brunck announces that he has reverted to the Aldine as the basis of his work. '*Quapropter huic editioni Aldinam tamquam fundamentum substruxi: ad eam unice respexi, de reliquis nihil vel parum sollicitus.*' Where he has departed from the Aldine text, he has usually relied, he says, on manuscripts; but he has also admitted some conjectures. Brunck's principal MS. was Parisinus A. He made no use of the codex Laurentianus, or of any MS. nearly akin to it².

11. The period from 1786 to 1823 is one in which the work done on Sophocles bears the impress of Brunck's leading principle, that the Aldine text (in general agreement with Parisinus A) is to be preferred to the Triclinian. To this period belong the editions of Sophocles by J. F. Martin³,

made before 1780) and those of Brunck. It seems very probable, as Mr Blaydes suggests, that some of Musgrave's unpublished notes had been communicated to Brunck, perhaps by Thomas Tyrwhitt, whose own contributions are warmly acknowledged in Brunck's preface (p. iv).

¹ After his editions of the *Phoenissae* (1755) and *Hippolytus* (1768), Valckenaer had been engaged on the bucolic and didactic poets, the fragments of Callimachus, etc.

² Besides A, Brunck used seven other MSS., viz., Parisin. B, C, D, E, T; the codex Augustanus, a MS. at Augsburg of the 14th cent., containing *Ai.*, *Ant.*, *O. T.*, and *EL.*; and a MS. in his own possession, which is described by him as '*bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.*'

³ Halle, 1790; 2nd ed., 1813; 3rd, 1822.

C. G. A. Erfurdt¹, F. H. Bothe², and G. H. Schaefer³. Contributions to the criticism of the poet were made by Richard Porson (1759—1808), and Peter Paul Dobree (1782—1825), in their respective *Adversaria*; by C. A. Lobeck (1781—1860), in his commentary on the *Ajax* (1st ed., 1809); by L. Doederlein (1791—1863) in some of his earlier writings⁴; and by J. Reisig in two volumes of notes on the *Oedipus Coloneus* (Jena, 1822—3).

12. It was reserved for Peter Elmsley to confer upon the study of Sophocles the most signal benefit which it had received since the time of Aldo, by at last rescuing the codex Laurentianus from the neglect and obscurity in which so many generations of scholars had suffered it to remain. Having collated that manuscript at Florence in 1820⁵, he had recognised its pre-eminence among all the codices of Sophocles, alike in age and in quality: '*sive antiquitatem spectes, sive bonitatem, primus est.*' In his edition of the *Oedipus Coloneus* (1823), the Laurentian ms. obtained, for the first time, its rightful place. After his death in 1825, his collations of L in the seven plays and scholia passed into the possession of the Clarendon Press,

¹ The six volumes published in Erfurdt's lifetime appeared at Leipsic as follows: I. *Trach.* 1802; II. *El.* 1803; III. *Phil.* 1805; IV. *Ant.* 1806; V. *Oed. Tyr.* 1809; VI. *Ai.* 1811. After Erfurdt's death, vol. VII. (*O. C.*) was edited by Heller and Doederlein, and published in 1825.

Hermann, who from the first had greatly helped the work, re-edited it in a new form (12mo), adding notes of his own, while he omitted some of Erfurdt's old material. The latest issue of this Erfurdt-Hermann Sophocles began with a third edition of the *Antigone* in 1830.

² Bothe's work was first published at Leipsic in 1806, and exhibited a temerity which Elmsley censured (*praef. O. T.* p. vi). A revised and improved edition of it appeared in 1826.

³ Schaefer's edition, published at Leipsic in 1810, was reprinted in 1873.

⁴ *Observationes crit. in Soph. Oedip. Colon.* (in *Acta philologorum Monacens.*, vol. I. pp. 27—70), 1812, etc.

⁵ The date is given by Gaisford in his preface to the *Schol. Soph.* (1825).

and were used for an edition published at Oxford (doubtless under the supervision of Gaisford) in 1826, with the title, *Sophoclis Tragoediae septem, ad optimorum exemplarium ac praecipue codicis vetustissimi Florentini emendatae*¹. Thenceforward the unique value of L was recognised by all editors and critics. One of the earlier testimonies to it may be seen in Hermann's preface to the third edition of the Erfurdt-Hermann *Antigone* (1830). He refers to the new aids which had been supplied, since the date of the last edition (1823), by Elmsley's work, and especially by his collation of the Laurentianus, which is styled *optimus et antiquissimus*.

The aim of this sketch has been to trace the four successive phases which may be discerned in the history of the printed Sophocles. (1) The Aldine *editio princeps* provided a fairly good text, generally resembling that of Parisinus A, which prevailed from 1502 to 1553. (2) The edition of Turnebus then brought in a text based on the recension of Triclinius, which practically held the field until 1786. (3) In 1786, Brunck restored a text founded upon the Aldine, and upon a new collation of mss., among which Parisinus A was the chief. (4) Thirty-seven years later, Elmsley, in his *Oedipus Coloneus*, showed that the codex Laurentianus is far the best, as it is the oldest, of the extant mss. This fundamental fact has been the basis common to all subsequent labours on the text. The work of Elmsley, alike for quality and for result, deserves to be held in even higher estimation than it commonly enjoys at the present day. It opens a new period, and marks the date from which the modern criticism of Sophocles begins.

R. C. JEBB.

CAMBRIDGE, September, 1897.

¹ The mss. of which the readings are given from Elmsley's collations are L, Lb, Lc, R, Farn., Vat.; on which (except Lc) see above, pp. xvi f. Lc (xxx1. 1 in the Laurentian Library) is probably of the 15th century, and contains all the plays except *O. C.*

NOTE.

The text printed in this volume is that of my large edition, with only the following deviations: in *El.* 480 θάροςος for θράσος: *ib.* 999 εὐτυχῆς for εὐτυχεῖ: in *Ph.* 1254 ἔστω (with the MSS.), for ἔτω: in *Tr.* 90 μῆ for μὴ οὐ: in *Tr.* 911 τῆς ἐπ' ἄλλοις for †τὰς ἄπαιδας. The last-named correction (proposed in my edition of 1892) has recently been adopted by Professor Tyrrell in his text (1897).

The scope of the critical annotation has been strictly limited by the purpose of the book, which is intended to meet the ordinary requirements of students. I have aimed at brevity, as well as simplicity and clearness; but have endeavoured not to omit any essential point.

L denotes the Laurentian MS.

L¹ denotes what was written by the first hand in that MS., as distinguished from a correction made by some other hand; **L^s**, a correction made by the first reviser and scholiast (S); **L^c**, a correction by any later hand.

r denotes one or more of the MSS. other than L. This symbol is used when a more particular statement is unnecessary.

The word *vulgo* ('vulg.') after a reading denotes the prevalence of that reading in the manuscripts, not necessarily in the editions.

Corrections due to the editor are indicated by 'J.'

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ *γερόντων Θηβαίων.*

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαῶν.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ὦ ΤΕΚΝΑ, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
 τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
 ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
 πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
 ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
 ὃ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
 ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς
 πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίني τρῶπι καθέστατε,
 δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὥς θείοντος ἂν
 ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλητος γὰρ ἂν
 εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτίρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
 ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς, οἳ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 πτέσθαι σθένοντες, οἳ δὲ σὺν γήρα βαρεῖς,
 ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἶδε τ' ἠθέων

11 στέρξαντες L: στέξαντες Γ.

Un favonabile
Apollo

λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον
 ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20
 ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδοῖ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 ἤδη σαλεύει κάνακουφίσαι κára
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός, 25
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκίψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 "Αἰδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς·
 ὅς γ' ἐξέλυσας, ἄστν Καδμεῖον μολών, 35
 σκληρᾷς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν·
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον·
 νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κára,
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθά που·
 ὥς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσιν πόλιν·
 ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον, 50
 ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν·

ὄρنيθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην
 παρέσχεσ ἡμῖν, καὶ ταυῦν ἴσος γενοῦ.
 ὥς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν.
 ὥς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

main text
rease

55

ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι
 προσήλθεθ' ἰμείруτες· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ
 οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον· ἡ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε κάμει καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐχ ὑπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.

60

anide

ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἠῦρискон ἴασιν μόνην,
 ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μειοικέως
 Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
 ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὃ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἡμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
 ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
 ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

65

70

ΙΕ. ἀλλ' εἰς καλὸν σύ τ' εἶπας, οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙ. ὦναξ Ἀπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τφ
 σωτήρι βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

80

ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς. οὐ γὰρ ἂν κάρα
 πολυστεφῆς ὧδ' εἴρπε παγκάρπου δάφνης.

ἐν τῷ 2

ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

85

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
 κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
 οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

90

ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

ΟΙ. ἐς πάντα αὖδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
 τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἷ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
 ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ

95

μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
 ἐν τῇδ', ἐλαύνειν, μῆδ' ἀνῆκεστον τρέφειν.

ΟΙ. ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
 λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.

100

ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαῖός ποθ' ἡγεμὼν
 γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.

105

ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
 τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.

ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
 ἵχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ. τὸ δὲ ζητούμενον
 ἀλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

110

ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις ἢ ἔν ἀγροῦς ὁ Λαῖος
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπύπτει φόνῳ;

ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν

Λαῖος
 If O. had been killed!

πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὥς ἀπεστάλη.

115

ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡ. θνήσκουσι γάρ, πλήν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν
ὦν εἶδε πλήν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.

ΟΙ. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
ἀρχὴν βραχείαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡ. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΙ. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσειτ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125

ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Λαῖου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν τυραννίδος
οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί;

ΚΡ. ἡ ποικιλῶδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν 130
μεθέντας ἡμᾶς τὰφανῇ, προσήγετο.

ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν.

ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ μὲ σύμμαχον, 135
γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.

ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων
ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.

ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν
καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140

κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὥς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρηων

ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους,
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,

ὥς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος· ἡ γὰρ εὐτυχεῖς 145
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἡ πεπτωκότες.

- ΙΕ. ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα. τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὁδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος. 150

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α. ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
2 Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας
3 Θήβας; ἐκτέταμαι, φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων,
4 ἡῖε Δάλιε Παιάν, *ὡς οὐδέ τι*
5 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος τί μοι ἦ νέον 155
6 ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
7 εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον' Ἑλπίδος, ἄμβροτε Φάμα.

- αντ. α. πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
'Αθάνα,
2 γαῖαόχον τ' ἀδελφεὰν 160
3 Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει,
4 καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, ἰὼ
5 τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
6 εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπὲρ ὀρνυμένας πόλει 165
7 ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε καὶ νῦν.

- στρ. β. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
2 πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἐνὶ
φροντίδος ἔγχος
3 ὃ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα 171
4 κλυτὰς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
5 ἡῖων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· 174
6 ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ προσίδοις ἅπερ εὐπτερον ὄρνιν
7 κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
8 ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ.

ἀντ. β'. ὦν πόλις ἀνάριθμος ὀλλυται·

2 νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κείται
ἀνοίκτως·

3 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες

4 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι

182

5 λυγρῶν πόνων ἰκτῆρες ἐπιστενάχουσιν.

185

6 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσα τε γῆρυς ὄμαυλος·

7 ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός,

8 εὐῶπα πέμψον ἄλκάν·

στρ. γ'. Ἄρεά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων

2 φλέγει με περιβόατος ἀντιάζων,

191

3 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας

4 ἔπουρον εἴτ' ἐς μέγαν

5 θάλαμον Ἀμφιτρίτας

195

6 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμον

7 Θρήκιον κλύδωνα·

8 (τελείν γάρ, εἴ τι νῦξ ἀφῆ,

9 τοῦτ' ἐπ' ἡμάρ ἔρχεται·)

10 τόν, ὦ <τᾶν> πυρφόρων

200

11 ἀστραπᾶν κράτη νέμων,

12 ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.

ἀντ. γ'. Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν

2 βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι

205

3 ἀρωγὰ προσταθέντα, τὰς τε πυρφόρους

4 Ἀρτέμιδος αἰγλας, ξὺν αἰς

5 Λύκι' ὄρεα διάσσει·

6 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

7 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,

210

8 οἰνῶπα Βάκχον· εὖιον,

182 παραβώμιον L.

185 ἐπιστονάχουσι L.

194 ἔπουρον L¹:

ἔπουρον L², r.

198 τέλει MSS.: corr. Hermann.

200 τᾶν add.

Hermann.

205 ἀδάμαστ' MSS.: corr. Erfurdt.

- 9 Μαινάδων ὁμόστολον
 10 πελασθῆναι φλέγοντ'
 11 ἀγλαῶπι < σύμμαχον >
 12 πέυκα 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.)

215

- ΟΙ. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τὰμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
 ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
 ἔχνεον αὐτός, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαῖον τὸν Λαβδάκου
 κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦ πίκλημ' ὑπεξελεῖν
 αὐτὸν καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής·
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ ἡ γὰρ χάρις προσκείσεται,
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δείσας ἀπώσσει τοῦπος ἢ χαυτοῦ τόδε,
 ἂκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβος νέμειν·
 ὥθειν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιάσματος

225

230

235

240

214 σύμμαχον add. G. Wolff. 221 αὐτὸς γ: αὐτὸ L. 227 f. ὑπεξε-
 λών | αὐτὸς MSS.: corr. K. Halm. 229 ἀβλαβής γ: ἀσφαλής L
 (γρ. ἀβλαβής). 240 χέρνιβας γ.

τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω·
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότεν, εἴτε τις
 εἰς ὧν λέλληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμωρον ἐκτρίψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος,
 παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντα' ἐπισκῆπτω τελεῖν
 ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδὲ τε
 γῆς ᾧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ', ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχὰς ἅς ἐκεῖνος εἶχε πρῖν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα,
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρός,
 ὑπερμαχοῦμαι, κατὰ πάντα' ἀφίξομαι
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν
 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοῦς
 μῆτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινα
 μῆτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθερεῖσθαι κατὰ τοῦδ' ἐχθίονι·
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις.

τάδ' ἔστ' ἀρέσκουθ', ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χοί πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί.

275

/ ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραίον ἔλαβες, ὦδ', ἀναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοῖβον τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.

ΟΙ. δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἰς δύναιτ' ἀνὴρ.

ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἀμοὶ δοκεῖ.

ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρής τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρώντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοῖβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὐ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὠναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.

ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟ. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων.

ΟΙ. ἤκουσα κἀγώ· τὸν δ' ἰδόντ' οὐδεὶς ὄρᾱ.

ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματός γ' ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙ. ὦ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οὔδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙ. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε
ἄρρητά τ', οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβή,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὁμῶς
οἷα νόσφ' σύνεστιν· ἥς σε προστάτην

281 ἀν (ἀν L) MSS.: corr. Brunck.

290 τὰ γ' r: τὰ τ' L.

294 δειματός τ' MSS.: corr. Triclinius.

297 οὐξελέγξων L¹: οὐξελέγξων
L^c, r.

Acusius the
strophes of
doings the
doings the
doings the

σωτήρρά τ', ὤναξ, μῦνον ἐξευρίσκομεν.
 Φοῖβος γάρ, εἰ καὶ μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων, 305
 πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
 μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
 εἰ τοὺς κτανόντας Δαῖον μαθόντες εὖ
 κτείναιμεν, ἣ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
 σύ νυν φθουήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310
 μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
 ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
 ῥῦσαι δὲ πᾶν μίasma τοῦ τεθνηκότος.
 ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
 ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
 λῦη φρονούντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
 εἰδὼς διώλεσ'. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.
 ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
 ΤΕ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ 320
 καὶ γὰρ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθη.
 ΟΙ. οὐτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλεῖ πόλει
 τῇδ', ἣ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
 ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
 πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω, 325
 ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
 πάντες σε προσκυνούμεν οἷδ' ἰκτήριοι.
 ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
 τᾶμ', ὡς ἂν εἴπω μὴ τὰ σ', ἐκφήνω κακά.
 ΟΙ. τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἔννοεῖς 330
 ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
 ΤΕ. ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
 ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

315 πόνων r: πόνος L (ων superscript by S). 317 λυει r.
 326 f. Given to the Chorus by r. 332 ἐγὼ r' L.

- ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ, 335
ἀλλ' ὥδ' ἄτεγκτος κατελευτήτος φανεῖ;
- ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμήν, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατείδες, ἀλλ' ἐμέ ψέγεις.
- ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν; 340
- ΤΕ. ἤξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
- ΟΙ. οὐκοῦν ἅ γ' ἤξει καὶ σέ χρὴ λέγειν ἐμοί.
- ΤΕ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
- ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω, 345
ἄπερ ξυνίημι. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοί
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, -εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοῦργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
- ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σέ τῳ κηρύγματι 350
ᾧπερ προείπας ἐμμένειν, καὶ ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μῆτε τούσδε μῆτ' ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίφ μιάστορι.
- ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καὶ ποῦ τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
- ΤΕ. πέφευγα· τάληθές γὰρ ἰσχύουν τρέφω.
- ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
- ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκουτα προὔτρεψ' ἔλεγε.
- ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
- ΤΕ. οὐχὶ ξυνήκας πρόσθεν; ἢ ἔκπειρά λέγων; 360
- ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωστόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
- ΤΕ. φονέα σε φημὶ τάνδρ' οὐ ζῆτεις κυρεῖν. (τοῦτο)
- ΟΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων δῖς γε πημονὰς ἐρεῖς.
- ΤΕ. εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίζῃ πλέον;
- ΟΙ. ὅσον γε χρήσεις· ὡς μάτην εἰρήσεται. 365

- ΤΕ. λεληθέναι σε φημι σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν ἴν' εἰ κακοῦ.
- ΟΙ. ἧ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
- ΤΕ. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
- ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ 370
τυφλὸς τά τ' ὦτα τὸν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.
- ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἂ σοὶ
οὐδεὶς δὲ οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
- ΟΙ. μῖας τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὀρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν. 375
- ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπράξαι μέλει.
- ΟΙ. Κρέοντος ἧ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
- ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
- ΟΙ. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ (τέχνη τέχνης 380
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,)
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῇσδε γ' ἀρχῆς αὖνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχειρίσειν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος, 385
λάβρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
ὑφεῖς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφν τυφλός.
ἐπεὶ φέρ' εἶπέ, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ἡῦδας τι τοῖσδ' ἄστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν }
ἄνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἦν οὐτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων 395
οὐτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών,
ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,

γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν·
ὄν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσῃ τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 400

κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
ἀγηλατήσῃ· εἰ δὲ μὴ δόκεῖς γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἶά περ φρονεῖς. *what is the point of this?*

ΧΟ. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπου, δοκεῖ. 405

δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία. 410

ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἵν' εἰ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἂρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἰ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν 415

τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῇσδε δεινόπους ἄρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.

βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος, οὐκ ἔσται λιμὴν,
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα, 420
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας' τυχῶν;

ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἃ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμόν στόμα
προπηλάκιζε· σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκῳ ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

ΟΙ. ἢ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάσσον; οὐ πάλιν 430

- ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
 ΤΕ. οὐδ' ικόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
 ΟΙ. οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσонт', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστειλάμην.
 ΤΕ. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔφυμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
 μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
 ΟΙ. ποίοισι; μέινον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
 ΤΕ. ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
 ΟΙ. ὥς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῇ λέγεις.
 ΤΕ. οὐκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔφυσ; 440
 ΟΙ. τοιαῦτ' ὀνειδίζ' οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.
 ΤΕ. αὐτῇ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
 ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
 ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
 ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὥς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν 445
 ὀχλεῖς, συθείς τ' ἄν οὐκ ἄν ἀλγύνουις πλέον.
 ΤΕ. εἰπὼν ἄπειμ' ὦν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 ζητεῖς ἀπειλῶν κάνακηρύσσων φόνον 450
 τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενὴς
 φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἡσθήσεται
 τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι 455
 σκήπτρῳ προδεικνὺς γαίαν ἐμπορεύσεται.
 φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνὼν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κάξ ἧς ἔφν
 γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 ὁμόσπορός τε καὶ φονεὺς. καὶ ταῦτ' ἰὼν 460
 εἴσω λογίζου· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
 φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

446 ἀλγύναις MSS.: corr. Elmsley.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ὄντιν' ἃ θεσπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα
 2 ἄρρητ' ἄρρητων) τελέσαντα φοινίαισι χερσίν; 465
 3 ὥρα νιν ἀελλάδων
 4 ἵππων σθεναρώτερον
 5 φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
 6 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 7 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας· 470
 8 δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται
 9 Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.

ἀντ. α'. ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανείσα
 2 φάμα Παρνασοῦ, τὸν ἄδηνον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν. 475
 3 φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 4 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 5 πέτρας ἰσόταυρος,
 6 μέλεος μελέφ ποδὶ χηρεύων,
 7 τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480
 8 μαντεῖα· τὰ δ' αἰεὶ
 9 ζῶντα περιποτᾶται.

στρ. β'. δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταρασσεῖ σοφὸς οἰωνοθέτας, 483
 2 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὃ τι λέξω δ' ἀπορώ. 485
 3 πέτομαι δ' ἐλπίσιν, οὔτ' ἐνθάδ' ὀρώων οὔτ' ὀπίσω.
 4 τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις [οὔτε τανῦν πω
 5 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ', οὔτε πάροιθεν ποτ' ἔγωγ'
 6 ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασανίζων βασάνῳ
 7 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα, Λαβδακίδαις 495
 8 ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.

[βροτῶν

ἀντ. β'. ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὃ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ τὰ
 2 εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ φέρεται, 500
 3 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφία δ' ἂν σοφίαν

466 ἀελλάδων Hesychius: ἀελλοπόδων MSS.

478 πετραῖος δ

ταῦρος L¹, πέτρας ὡς ταῦρος L², r: corr. J. F. Martin, E. L. Lushington.

493 βασανίζων add. J.

a) The ...
 b) The ...

4 παραμείψειεν ἀνὴρ.

5 ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἰδοίμ' ὀρθὸν ἔπος, μεμ-
φομένων ἂν καταφαίην.

6 φανερά γάρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα

7 ποτέ, καὶ σοφὸς ὥφθη βασιάνῳ θ' ἀδύπολις· τῷ ἀπ'
ἐμᾶς

8 φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν.

512

ΚΡ. ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπου
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρου,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακράϊωνος πόθος,
φέρουντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟ. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

ΚΡ. τοῦπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

ΧΟ. ἡνδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡ. ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τοῦπῖκλημα τοῦτό μου;

ΧΟ. οὐκ οἶδ'. ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρθῶ. 530
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ.

ΟΙ. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσονδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἵκου, φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρὸς ἐμφανῶς
ληστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535

516 πρὸς γ' ἐμοῦ τ: πρὸς τ' ἐμοῦ L. 525 τοῦπος δ' τ: τοῦ πρὸς δ' L.

528 ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε τ: ἐξ ὁμμάτων ὀρθῶν δὲ L: ἐξ ὁμμάτων
ὀρθῶν τε A.

φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποεῖν;
 ἢ τοῦργον ὥς οὐ γνωριοῖμί σου τόδε
 δόλῳ προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦ γχείρημά σου,
 ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;

540

KP. οἶσθ' ὥς πόησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, κᾶτα κρίν' αὐτὸς μαθών.

OI. λέγειν σὺν δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακός
 σου· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἡῦρῃς ἐμοί.

545

KP. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὥς ἐρῶ.

OI. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

KP. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.

550

OI. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.

KP. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι. τὸ δὲ
 πάθημ' ὁποῖον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.

OI. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖή μ' ἐπὶ
 τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

555

KP. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.

OI. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον

KP. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

OI. ἄφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι;

560

KP. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

OI. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

KP. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος.

OI. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;

KP. οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

565

OI. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

KP. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κούκ ἠκούσαμεν.

What is he
 getting at?
 Did T. ever
 accuse
 me then?

- ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἤνδα τάδε;
 ΚΡ. οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.
 ΟΙ. τοσόνδε γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570
 ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἄρνήσομαι.
 ΟΙ. ὀθύνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνήλθε, τὰς ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖον διαφθοράς. }
 ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δὲ σοῦ
 μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμου σὺ νῦν. 575
 ΟΙ. ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
 ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
 ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταῦτ' αἰσθ' ἴσον νέμων;
 ΟΙ. ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 ΚΡ. οὐκ οὖν ἰσοῦμαι σφῶν ἐγὼ δυνῶν τρίτος;
 ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 ΚΡ. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὥς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ 585
 ἄτρεστον εὖδοντ', εἰ τά γ' αὖθ' ἔξει κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
 οὐτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω, 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
 οὐπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ
 ὥστ' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες ἐκκαλοῦσί με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πάν ἐνταῦθ' ἐνι.

570 τοσόνδε γ: τὸ σὸν δὲ L. 575 ταῦθ' MSS.: corr. Brunck.

598 αὐτοῖσι πᾶν γ: αὐτοῖς ἅπαν L (αὐτοῖς ἅπαντ' A).

- πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε;
 (οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὔτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι.
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μὴ μ' ἀπλῇ κτάνης
 ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών.
 γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μὴ με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς. 610
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοντον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μῖα. 615
 XO. καλῶς ἔλεξεν, εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 OI. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθῃ
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ καὶ βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰ μὰ δ' ἡμαρτημένα.
 KP. τί δῆτα χρήσεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 OI. ἡκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι,
 ὥς ἂν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
 KP. ὥς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 OI. * * * * *
 KP. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. OI. τὸ γοῦν ἐμόν.
 KP. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ καμόν. OI. ἀλλ' ἔφυς κακός.
 KP. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; OI. ἀρκτέον γ' ὁμως.

624 ὡς ἂν J.: ὅταν MSS.—The MSS. give this v. to Creon.

625 The MSS. give this v. to Oedipus.

Platonie!

1/220

Σαφὴ γνώμη

μου
ΣΙΥ

90 f. 100

σρχω

- ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὦ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῃ. 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὀρώ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσιν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ'; οὐδ' ἐπαισχύνεσθε, γῆς 635
 οὔτω νοσοῦσης, ἴδια κινοῦντες κακά;
 οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' οἴσετε;
 ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δυοῖν δικαιοὶ δρᾶν ἀποκρίνας κακοῖν, 640
 ἧ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἧ κτεῖναι λαβών.
 ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 εἵληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
 ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραίως, εἴ σέ τι
 δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν. 645
 ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
 ἔπειτα κάμὲ τούσδε θ' οἷ πάρεισί σοι.

κομμbs.

στρ. α'. ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἀναξ, λίσσομαι. 649

ΟΙ. 2 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟ. 3 τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
καταίδεσαι.ΟΙ. 4 οἴσθ' οὖν ἂν χρήζεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράξε δὴ
τί φής.ΧΟ. 5 τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ 656
6 σὺν ἀφανεί λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.

640 δρᾶσαι δικαιοὶ δυοῖν MSS.: corr. J. 657 λόγῳ τ (σ' add
 Hermann): λόγον L. βαλεῖν T, Suidas (s.v. ἐναγής): ἐκβαλεῖν L.

ΟΙ. 7 εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
8 ζητῶν ὀλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660

2 "Αλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφίλος ὃ τι πύματον

3 ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

4 ἀλλὰ μοι δυσμόρφῃ γὰ φθίνουσα 665

5 τρύχει ψυχάν, τὰ δ' εἰ κακοῖς κακα

6 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.

ΟΙ. ὁ δ' οὖν ἵτω, κεῖ χρή με παντελῶς θανεῖν, 669

ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βία. 670

τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτίρῃ στόμα

ἐλεινόν· οὗτος δ', ἔνθ' ἂν ἦ, στυγίησεται.

KP. στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν

θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις

αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν. 675

ΟΙ. οὐκ οὖν μ' ἐάσεις κακτὸς εἶ; KP. πορεύσομαι,

σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ἀντ. α'. ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678

ΙΟ. 2 μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη. 680

ΧΟ. 3 δόκησις ἀγνώως λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
'νδικον.

ΙΟ. 4 ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναίχι. ΙΟ. καὶ τίς ἦν
λόγος;

ΧΟ. 5 ἄλῃς ἐμοῖγ', ἄλῃς, γὰς προπονουμένας, 685

6 φαίνεται, ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙ. 7 ὁρᾷς ἵν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὧν γνώμην ἀνὴρ, *consequens*

8 τοῦμόν παριεῖς καὶ καταμβλύνων κέαρ;

ἀντ. β'. ΧΟ. ὦναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, 689

2 ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα

3 πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφίζομαι,
 4 ὅς τ' ἐμὴν γὰρ φίλαν ἐν πόνοισιν
 5 ἀλύουσιν κατ' ὄρθον οὐρῖσας,
 6 τανῦν τ' εὐπομπὸς ἂν γένοιο.

695

ΙΟ. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
 μῆνιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

ΟΙ. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
 ὧς Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

700

ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.

ΟΙ. φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.

ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδώς, ἡ μαθὼν ἄλλου πάρα;

ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακουργὸν εἰσπέμψας, ἐπεὶ
 τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟ. σύ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι
 ἐμοῦ πίκουσον, καὶ μάθ' οὐνεκ' ἐστί σοι
 βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
 φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.

710

χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖω ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοῖβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
 ὥς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.

καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
 λησται φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·

παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος.

κάνταυθ' Ἀπόλλων οὐτ' ἐκείνον ἤνυσεν
 φονέα γενέσθαι πατρός, οὔτε Λαῖον,
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο, πρὸς παιδὸς θανεῖν.

720

693 εἴ σε νοσφίζομαι MSS.: corr. Hermann. 696 τανῦν τ' r, L^c:
 τανῦν δ' L¹.—ἂν γένοιο Blaydes (εἰ γένοιο Bergk): εἰ δύναιο γενοῦ MSS.
 (In L the o of δύναιο seems to have been added by S.) 713 ἥξει L¹:
 ἥξει L^c, r.

"accuse"

A n b i s t r o u s !
L a m (X i n o)!

705

C / u s :

(1) 715 /
a m b i s t r o u s

(2)

(3) 720

τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὦν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὦν γὰρ ἂν θεὸς
χρεῖαν ἐρευνᾷ ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ.

725

ΟΙ. οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κἀνακλήσεις φρενῶν.

ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

ΟΙ. ἔδοξ' ἀκούσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς.

730

ΙΟ. ἡνδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὐ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταῦτὸ Δελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

735

ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟ. τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθυμιον;

ΟΙ. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον φύσιν
τίν' εἶχε φράζε, τίνος ἀκμὴν ἤβης ἔχων.

740

ΙΟ. μέγας, χυοάζων ἄρτι λευκανθεὶς κára,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.

ΟΙ. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἶδέναι.

745

ΙΟ. πῶς φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.

ΟΙ. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἦν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.

ΙΟ. καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν, ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙ. πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας, οἳ ἄνῃρ ἀρχηγέτης;

750

ΙΟ. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.

730 τριπλαῖς r: διπλαῖς L.

741 τίνος Nauck: τίνα δ' MSS.

749 ἂν δ' r: ἂ δ' ἂν L.

- ΟΙ. αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῇ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τοῦσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
- ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
- ΟΙ. ἢ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
- ΙΟ. οὐ δῆτ'. ἀφ' οὗ γὰρ κείθεν ἦλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαΐόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν 760
ἀγρούς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς,
ὥς πλείστον εἶη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως.
κάπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ οἶ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν.
- ΟΙ. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765
- ΙΟ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
- ΟΙ. δέδοικ' ἐμαυτόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἃ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
- ΙΟ. ἀλλ' ἴξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κάγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ. 770
- ΟΙ. κοῦ μὴ στερηθῆς γ', ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαίμ' ἂν ἢ σοί, διὰ τύχης τοιαῶδ' ἰών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πολύβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεί, πρὶν μοι τύχη
τοιαδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.] ἀφ' ὧν ἡμεῖς οὐκ ἔχοντες
ἀνὴρ γὰρ ἐν δειπνοῖς μ' ὑπερπλησθεὶς μέθη
καλεῖ παρ' οἴνῳ, πλαστός ὥς εἶην πατρί. 780
κάγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοῦνειδος ἡγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κάγὼ τὰ μὲν κείνουν ἑτερπύμην, ὅμως δ' 785

ἐκνίξέ μ' αἰὲ τοῦθ'· ὑφείρπε γὰρ πολὺ.
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθῶδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφηνεν λέγων, 790
 ὥς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὅραν,
 φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ ἴπακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα
 ἐφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
 χρησμών ὀνειδῆ τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνούμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ. τριπλῆς 800
 ὅτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε καὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῆς,
 ξυνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὁ θ' ἡγεμὼν // κ^α ρ^ο 5
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βιάν ἡλαυνέτην. 805
 καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παῖώ δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὥς ὀρᾷ,
 ὄχου, παραστείχοντα τηρήσας, μέσον
 κᾶρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτεισεν, ἀλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπείς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὑπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαῖψ τι συγγενές,
 τίς τοῦδε νῦν ἔστ' ἀνδρὸς ἀθλιώτερος; 815

789 ἄλλα δ' r: ἄλλα θ' L. 790 προῦφάνη MSS.: corr. Hermann.

800 L alone omits this v. in the text, but has it in the margin from a hand of late 13th or early 14th century.

815 τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ' ἀθλιώτερος L: τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς ἔστιν ἀθλιώτερος A: corr. J.

τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;
 δν μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τινα
 δόμοις δέχεσθαι, μὴδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὔτις ἄλλος ἦν
 ἢ ἡγὼ ἅπ' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμαῖν
 χραίνω, δι' ὧν περ ὤλετ'. ἀρ' ἔφυν κακός;
 ἀρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν,
 μὴδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καξέθρεψέ με.
 ἀρ' οὐκ ἀπ' ὧμου ταῦτα δαίμονός τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίῃ λόγον;
 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἀγνὸν σέβας, 830
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλὶδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.
 XO. ἡμῖν μέν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἕως δ' ἂν οὖν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα. 835
 OI. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
 IO. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;
 OI. ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῇ λέγων
 σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος. 840
 IO. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
 OI. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον.
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

817 ὃ μὴ ξένων ἔξεστι μὴδ' ἀστῶν τινα MSS.: corr. Dindorf. 825 μὴδ'
 Dindorf: μήτ' MSS. 843 κατακτείνειαν γ: κατακτείναιεν L (ai made
 by an early hand from oi).

- εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον ἀνδήσει, σαφῶς
 τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.
 IO. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ᾧδ' ἐπίστασο,
 κούκ' ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850
 εἰ δ' οὖν τι κακτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
 οὔτοι ποτ', ὦναξ, τόν γε Λαῖου φόνον
 φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
 διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
 καίτοι νιν οὐ κείνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
 (ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ *
 βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
 OI. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
 πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
 IO. πέμψω ταχύνασ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους. *
 οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὦν οὐ σοὶ φίλον.

- στρ. α'. XO. εἴ μοι ξυνέλη φέροντι
 2 μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων
 3 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865
 4 ὑψίποδες, οὐρανίαν
 5 δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
 6 πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
 7 θνατὰ φύσις ἀνέρων
 8 ἔτικτεν, οὐδὲ μή ποτε λάθρα κατακοιμάσῃ· 870
 9 μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηρίσκει.

- αντ. α'. ὕβρις φυτεύει τύραννον· 873
 2 ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
 3 ἢ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875

870. So Elmsley. οὐδὲ μὴν ποτε λάθραι (ρ almost erased) κατακοιμάσῃ
 L: οὐδὲ μὴν ποτε λάθρα κατακοιμάσει A. Most of the later mss. have the
 fut. indic.: some have μὴν, others (as E) μῆ.

- 9 φθίνοντα γὰρ Λαῖον παλαιάφατα
 10 θέσφατ' ἐξαιρούσιν ἤδη,
 11 κοῦδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 12 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

910

- ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθῃ
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίοισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ 915
 ἔννοους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ.
 ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλὼν, ἄγχιςτος γὰρ εἶ,
 ἰκέτις ἀφῆγμαι τοῖσδε σὺν κατεύγμασιν, 920
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγὴ πόρρης·
 ὥς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένοι
 κείνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
 τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
 μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου. 925

- ΧΟ. στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
 γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

- ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰ
 γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ. 930

- ΙΟ. αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιός γάρ εἰ
 τῆς εὐεπείας οὐνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου

906f. παλαιάφατα Arndt and Linwood. φθίνοντα γὰρ Λαῖον .·. θέσφατ'
 L (with .·. παλαιὰ in marg. from a later hand). Most of the later mss.
 have παλαιὰ in text after Λαῖον: a few, before Λαῖον or after θέσφατα.
 926 κάτισθ' A: κάτοιισθ' L.

αυτῶς
 set a side

Rhyme

11

τεκνῶν
 νεῦτ?

χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος; 935

ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὔξερῶ τάχα,
ἥδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟ. τί δ' ἔστι; ποῖαν δύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὔπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδατ' ἐκεῖ. 940

ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;

ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟ. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος, ᾧ γέρον;

ΑΓ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟ. ᾧ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος 945
μολοῦσα λέξεις; ᾧ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι· καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.

ΟΙ. ᾧ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κára, 950
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμαίων;

ΙΟ. ἄκουε τὰνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἵν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙ. τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὶ σημάντωρ γενοῦ.

ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960

ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.

935 παρὰ L¹: πρὸς L^c, r. 943 f. ᾧ γέρον add. Bothe. πῶς
εἶπας· ἢ τέθνηκε πόλυβος; | εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν L.,
with most MSS. Triclinius restored 944 as above, and added γέρων to 943.
957 σημάντωρ L^c, r: σημῆνας L¹, Γ.

- ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
 ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συµµετρούµενος χρόνῳ.
 ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
 τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἣ τοὺς ἄνω 965
 κλάζοντας ὄρνεις, ὧν ὑψηλῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔµελλον πατέρα τὸν ἐµόν; ὁ δὲ θανὼν
 κεῖθι κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
 ἄψαυστος ἔγχους· εἴ τι μὴ τῷµὲ πόθῳ
 κατέφθιθ'. οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ᾗ ἐµοῦ. 970
 τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσµατα
 κεῖται παρ' Ἀιδῇ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
 ΙΟ. οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
 ΟΙ. ἡὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόµην.
 ΙΟ. μή νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυµὸν βάλῃς. 975
 ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς λέκτρον οὐκ ὀκνεῖν µε δεῖ;
 ΙΟ. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, ὦ τὰ τῆς τύχης
 κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
 εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις.
 σὺ δ' εἰς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυµφεύµατα· 980
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οὐνεῖρασιν βροτῶν
μητρὶ ξυνευνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
 παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
 ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
 εἰ μὴ κύρει ζωσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ', ἐπεὶ 985
 ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, καὶ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
 ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλµὸς οἷ πατρὸς τάφοι.
 ΟΙ. μέγας, ξυνίηµ'. ἀλλὰ τῆς ζωσῆς φόβος.
 ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
 ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾧκει μέτα. 990
 ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑµῖν ἐς φόβον φέρου;
 ΟΙ. θεήλατον μάντευµα δεινόν, ὦ ξένε.

966 ὄρνις MSS.: corr. L. Dindorf.

967 κτενεῖν ἱ: κτανεῖν L.

976 λέκτρον r: λέχος L.

987 γ' add. Porson.

1. τῶν.
 here only

No modification,
 re fear.

ΑΓ. 6-8-13

Εὐφροσύνη
 ἐκ τῶν
 ὡς τῆς γυναικός.

- ΑΓ. ἡ ῥήτόν; ἡ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
- ΟΙ. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
 χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τήμαντοῦ, τό τε 995
 πατρῶον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
 ὦν οὐνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
 μακρὰν ἀπώκειτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
 τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
- ΑΓ. ἡ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; 1000
- ΟΙ. πατρός τε χρήζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
- ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
 ἐπείπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
- ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
- ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 1005
 σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμι τι.
- ΟΙ. ἀλλ' οὐποτ' εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- ΟΙ. πῶς, ὦ γεραίέ; πρὸς θεῶν διδασκέ με.
- ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὐνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- ΟΙ. ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- ΑΓ. ἡ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
- ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
- ΑΓ. ἀρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
- ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν; 1015
- ΑΓ. ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
- ΟΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
- ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρός, ἀλλ' ἴσον.
- ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
- ΑΓ. ἀλλ' οὗ σ' ἐγγέλνατ' οὗτ' ἐκείνος οὗτ' ἐγώ. 1020
- ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
- ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.
- ΟΙ. καὶ θ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστεργεν μέγα;

993 οὐχὶ Brunck: οὐ MSS.

1002 ἐγὼ Porson: ἐγωγ' MSS.

1011 ταρβῶν Γ: ταρβῶ L.

- ΑΓ. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἡ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὠδοιπόροις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα καπὶ θητεία πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ. 1030
 ΟΙ. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἀγκάλαισι λαμβάνεις;
 ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
 ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. 1035
 ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ.
 ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἡ πατρός; φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἡ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἡ κάτοισθα δηλώσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λαῖου δήπου τις ὠνομάζετο.
 ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἡ καὶ στ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας
 ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ' ὃν ἐννέπει,
 εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδὼν;
 σημήναθ', ὥς ὁ καιρὸς ἠύρησθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμάρτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

No suggestion
 when he speaks
 that he is the
 survivor of
 Laius' party

1025 τυχῶν Bothe: τεκῶν MSS.

1031 ἀγκάλαισι from

Theod. Kock's ἀγκάλαις με: ἐν καιροῖς L (ἐν καιροῖς με Pal.), ἐν
 κακοῖς με A.

- ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκείνον ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφίεμεσθα; τόνδ' οὗτος λέγει; 1055
- ΙΟ. τί δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπήῃς. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
- ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
- ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου 1060
 κῆδει, ματεύσης τοῦθ'. ἄλις νοσοῦς' ἐγώ.
- ΟΙ. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' εἰς τρίτης ἐγὼ
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος ἐκφανεῖ κακῇ.
- ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.
- ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς. 1065
- ΙΟ. καὶ μὴν φρονούσά γ' εἴ τα λῶστά σοι λέγω.
- ΟΙ. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πύλαι.
- ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνυίης ὃς εἶ.
- ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
 ταύτην δ' εἴτε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
- ΙΟ. ἰοῦ ἰοῦ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
 μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὐποθ' ὕστερον.
- ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
 ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
 μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.
- ΟΙ. ὅποια χρήζει ῥηγνύτω· τοῦμὸν δ' ἐγώ, 1075 *In 1075 is the worst.*
κεῖ σμικρὸν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι. *but than big ones*
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται. *ouch my son!*
 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
 τῆς εἴ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
 τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
 μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.

1055 τόνδ' γ: τὸν θ' L.

1061 ἐγὼ schol. on 1056: ἔχω MSS.

1062 οὐδ' εἰς τρίτης Hermann: οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης MSS. 1075 ἀναρρήξει

γ: ἀναρρήξη L.

τοῖόςδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ ἔκμαθεῖν τούμουν γένος. 1085

στρ. ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
2 οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων,
3 ὦ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει τὰν αὔριον 1090
4 πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπουν
5 καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
6 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὥς ἐπὶ ἡρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
7 ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τὰν μακραίωνων ἄρα 1098
2 Πανὸς ὀρεσσιβάτα πα- 1100
3 τρὸς πελασθεῖς; ἢ σέ γ' εὐνότηρὰ τις
4 Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
5 εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων, 1104
6 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων εὖρημα
δέξατ' ἐκ του
7 Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλείστα συμπαίζει.

ΟΙ. εἰ χρή τι κάμῃ μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὀρᾶν δοκῶ,
ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
γῆρα ξυνάδει τῷδε τάνδρῃ σύμμετρος,
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαντοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
προὔχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὥς νομεὺς ἀνῆρ.

ΟΙ. σέ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,

1091 Οἰδίπου MSS.: corr. J.

1099 τὰν Heimsoeth: τῶν MSS.

1100 f. πατρὸς πελασθεῖς Lachmann: προσπελασθεῖς MSS.—σέ γ' εὐ-
νότηρὰ τις Arndt: σέ γε θυγάτηρ L, σέ γέ τις θυγάτηρ r. 1109 Ἑλικωνίδων
Porson: Ἑλικωνιάδων MSS.

Buthy
von ...

Did ...
son of ...
in Delphi.

- ἡ τόνδε φράξεις; ΑΓ. τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς. 1120
 ΟΙ. οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
 ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαῖου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

- ἡ, δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.
 ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
 ΘΕ. ποίμναις τὰ πλείστα τοῦ βίου συνειπόμεν. 1125
 ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;
 ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
 ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
 ΘΕ. τί χρήμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
 ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἡ ξυναλλάξας τί πω; 1130
 ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ὕπο.
 ΑΓ. κοῦδέν γε θαῦμα, δέσποτ'· ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κάτοιιδεν ἡμος τὸν Κιθαιρώνος τόπον
 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135 (ἐνεύει)
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῃ τρεῖς ὄλους
 ἐξ ἡρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους·
 χειμῶνα δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπανλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαῖου σταθμά.
 λέγω τι τούτων, ἡ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140
 ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
 ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα
 δούς, ὥς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
 ΘΕ. τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;
 ΑΓ. ὅδ' ἐστίν, ὦ τάν, κείνος ὃς τότ' ἦν νέος. 1145
 ΘΕ. οὐκ εἰς ὀλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

1130 ἡ L^c, ἡ L¹. ξυναλλάξας L. The later MSS. have either ἡ
 ξυναλλάξας, as E: or ἡ ξυνήλλαξας, as A. 1137 ἐκμήνους Porson
 (ἐκμήνους r): ἐμμήνους L, vulg. 1138 χειμῶνα L: χειμῶνι r.

- ΟΙ. ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μάλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
- ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
- ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150
- ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
- ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλαίων δ' ἐρεῖς.
- ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
- ΟΙ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
- ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155
- ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
- ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὠφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
- ΟΙ. ἀλλ' εἰς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.
- ΘΕ. πολλῶ γε μάλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.
- ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβᾶς ἐλᾷ. 1160
- ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
- ΟΙ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ ἕξ ἄλλου τινός;
- ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
- ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κακ ποίας στέγης;
- ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον. 1165
- ΟΙ. ὅλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
- ΘΕ. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
- ΟΙ. ἢ δούλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
- ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
- ΟΙ. καῶγαγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
- ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει.
- ΟΙ. ἢ γὰρ διδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
- ΟΙ. ὡς πρὸς τί χρεῖας; ΘΕ. ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
- ΟΙ. τεκούσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὅκνῃ κακῶν. 1175
- ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἢν λόγος.
- ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
- ΘΕ. κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα

δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
 κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ 1180
 ὃν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙ. ἰοῦ ἰοῦ· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῇ.
 ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
 ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
 οὐ χρῆν ὁμίλῳ, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν. 1185

στρ. α'. ΧΟ. ἰὼ γεγεαὶ βροτῶν,
 2 ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ!
 3 τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 4 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
 5 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
 6 καὶ δόξαντ' ἀποκλίνει;
 7 τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 8 τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα,
 βροτῶν 1195
 9 οὐδὲν μακαρίζω·

ἀντ. α'. ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
 2 τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
 3 ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
 4 τὰν γαμφώνυχα παρθένον
 5 χρησμοφδόν, θανάτων δ' ἐμᾷ 1200
 6 χώρα πύργος ἀνέστα·
 7 ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
 8 ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
 9 Θήβαισιν ἀνάσσω.

στρ. β'. τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
 1 τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις 1204
 3 ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;

1193 τὸν σόν τοι Camerarius: τὸ σόν τοι MSS. 1196 οὐδὲν
 Hermann: οὐδένα MSS. 1197 ἐκράτησε γ: ἐκράτησας L. 1205 τίς
 ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις MSS.: corr. Hermann.

4 ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κára,
 5 ᾧ μέγας λιμήν
 6 αὐτὸς ἤρκεσεν
 7 παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσεῖν, 1210
 8 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἰ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν,
 τάλας,
 9 σὺν' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;

ἀντ. β'. ἐφευρέ σ' ἄκουθ' ὁ πάνθ' ὀρώων χρόνος·
 2 δικάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι
 3 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215
 4 ἰὼ Λαίειον ᾧ τέκνον,
 5 εἶθε σ' εἶθε σε
 6 μήποτ' εἰδόμαν.
 7 δύρομαι γὰρ ὥσπερ ἰάλεμον χέων
 8 ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ' ἐκ
 σέθεν
 9 καὶ κατεκοίμησα τοῦμόν ὄμμα. 1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ᾧ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰὲ τιμώμενοι,
 οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
 ἀρεῖσθε πένθος, εἵπερ ἐγγενῶς ἔτι 1225
 τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
 οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἰστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
 νύφαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
 κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ
 ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν 1230
 μάλιστα λυποῦσ' αἰ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδειμεν τὸ μὴ οὐ

1216 ᾧ add. Erfurdt.

1217 εἶθε σ' εἶθε MSS.: σε add. Wunder.

1218 δδύρομαι MSS.: corr. Seidler.—ὡς περὶ ἅλλα λαχέων MSS. (in one, περὶ ἅλα: in another, ἀχέων): corr. J.

βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φής;

ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κára. 1235

ΧΟ. ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;

ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κáν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πέψει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα. 1240

ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρήλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω
καλεῖ τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρόν, 1245

μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250

χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.

φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
1255
γυναικά τ' οὐ γυναῖκα, μητρώαν δ' ὅπου
κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν οἱ παρήμεν ἐγγύθεν.

δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὕφηγητοῦ τινος,
1260
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων
ἐκλινε κοῖλα κληῖθρα καμπίπτει στέγη.
οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,

1244 ἐπιρρήξασ' MSS.: corr. Dobree. 1245 κάλει MSS.: corr. Erfurdt.

1260 ὕφηγητοῦ r: ὕφ' ἡγητοῦ L

πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.
 ὁ δ' ὥς ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας 1265
 χαλᾷ κρεμαστήν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τὰνθένδ' ὄρᾳν.
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεκ' οὐκ, ὄψοιντό νιν
 οὔθ' οἱ ἔπασχεν οὔθ' ὅποι' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὖς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖαθ', οὖς δ' ἔχρηξεν οὐ γνωσοῖατο.
 τοιαῦτ' ἐφυνμῶν πολλάκις τε κοῦχ ἄπαξ 1275
 ἦρασ' ἐπαίρων βλέφαρα· φοίνια δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνέσαν
 φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χαλᾶζης αἵματοῦς ἐτέγγετο.
 τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κάτα, 1280
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακά.
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
 ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θῆμέρᾳ
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπὸν. 1285
 ΧΟ. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τινὶ σχολῇ κακοῦ;
 ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινα
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητρός· αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
 ὥς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι 1290
 μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὥς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος

1264 f. πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην (from ἐμπειληγμένην): ὁ δὲ | ὅπως
 δ' ὄρᾳ νιν L: πλεκταῖς αἰώραις οἱ πλεκταῖσιν αἰώραισιν r: corr. Wecklein
 (but with ὅπως δ' in 1265). 1279 αἵματος L {αἵματος τ' r):

corr. Heath.

1280 κάτα Otto: κακά MSS.

1286 ἐν τίνι L.

δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 δείξει δὲ καὶ σοί· κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
 τοιοῦτον οἶον καὶ στυγούντ' ἐποικτίσαι.

κοιμήσῃ. ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλήμων,
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων (πατήρ μου)
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
φεῦ φεῦ, δύστην'.
ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σ', ἐθέλων
πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δ' ἀβρῆσαι.
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙ. αἰαῖ, φεῦ φεῦ, δύστανος ἐγώ,
 ποῖ γὰρ φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
 φθογὰ διαπρωτᾶται φοράδην;
 ἰὼ δαῖμον, ἦν' ἐξήλου.

1310

ΧΘ. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.

στρ. α'. ΟΙ. ἰὸν σκότου

2 νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
3 ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν. 1315
4 οἷμοι,

5 οἱμοι μάλ' αὖθις· οἶον εἰσέδν μ' ἦμα
6 κέντρων τε τῶνδ' οἷστρομα καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟ. 7 καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πῆμασιν
8 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φέρειν κακά. 1320

1303 *δύστην'* Bothe (*δύσταν'* Triclinius): *δύστανος* L, vulg. 1310 δια-
πέταται MSS.: corr. Musgrave and Seidler. 1315 ὄν add.
Heimann. *δυσούριστ' ἰόν* conj. J. 1320 *φέρειν* A: *φορεῖν* L.

ἀντ. α'. ΟΙ. ἰὼ φίλος,

2 σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ

3 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.

4 φεῦ φεῦ·

5 οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325

6 καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

ΧΟ. 7 ὦ δεινὰ δρύσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς

8 ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπήρε δαιμόνων;

στρ. β'. ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,

2 ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα. 1330

3 ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.

4 τί γὰρ ἔδει μ' ὀρᾶν,

5 ὅτῳ γ' ὀρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύν; 1335

ΧΟ. 6 ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ φής.

ΟΙ. 7 τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἦ

8 στερκτόν, ἣ προσήγορον

9 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾶ, φίλοι;

10 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχισταί με, 1340

11 ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν μέγ' ὀλέθριον,

12 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345

13 ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟ. 14 δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,

15 ὥς σ' ἠθέλησα μηδέ γ' ἂν γινῶναί ποτε.

ἀντ. β'. ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας

2 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλυσ' ἀπὸ τε φόνου 1350

3 ἔρρυτο κἀνέσωσέ μ', οὐδὲν εἰς χάριν πρᾶσσω.

4 τότε γὰρ ἂν θανῶν

1323 με Erfurdt: ἐμέ MSS.

μέγαν L (μέγα r): corr. Erfurdt.

ἀναγινῶναί ποτ' ἂν L (ποτε r): corr. Hermann.

ἀγρίας MSS.: ἀπ' del. Triclinius.

νομάδος MSS. μονάδ' conj. J.—ἐλυσ' r: ἐλυσε L^c, ἐλαβέμ' L¹.—κἀνέσωσεν

MSS.: corr. Campbell.

1341 τὸν ὀλέθριον

1348 ὥς σ' ἠθέλησα μηδ'

1349 ὃς ἀπ'

1350 νομάδ' Elmsley:

- 5 οὐκ ἦν φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος. 1355
- ΧΟ. 6 θέλουντι καὶ μοὶ τοῦτ' ἂν ᾖ.
- ΟΙ. 7 οὐκ οὖν πατρός γ' ἂν φονεὺς
8 ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
9 βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
10 νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίῳν δὲ παῖς, 1360
11 ὁμογενὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
12 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν, 1365
13 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
- ΧΟ. 14 οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεύσθαι καλῶς.
15 κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὧν ἡ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. 16 ὥς μὲν τὰδ' οὐχ ᾧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
17 μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
18 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποίοις βλέπων
19 πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἀίδου μολῶν,
20 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
21 ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
22 ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
23 βλαστοῦς' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
24 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε
25 οὐδ' ἄστρ' γ', οὐδὲ πύργος; οὐδὲ δαιμόνων
26 ἀγάλμαθ' ἱερά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
27 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς 1380
28 ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
29 ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
30 φανέντ' ἀναγνὺν καὶ γένους τοῦ Λατοῦ.
31 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμῇν
32 ὀρθοῖς ἔμελλον ὅμμασιν τούτους ὀρᾶν; 1385
33 ἥκιστα γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
34 πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
35 τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,

datus

ἴν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ. 1390
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε

to no person
from whom
I was born?

ἑμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς;
ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρα με 1395
κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.

νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κακῶν εὐρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἱ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
ἐπίετε πατρός, ἄρα μου μέμνησθέ τι,

οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνείτε ταῦτοῦ σπέρμα, κάπεδείξατε 1405
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,

νύμφας γυναικας μητέρας τε, χῳπόσα
αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον

ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν·
πίθεσθε, μὴ δείσητε· τὰμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415

XO. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, ἐπεὶ
χώρας λείλειπται μούνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.

OI. οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ 1420

- ΚΡ. πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφήνρημαι κακός.
 οὐχ ὥς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ὥς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἑλίου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῇ
 μήτ' ὄμβρος ἱερὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὥς τάχιστ' ἐς οἶκον ἐσκομίζετε·
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῇ μάλισθ' ὀρᾶν 1430
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
- ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπέειπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
- ΚΡ. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
- ΟΙ. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
 θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- ΚΡ. ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' (ἴσθ') ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
 πρῶτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
- ΟΙ. ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
- ΚΡ. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ', ἵν' ἔσταμεν
 χρείας, ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
- ΟΙ. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
- ΚΡ. καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- ΟΙ. καὶ σοί γ' ἐπισκῆπτω τε καὶ προστρέφομαι,
 τῆς μὲν κατ' οἴκου αὐτὸς δὴ θέλεις τάφον
 θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
 ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιοθήτω τόδε
 πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν, 1450
 ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλήζεται
 οὐμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, δὴ μήτηρ τέ μοι
 πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον,

ἔν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἄπωλλύτην, θάνω.

καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἄν νόσον

1455

μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε

θυήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.

ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω·

παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,

1460

προσθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ

σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἄν ὦσι, τοῦ βίου·

τοῖν δ' ἀθλῖαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιον ἐμαῖν,

οἷν οὐποθ' ἡμῇ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς

τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·

1465

οἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν

ψαῦσαί μ' ἔασον κάποκλαύσασθαι κακά.

ἴθ' ὦναξ,

ἴθ' ὦ γουῇ γενναῖε. χερσί τ' ἂν θυγῶν

δοκοῖμ' ἔχειν σφας, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.

1470

τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι

δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτίρας Κρέων

ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιον ἐμοῖν;

λέγω τι;

1475

ΚΡ. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,

γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ

δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.

ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε

1480

ὥς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,

αἱ τοῦ φνιτοῦργου πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὁρᾶν

τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξένησαν ὄμματα·

ὧς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὁρῶν οὐθ' ἰατορῶν

πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἡρόθην.

1485

καὶ σφῷ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·

could have
killed me before

sa-del bh x ?

νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἶον βιώναι σφῶν πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
 ποίας γὰρ ἀστών ἤξειτ' εἰς ὀμιλίας,
 ποίας δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμένα
 πρὸς οἶκον ἵξουσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμαίς,
 τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρήψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ ταῖς ἐμαῖς
 γοναῖσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
 τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
 ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἴσων
 ἐκτήσάθ' ὑμᾶς ὦν περ αὐτὸς ἐξέφυ.
 τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε· κατὰ τίς γαμεῖ;
 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
 χέρσους φθαρῆναι καὶ γάμους ὑμᾶς χρεών.
 ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
 τοῦτοιν λέλειψαι, νῶ γάρ, ὦ φυτεύσαμεν,
 ὀλώλαμεν δὴ ὄντε, μή σφε περιίδης
 πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἀλώμενας,
 μηδ' ἐξιώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
 ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὅδε τηλικάσδ' ὀρόν
 πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερσί.
 σφῶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
 πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχέσθαι μοι,
 οὐ καιρὸς ἐᾶ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λόγονος
 ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

1490

1495

Σηλ. ω

1500

1505

1510

ΚΡ. ἄλλος ἢ ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω. 1515
 ΟΙ. πειστέον, κεῖ μηδὲν ἡδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιρῶ καλά.

1494 f. τοῖς ἐμοῖς γονεῦσιν MSS.: corr. B. II. Kennedy.

1513 ἐφ' Dindorf: del MSS.

ΟΙ. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡ. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.

ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.

ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἦκω. ΚΡ. τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙ. φῆς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φίλῳ λέγειν μάτην. 1520

ΟΙ. ἄπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλῃ μου. ΚΡ. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπους ὅδε, δς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ, 1525 οὐ τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν, εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν. ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν. 1530

1518 ἄποικον γ: ἀπ' οἴκων L. 1526 ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων MSS.: corr. Hartung (after Musgrave, ὃν τίς οὐ ζήλω πολιτῶν τῆς τύχης ἐπέβλεπεν;).

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΞΕΝΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

TEKNON τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ' ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν;
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι 5
μῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδίσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοισι ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
στῆσόν με καξίδρυσον, ὥς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἂν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν. /

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἱ
πόλιν στέγουσιν, ὥς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω· 15
χῶρος δ' ὅδ' ἱρός, ὥς σάφ' εἰκάσαι, βρύων

9 θάκοισιν MSS.: corr. Seidler. 11 πυθοίμεθα MSS.: corr. Brunck.

13 ἂν δ' Elmsley: ἂν L, A: χᾶν r. 16 ὥς σάφ' εἰκάσαι A: ὥς
ἀφεικάσαι L (with π written over φ by S): ὥς ἀπεικάσαι vulg.

δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὐ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προῦστάλης ὁδόν.

20

ΟΙ. κάθιζέ νῦν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.

ΑΝ. χρόνου μὲν οὔνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.

ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθέσταμεν;

ΑΝ. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐ.

ΟΙ. πᾶς γάρ τις ἡὔδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων.

25

ΑΝ. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσί ποι;

ΟΙ. ναί, τέκνον, εἶπερ ἐστί γ' ἐξοικησίμος.

ΑΝ. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἶομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὀρώ.

ΟΙ. ἢ δεῦρο προσστείχοντα κάξορμώμενον;

30

ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
εὐκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὄδε.

ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπὲρ τ' ἐμοῦ
αὐτῆς θ' ὁρώσης οὔνεχ' ἡμῖν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις ὦν ἀδηλοῦμεν φράσαι—

35

ΞΕΝΟΣ.

πρίν νυν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἔδρας
ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;

ΞΕ. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κύραι.

40

ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;

ΞΕ. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὃ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἄλλαχού καλά.

ΟΙ. ἀλλ' ἔλεφ' μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίματο·
ὡς οὐχ ἔδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.

45

30 προστείχοντα MSS.: corr. Dindorf.

35 ὦν Elmsley: τῶν MSS.

42 ἐνθάδ' ὦν MSS.: corr. Vauvilliers.

45 ὡς Elmsley: ὥστ' MSS.

- ΞΕ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμήs.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοῦξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
 ΟΙ. πρὸς νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης,
 τοιόνδ' ἀλήτην, ὦν σε προστρέπω φράσαι. 50
 ΞΕ. σήμαινε, κούκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεί.
 ΟΙ. τίς ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
 ΞΕ. ὅσ' οἶδα καγὼ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
 χῶρος μὲν ἱρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'. ἔχει δέ νιν
 σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς 55
 Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστεῖβεις τόπον
 χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,
 ἔρεισμέ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γυῖαι
 τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὖχονται σφίσιν
 ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 60
 τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγους
 τιμῶμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
 ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τοῦσδε τοὺς τόπους;
 ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65
 ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
 ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τὰδ' ἄρχεται.
 ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
 ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
 ΟΙ. ἄρ' ἂν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70
 ΞΕ. ὡς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;
 ΟΙ. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα.
 ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
 ΟΙ. ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὀρώντα λέξομεν. ?
 ΞΕ. οἴσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπέειπερ εἰ 75
 γενναῖος, ὥς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος·
 αὐτοῦ μὲν', οὐπερ κάφάνης, ἕως ἐγὼ

- τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστν, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών· οἶδε γὰρ κρινούσί σοι
εἰ χρή σε μίμνειν ἢ πορεύεσθαι πάλιν. 80
- ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
ΑΝ. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.
- ΟΙ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ, 85
Φοίβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἔδραι· λάβοιμι καὶ ξενόστασιν, 90
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μέν, οἰκήσαντα, τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἤξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἣ σεισμόν, ἣ βροντὴν τιν', ἣ Διὸς σέλας. 95
ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἂν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυσσ' ὁδοιπορῶν,
νῆφιν αἰόνοις, καπλὶ σεμνὸν ἐζόμην 100
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλὰ μοι, θεαί,
βίου κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέραςιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, αἰεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. 105
ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,

78 τοῖς Turnebus: τοῖσδ' MSS.

80 εἰ χρή Turnebus: ἢ χρή MSS.

91 οἰκίσαντα conj. Doederlein.

οἰκτίρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τό γ' ἀρχαῖον δέμας. 110

ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἶδε δὴ τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.

ΟΙ. σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἑροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν 115
ἔνεστιν ἠυλόβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὄρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; 117

2 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων,

3 ὁ πάντων ἀκορέστατος; 120

4 προσδέρκου, λεῦσσε δῆ,

5 προσπεύθου πανταχῇ·

6 πλανάτας,

7 πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ' ἔγχωρος· προσέβα
γὰρ οὐκ ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς 125

8 τᾶνδ' ἀμμαιμακετᾶν κορᾶν, ἅς τρέμομεν λέγειν καὶ

9 παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφάμου στόμα φροντίδος 132

10 ἰέντες· τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκειν λόγος οὐδὲν ἄζονθ',

11 ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὐπω 135

12 δύναμαι τέμενος γνῶναι ποῦ μοί

13 ποτε ναίει.

σύστ. α'. ΟΙ. ὅδ' ἐκείνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὀρώ,
(τὸ φατιζόμενον.)

ΧΟ. ἰὼ ἰώ, 140
δεινὸς μὲν ὀρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.

113 ἐξ ὁδοῦ πόδα MSS. : ἐκποδῶν ὁδοῦ conj. H. Keck. 121 λεύσαι·
αὐτὸν· προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ L: προσπεύθου, λεύσσε νιν, | προσ-
δέρκου πανταχῇ Hermann: and so Schneidewin, but without transposing
προσδέρκου and προσπεύθου. (δῆ instead of νιν J.)

ΟΙ. μή μ', ἵκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.

ΧΟ. Ζεῦ Ἀλεξήτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;

ΟΙ. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίῃσαι
 πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας. 145
 δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἄλλοτρίοις
 ὄμμασιν εἶρπον
 κατὰ σμικροῖς μέγας ὄρμουν.

ἀντ. α'. ΧΟ. ἐή· ἀλαῶν ὀμμάτων 149

1 ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος; δυσαίων

3 μακρῶν θ', ὅσ' ἐπείκασαι. 151

4 ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ

5 προσθήσει τάσδ' ἀράς.

6 περᾶς γάρ,

7 περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθίγκτῳ μὴ προπέσῃς
 νάπει ποιᾶντι, κάθυδρος οὖ 157

8 κρατῆρ μειλιχίων ποτῶν ρεύματι συνιτρέχει· τό, 160

9 ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι· μετᾶσταθ', ἀπόβαθι.
 πολλὰ κέλευθος ἐρατύει·

10 κλίεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; λόγον εἴ τιν' οἴσεις 166

11 πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς,

12 ἵνα πᾶσι νόμος, φώνει· πρόσθεν δ'

13 ἀπερύκου.

ἀντ. β'. ΟΙ. θίγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 170

ΑΝ. ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
 εἴκοντας ἂν δεῖ κακούνοντας.

ΟΙ. πρόσθιγέ νῦν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δῆ.

ΟΙ. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
 σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς. 175

152 ὡς ἐπείκασαι MSS.: corr. Bothe.

corr. Blaydes and Postgate.

161 τό Heath: τῶν L (τὸν r).

superscript (prob. by S).

κοῦκ ἄκοντας r: corr. Musgrave.

156 προπέσῃς MSS.: corr. Hermann.

166 εἴ τιν' ἔχεις MSS.: but L has οἴσεις

172 κ' οὐκάκούοντας L: κοῦκ ἀκούοντας or

στρ. β'. ΧΟ. οὐ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων, ἃ
γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.

ΟΙ. 2 ἔτ' οὖν; ΧΟ. ἔτι βαίνει πόρσω. 178

ΟΙ. 3 ἔτι; ΧΟ. προβίβαζε, κούρα, 180
4 πόρσω· σὺ γὰρ αἶεις.

ΑΝ. 5 ∪ ∪ ∪ | ∪ ∪ | - ∪ | — || -

ΟΙ. 6 ---- ᾠ

ΑΝ. 7 ∪ | ∪ ∪ | - ∪ | - Λ]

8 ἔπειο μάν, ἔπέ' ὦδ' ἀμαυρῶ κώλω, πάτερ, ἅ σ' ἄγω.

ΟΙ. 9 - > | ∪ ∪ | — | - Λ]

ΧΟ. 10 τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένης,

11 ὦ τλάμων, ὃ τι καὶ πόλις

185 "Wohlan"

12 τέτροφεν ἄφιλον ἀποστρυγεῖν

13 καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.

σύστ. γ'. ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,

ἴν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες

τὸ μὲν εἵπομεν, τὸ δ' ἀκούσασιν,

190

καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.

ἀντ. β'. ΧΟ. αὐτοῦ, μηκέτι τοῦδ' αὐτοπέτρου βήματος
ἔξω πόδα κλίνης.

ΟΙ. 2 οὕτως; ΧΟ. ἄλιν, ὡς ἀκούεις.

ΟΙ. 3 ἦ ἐσθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου

195

4 λαὸς βραχὺς ὀκλάσας.

ΑΝ. 5 πάτερ, ἐμὸν τόδ' ἐν ἡσυχαίᾳ

ΟΙ. 6 ἰὼ μοί μοι.

ΑΝ. 7 βάσει βάσιν ἄρμοσαι,

8 γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὺν προκλίνας φιλίαν ἐμάν.

ΟΙ. 9 ὦ μοι δύσφρονος ἄτας.

202

178 ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ; MSS.: Bothe del. ἔτι προβῶ.—ἐπίβαινε MSS.:
corr. Reiske. 190 εἵπομεν...ἀκούσασιν L: εἵπωμεν...ἀκούσωμεν A.

192 αὐτιπέτρου MSS.: corr. Musgrave. 195 ἦ'σθῶ L, with γρ. ἦ'σθῶ;

197 ἐν ἡσυχίᾳ MSS.: corr. Reisig. 199 ἀρμόσαι MSS.: corr. Elmsley.

ΧΟ. 10 ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾶς,
 11 αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
 12 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἂν
 13 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν; 205

ἀνομοιο- ΟΙ. ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ ΧΟ. τί τόδ'
 στρ. ἀπεννέπεις, γέρον; 209

ΟΙ. μή, μή μ' ἀνέρη τίς εἰμι, μηδ' ἐξετάσῃς πέρα
 ματεύων.

ΧΟ. τί τόδ'; ΟΙ. αἰνὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα. ΟΙ. τέκνον,
 ὦμοι, τί γεγώνω;

ΧΟ. τίνος εἰ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει, πατρόθεν. 215

ΟΙ. ὦμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;

ΛΝ. λέγ', ἐπέειπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.

ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.

ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.

ΟΙ. Λαῖου ἴστε τιν'; ὦ. ΧΟ. ἰὸν ἰού. 220

ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπύδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;

ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.

ΧΟ. ἰὼ, ὦ ὦ. ΟΙ. δύσμορος. ΧΟ. ὦ ὦ.

ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225

ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.

ΟΙ. ἂ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;

ΧΟ. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται

ὦν προπάθῃ {τὸ τίνειν}

ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις ἐτέρα 230

παραβαλλομένα πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔχειν.

σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος αὐθις ἄφορμος

ἐμῶς

210 μὴ μὴ μὴ μ' MSS.: corr. Hartung. 212 τί τόδε; ΟΙ. δευὰ
 MSS.: corr. Wunder. 217 βαίνει Triclinius: μένει L, A, vulg.

219 μέλλετ' I. (μέλλετέ γ' Triclinius): corr. Hermann. 220 Λαῖον
 ἴστε τιν' ἀπόγονον; MSS.: corr. Reisig.

χθονὸς ἔκθορε, μή τι πέρα χρέος
ἐμᾶ πόλει προσάψης.

235

ΑΝ. ὦ ξένοι αἰδόφρονες,

ἄλλ' ἐπεὶ γεραὸν [ἀλαὸν] πατέρα
τόνδ' ἐμὸν οὐκ ἀνέτλατ', ἔργων
ἀκόντων αἰτῶντες αὐδάν,

240

ἄλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν,
ὦ ξένοι, οἰκτίραθ', ἂ

πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὥς τις ἀφ' αἵματος
ὑμετέρου προφανείσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κύρσαι. ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῶ
κειμέθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε
τὰν ἀδόκητον χάριν.

245

πρὸς σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἧ τέκνον ἧ λέχος ἧ χρέος ἧ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτῶν
ὅστις ἂν, εἰ θεὸς ἄγοι,
ἐκφυγεῖν δύναιτο.

250

ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτίρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

255

ΟΙ. τί δῆτα δόξης ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ρεύσης ὠφέλημα γίγνεται,
εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας

260

238 ἀλαὸν, which was inserted in the text of L by S, is absent from A and most of the other MSS.

243 τοῦμοῦ μόνου Hermann: τοῦ μόνου

L, A, vulg.: τοῦμοῦ (without μόνου) Triclinius. τοῦδ' ἀμμόρου conj. J.

247 ὄμμα Bergk: ὑμῖν MSS.

251 λέχος Reiske: λόγος MSS.

260 τὰς γ' Roman editor of scholia (J. A. Lascaris), A.D. 1518: τὰς τ' L, A: τὰς T.

εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
 σφῶζειν οἷας τε, καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν;
 καῖμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν; οὔτινες βάθρων
 ἐκ τῶνδ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
 ὄνομα μόνον δείσαντες· οὐ γὰρ δὴ τό γε 265
 σῶμ' οὐδὲ τάργα τᾶμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα μου
 πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
 εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν,
 ὦν οὐνεκ' ἐκφοβεῖ με· τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
 ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, 270
 ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
 ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὦδ' ἐγγιγνόμην κακός;
 νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἴν' ἰκόμην,
 ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδόντων ἀπωλλύμην.
 ἀνθ' ὧν ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι, 275
 ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὦδε σώσατε,
 καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς
 μοίραις ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγείσθε δὲ
 βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του 280
 μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν. *in absque*
 ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν, *etiam*
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἰκέτην ἐχέγγυον,
 ῥύου με κἀκφύλασσε· μηδέ μου κᾶρα 285
 τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
 ἥκω γὰρ ἱερὸς εὐσεβῆς τε καὶ φέρων
 ὀνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'· ὅταν δ' ὁ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,
 τότε εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 290
 μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟ. ταρβεῖν μέν, ὦ γεραῖέ, τὰνθυμήματα

278 μοίραις L, A, vulg.: μοίρας τ.

πολλή 'στ' ἀνάγκη τὰπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βρυχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι. 295

ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραινὼν τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟ. πατρῶν ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν
ὃς· καμὲ δεῦρ' ἔπεμψεν οἴχεται στελῶν.

ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπῇν
ἢ φροντίδ' ἔξειν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας; 300

ΧΟ. καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθηται τὸ σόν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦπος ἀγγελῶν;

ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰτῶν,
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν 305
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεῖ βραδὺς
εὐδαι, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχῆς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοί τε· τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ; 310

ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἄσسون, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς
κυρῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ; 315

ἄρ' ἔστιν; ἄρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ ἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ.

τάλαινα·

οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 320
μόνης τόδ' ἐστὶ δῆλον Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὁμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

300 αὐτὸν ὥστ' Porson: ἀπόνως τ' L, vulg.

321 ἐστὶ δῆλον MSS.: ἐστ' ἀδελφὸν conj. Herwerden, Jacobs.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρός καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
 ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὥς ὑμᾶς μόλις 325
 εὐρούσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

- ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ἔρᾶν.
 ΟΙ. τέκνον, πέφνηας; ΙΣ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
 ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
 ΟΙ. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον. ΙΣ. ὦ δυσάθλιαι τροφαί. 330
 ΟΙ. ἦ τῆσδε κἀμοῦ; ΙΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.
 ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἤλθες; ΙΣ. σῆ, πάτερ, προμηθία.
 ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
 ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
 ΟΙ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν; 335
 ΙΣ. εἴς' οὐπὲρ εἰσι· δεινὰ τὰν κείνοις τανῦν.
 ΟΙ. ὦ πάντ' ἐκείνῳ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
 φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
 ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
 θακοῦσιν ἰστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
 τᾶξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεῖ.
 σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
 σφῶν δ' ἀντ' ἐκείνων τὰμὰ δυστήνου κακὰ
 ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν ἐξ ὅτου νέας 345
 τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
 αἰεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὄμβροισι ἡλίου τε καύμασι 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς

327—330 Order in MSS., 327, 330, 328, 329: corr. Musgrave.

331 δυσμόρου δ' MSS.: corr. Markland. 336 δεινὰ δ' ἐκείνοις L¹,

δεινὰ δ' ἐν κείνοις L⁵: δεινὰ τάκείνοις r: corr. Schaefer.

οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
 σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
 ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ δέ μοι 355
 πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
 νῦν δ' αὖ τίν' ἤκεις μῦθον, Ἴσμήνη, πατρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
 ἤκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι. 360
 1Σ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοῖς τροφήν,
 παρεῖσ' ἐάσω· δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὐθις πάλιν.
 ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοιν κακὰ 365
 νῦν ἐστί, ταῦτα σημανοῦς' ἐλήλυθα.
 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρέοντί τε
 θρόνους ἐάσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον· 370
 νῦν δ' ἐκ θεῶν του κάλιτηριόυ φρενὸς
 εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακή,
 ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 χῶ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγῶς
 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων 375
 ἀποστερίσκει, κάξεληλακεν πάτρας.
 ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
 ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον 380
 τιμῇ καθέξον ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.

355 μου MSS.: corr. J. 367 ἔρως T. Tyrwhitt, Musgrave: ἔρις MSS.

371 κάλιτηριού Τουρ: κάξαλιτηροῦ L, κάξ ἀλιτηροῦ A: κάξαλητηροῦ οἱ κάξ
 ἀλητηροῦ r. 381 καθέξον (from καθέξων) A, Brunck: καθέξων L, vulg.

- ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
 ἀλλ' ἔργα δεινὰ· τοὺς δὲ σοὺς ὅπου θεοὶ
 πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὥς ἐμοῦ θεοὺς 385
 ὦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;
- ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασιν.
- ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
- ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ 390
 θανόντ' ἔσεσθαι ζώντά τ' εὐσολίας χάριν.
- ΟΙ. τίς δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
- ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ;
- ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν.
- ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ. 395
- ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
 ἥξοντα βαιοῦ κοῦχὶ μυρίου χρόνου.
- ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
- ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως 400
 κρατῶσι μέν σου, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὄρων.
- ΟΙ. ἢ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένων;
- ΙΣ. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς.
- ΟΙ. κᾶνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.
- ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας 405
 χώρας θέλουσι, μηδ' ἔν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.
- ΟΙ. ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαία κόνει;
- ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τοῦμφυλον αἰμά σ', ὦ πάτερ.
- ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτε.
- ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείους βάρος.
- ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς; 410
- ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.

383 ὅπου Elmsley (in text), Hartung: ὅποι L, vulg.: ὅπη r. 390 εὐ-
 solas schol.: εὐνολας MSS. 391 ὑπ' om. L, add: A and most MSS.
 405 κρατῆς MSS.: corr. Brünck.

- ΟΙ. ἂ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταύτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὅς φασιν οἱ μολόντες εἰς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κάξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καὶ θ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τοῦμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα; 420
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταύτ' ἐγώ, φέρω δ' ὅμως.
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἣς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ὥς οὔτ' ἂν ὅς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μέινειεν, οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἷ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὔτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδ' ἤμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῖν ἐπέμφθην κάξεκηρύχθην φυγὰς. 430
 εἵποις ἂν ὥς θέλουντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 ὀπηνίκ' ἔξει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτ' ἐς τόνδ' ἐφαίνεται ὠφελῶν·
 χρόνῳ δ', ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μεῖζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνικ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βία 440
 ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,

421 τὴν πεπρωμένην γ: τῶν πεπραγμένων L.

424 κάπαναιροῦνται

MSS.: corr. Hermann.

432 κατήνεσεν γ: κατηίνυσεν L.

436 ἔρωτος

τοῦδ' MSS.: corr. P. N. Papageorgius.

- οἱ τοῦ πατρὸς τῷ πατρί, δυνάμενοι τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην αἰεί.
ἐκ τοίνυδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις 445
διδωσιν αὐτοῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τῷ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου, 450
οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἦξει· τοῦτ' ἐγῶδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τε τὰξ ἑμοῦ
παλαίφαθ' ἰμοὶ Φοῖβος ἥνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἑμοῦ 455
μαστῆρα, κεῖ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκῇν ποεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτήρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἑμοῖς ἐχθροῖς πόνους. 460
- ΧΟ. ἐπάξιος μὲν, Οἰδίπους, κατοικτίσαι,
αὐτὸς τε παῖδές θ' αἶδ'. ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
σωτήρα σαντὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
- ΟΙ. ὦ φίλταθ', ὥς νυν πᾶν τελοῦντι προξένει. 465
- ΧΟ. τοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.
- ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
- ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱρὰς ἐξ ἀειρύτου χοᾶς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θιγῶν. 470
- ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

451 οὔτε σφιν MSS.: corr. Hermann. 453 τὰ τ' ἐξ ἑμοῦ MSS.:
corr. Heath. 457 θέλητέ μου L, vulg.: θέλητέ μοι r: corr. Dindorf.

458 πρὸ σταῖσι ταῖς L: σὺν ταῖσι ταῖς A, vulg.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
ὦν κρατ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
- ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
- ΧΟ. οἶδ' σὺ νεαρᾶς νεοπόκῳ μαλλῶ λαβών. 475
- ΟΙ. εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
- ΧΟ. χοᾶς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.
- ΟΙ. ἢ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
- ΧΟ. τρισσὰς γε πηγὰς· τὸν τελευταῖον δ' ὅλον.
- ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480
- ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
- ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;
- ΧΟ. τρὶς ἐννὲ αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεῖς ἐλαίας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
- ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485
- ΧΟ. ὥς σφας καλούμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην σωτήριον,
αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κέῃ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν·
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι 490
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταῖην ἐγώ·
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
- ΟΙ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχῶρων ξένων;
- ΑΝ. ἠκούσαμεν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
- ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
τῷ μὴ δύνασθαι μῆδ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν·
σφῶν δ' ἀτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσιν, ἣν εὖνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με 500
μὴ λείπετ'· οὐ γὰρ ἂν σθένει τούμῳν δέμας
ἔρημον ἔρπειν οὐδ' ὑφηγητοῦ δίχα.

475 σὺ add. Bellermann. 499 ἐκτείνουσιν MSS.: corr. Canter.

502 ὑφηγητοῦ δ' ἀνευ L, vulg. (γ' ἀνευ I): corr. Hermann.

- ΙΣ. ἀλλ' εἴμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 χρησταί μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
 ΧΟ. τοῦκεῖθεν ἄλλους, ὧ ξένη, τοῦδ'. ἦν δέ του 505
 σπάνιν τιν' ἴσχεις, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.
 ΙΣ. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν. 509

στρ. α'. ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὧ
 ξεῖν', ἐπεγεῖρειν·

2 ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι

ΟΙ. 3 τί τοῦτο;

ΧΟ. 4 τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας

5 ἀλγηδόνας, αἱ ξυνέστας.

ΟΙ. 6 μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξης

515

7 τᾶς σᾶς αἱ πέπονθ' ἀναιδῆ.

ΧΟ. 8 τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον

9 χρήζω, ξεῖν', ὀρθὸν ἀκουσμ' ἀκούσαι.

ΟΙ. 10 ὦμοι.

ΧΟ. 11 στέρξον, ἰκετεύω.

ΟΙ. 12 φεῦ φεῦ.

ΧΟ. 13 πείθου· καγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήζεις.

520

ἀντ. α'. ΟΙ. ἤνεγκ' οὖν κακότατ', ὧ ξένοι, ἤνεγκ' ἀέκων μέν,
 θεὸς ἴστω,

2 τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

ΧΟ. 3 ἀλλ' ἐς τί;

ΟΙ. 4 κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν

525

5 γάμων ἐνέδησεν ἅτα.

ΧΟ. 6 ἡ ματρόθεν, ὥς ἀκούω,

7 δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

504 χρῆσται L¹, χρῆ' σται L^c, γ.

516 τᾶς σᾶς· πέπονθ' ἐργ' ἀναιδῆ

MSS. (τὰς σὰς L): corr. Reisig.

522 ἤνεγκον κακότατ' MSS.: corr.

R. Whitelaw.—ἤνεγκον ἀκων MSS.: corr. Martin, Bergk.

ΟΙ. 8 ὦμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
9 ὦ ξεῖν'· αὐταὶ δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν 530

ΧΟ. 10 πῶς φής;

ΟΙ. 11 παῖδε, δύο δ' ἄτα

ΧΟ. 12 ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. 13 ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδίνος.

στρ. β'. ΧΟ. σαί τ' εἶς' ἄρ' ἀπόγονοί τε καὶ

ΟΙ. 2 κοιναί γε πατρὸς ἀδελφείαι. 535

ΧΟ. 3 ἰώ. ΟΙ. ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.

ΧΟ. 4 ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

ΧΟ. 5 ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδεξ-
ἀμην

6 δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος 540

7 ἐπωφελήσας πόλεος ἐξελέσθαι.

αντ. β'. ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

ΟΙ. 2 τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

ΧΟ. 3 πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας, ἐπὶ νόσῳ
νόσον.

ΧΟ. 4 ἔκανες ΟΙ. ἔκανον· ἔχει δέ μοι 545

ΧΟ. 5 τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ
φράσω·

6 καὶ γὰρ ἄν, οὓς ἐφόνευσ', ἔμ' ἀπώλεσαν·

7 νόμφ δὲ καθαρός, αἰῖδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος

Θησεὺς κατ' ὁμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. 550

530 μὲν add. Elmsley.

532 παῖδες MSS.: corr. Elmsley.

534 σαί τ' ἄρ' εἰσὶν L: σαί τ' ἄρ' εἰς' A: corr. J.

541 ἐπωφέλησα

MSS.: corr. J.—πόλεως MSS.: corr. Hermann.

547 καὶ γὰρ ἄλλους

ἐφόνευσα καὶ ἀπώλεσα (or ἀπώλεσα) MSS.: corr. Mekler.

550 ἀπε-

στάλη MSS.: corr. Dindorf.

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
 τὰς αἵματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς
 ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαῖου, τανῦν θ' ὁδοῖς
 ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
 σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κára
 δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
 θέλω 'περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπου, τίνα
 πόλεως ἐπέστης προστροπήν ἐμοῦ τ' ἔχων,
 αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παραστάτις.

555

δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
 λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ·

560

ὃς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
 ὥσπερ σύ, χῶς εἰς πλείστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
 ἦθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῳ κára·
 ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
 ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσφῆξιν· ἐπεὶ
 ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χῶτι τῆς ἐς αὔριον
 οὐδέν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

565

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
 παρήκεν ὥστε βραχέ' ἐμοὶ δεῖσθαι φράσαι.
 σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κάφ' ὅτου πατρὸς γεγώς
 καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς·
 ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδέν ἄλλο πλὴν
 εἰπεῖν ἃ χρήζω, χῶ λόγος διοίχεται.

570

ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.

575

ΟΙ. δώσων ἰκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας
 σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
 κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

557 'περέσθαι Reisig: τι ἔρεσθαι L (τί r), σ' ἔρεσθαι T. 562 ὡς
 οἶδά γ' MSS.: corr. Dindorf. 563 χῶς εἰς Dobree: χῶστις MSS.
 574 διοίχεται r: διέρχεται L; A.

- ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων;
 ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580
 ΘΗ. ποίῳ, γὰρ ἢ σὴ προσφορά δηλώσεται;
 ΟΙ. ὅταν θάνω ἔγὼ καὶ σὺ μου ταφεὺς γένη.
 ΘΗ. τὰ λοισθί' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
 ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποεῖ.
 ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585
 ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν.
 ΟΙ. ὅρα γε μὴν· οὐ σμικρὸς, οὐχ, ἀγῶν ὅδε.
 ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόγων κάμου λέγεις;
 ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ', ἀναξ, χρήζουσί με.
 ΘΗ. ἀλλ' εἰ θέλοντά γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν. 590
 ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ἔτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
 ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
 ΟΙ. ὅταν μάθης μου, νουθέτει, τανῦν δ' ἔα.
 ΘΗ. δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρή λέγειν.
 ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595
 ΘΗ. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
 ΟΙ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
 ΘΗ. τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπου νοσεῖς;
 ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι· γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
 πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
 πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.
 ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαιθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;
 ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα.
 ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
 ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῇναι χθονί. 605
 ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰμὰ κάκεινων πικρά;
 ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,

588 κάμου Schneidewin: ἢ 'μοῦ MSS. 589 κεῖσ' ἀναγκάζουσί με
 L, A, vulg. (κεῖσ' ἀναγκάσουσί με r): corr. Kayser. 590 θέλοντά
 γ' r: θέλοντ' ἂν γ' L, A, vulg.

τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος, 610
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτ' οὐ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη τοῖς δ' ἐν ὑστέρω χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὶ θις φίλα. 615
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιόματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. 620
 ἦν οὐμός εὔδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἠδὺ τὰ κλητ' ἔπη,
 ἔα μ' ἐν οἴσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον 625
 πιστὸν φυλάσσω. κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
 XO. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. 630
 ΘΗ. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
 τοιοῦδ', ὅτ' πρῶτον μὲν ἢ δορύξενος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἐστία;
 ἔπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῇδε κάμοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. 635
 ἀγὼ σεβισθεὶς οὐ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χώρα δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.
 εἰ δ' ἐνθάδ' ἠδὺ τῷ ξένῳ μέμνειν, σέ νιν
 τάξω φυλάσσειν· εἰ δ' ἐμοῦ στείχειν μέτα

617 τὰ London ed. of 1722: τε or τὲ MSS. 632 ὅτ' Suidas (s. v.
 δορύξενος): ὅτου MSS. 637 ἔμπαλιν MSS.: corr. Musgrave.

τόδ' ἤδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι 640
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. τί δῆτα χρῆζεις; ἢ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὕδε,

ΘΗ. ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. 645

ΟΙ. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙ. εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεί τελοῦντί μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙ. οὗτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι. 650

ΘΗ. οὐκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν ποήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὅκνος σ' ἔχει;

ΟΙ. ἤξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὅρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἂ χρή με δρᾶν.

ΟΙ. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τοῦμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ. 655

ΟΙ. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν· ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τ' ἀπειλήματα. 660

κείνοις δ' ἴσως κεῖ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε· 665

ὅμως δὲ κάμῳ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι

τοῦμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πύσχειν κακῶς.

στρ. α. ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας

2 ἵκον τὰ κράτιστα γὰς ἔπαυλα,

3 τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'

4 ἡ λύγεια μινύρεται

670

— — — — — (2x 9,10)

5 θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
 6 χλωραῖς ὑπὸ βασσαῖς,
 7 τὸν οἰνωπὸν ἔχουσα κισσὸν
 8 καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ|| 675
 9 φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
 10 ἀνήνεμόν τε πάντων
 11 χειμώνων· ἵν' ὁ βακχιώτας
 12 αἰὲ Διόνυσος ἐμβατεύει
 13 θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις. 680

ἀντ. α'. θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
 2 ὁ καλλιβοῦτρος κατ' ἡμαρ αἰὲ
 3 νάρκισσος, μέγαιιν θεαῖν
 4 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 5 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὔπνοι 685
 6 κρῆναι μινύθουσιν
 7 Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
 8 ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 9 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 10 ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ 690
 11 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
 12 χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἅ
 13 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

στρ. β'. ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
 2 οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσῃ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 3 φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτοποιόν,
 4 ἐγχείων φόβημα δαῖτων,
 5 ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρα, 700
 6 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·

674 τὸν οἰνωπ' ἀνέχουσα (made from οἰνωπὰν ἔχουσα) L, vulg.:
 οἰνώπαν ἔχουσα r: corr. Erfurdt. 680 θεαῖς MSS.: corr. Elmsley.
 698 ἀχείρωτον A: ἀχείρητον L.—αὐτόποιον MSS.: corr. J.

7 τὸ μέν τις οὐ νεαρὸς οὐδὲ (γήρα
8 συνναίων ἀλιώθει χερὶ πέβσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων
κύκλος

9 λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
10 χά γλαυκῶπις Ἀθήνα.

ἀντ. β'. ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον, 707

2 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὖχρημα
μέγιστον,

3 εὖπιπον, εὖπωλον, εὐθάλασσον. 711

4 ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς

5 τόδ' εἰσας αὖχρημ', αἶαξ Ποσειδάν,

6 ἵπποισιν τὸν ἀκεστήρα χαλινὸν

7 πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς. 715

8 ἂ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἀλίᾳ χερσὶ παραπτομένα
πλάτα

9 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων

10 Νηρήδων ἀκόλουθος.

ΑΝ. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον, 720

νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; ΑΝ. ἄσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

ΟΙ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας. 725

ΧΟ. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

702 οὔτε νεαρὸς οὔτε MSS.: corr. Porson. 703 συνναίων Blaydes:
σημαίνων MSS. 704 ὁ γὰρ εἰς αἰὲν ὄρων L, vulg.: corr. Hermann.

710 χθονὸς add. Porson. 721 σὸν δὴ Nauck: σοι...δὴ L: σοι...
δεῖ A, vulg. 726 ἐγὼ L (with κυρῶ superscript by S): κυρῶ A, vulg.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
 ὀρώ τι ν' ὑμᾶς ὁμμάτων εἰληφότας
 φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου. 730
 ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
 ἦκω γὰρ οὐχ ὥς δρᾶν τι βουλευθεῖς, ἐπεὶ
 γέρον μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένουσιν ἦκων, εἴ τι ν' Ἑλλάδος, μέγα.
 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
 πείσων ἔπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
 οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαιντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ
 πάντων κελευσθεῖς, οὐνεχ' ἦκέ μοι γένει
 τὰ τοῦδε πευθεῖν πῆματ' εἰς πλείστον πόλεως.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
 ἰκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεῶς
 καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστα ἐγώ,
 ὄσσοι περ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
 ὀρώ σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον, 745
 αἰεὶ δ' ἀλήτην καπὶ προσπόλου μιᾶς
 βιοστερῇ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἂν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἦδε δύσμορος,
 αἰεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κᾶρα 750
 πτωχῶ διαίτῃ, τηλικούτος, οὐ γάμων
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦπιόντος ἀρπάσαι.
 ἄρ' ἄθλιον τοῦνειδος, ὦ τάλας ἐγώ,
 ὠνείδισ' ἐς σὲ καμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος;
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τὰμφανῇ κρύπτειν· σύ νυν 755
 πρὸς θεῶν πατράων, Οἰδίπους, πείσθεις ἐμοὶ
 κρύψον, θελήσας ἄστν καὶ δόμους μαλεῖν

ΟΙ.

τοὺς σοὺς πατρώους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
 εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἢ δ' οἴκοι πλεόν
 δίκη σέβοιτ' ἄν, οὔσα σὴ πάλαι τροφός. 760
 ὦ πάντα τολμῶν κάπῳ παντὸς ἄν φέρων
 λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ καμὲ δεύτερον θέλεις
 ἐλεῖν ἐν οἷς μάλιστ' ἄν ἀλγοίην ἀλούς;
 πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς 765
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἤθελες θέλουντι προσθέσθαι χάριν,
 ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ἦ θυμούμενος,
 καὶ τοὺν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
 τότε' ἐξεώθεις καξέβαλλες, οὐδέ σοι 770
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότε' ἦν φίλον·
 νῦν τ' αὖθις, ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
 ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 καίτοι τίς αὕτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν; 775
 ὥσπερ τις εἰ σοὶ λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζοις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέροι·
 ἄρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις; 780
 τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
 λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.
 ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς,
 ἀλλ' ὥς πάραυλον οἰκίσῃς, πόλις δέ σοι 785
 κακῶν ἀνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλὰ σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
 χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί·

779 φέροι τ: φέρει (with οι above) L, A.

786 τῆσδ' Scaliger: τῶνδ' MSS.

ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
 ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῶ γ', ὅσῳ περ κακὰ σαφεστέρων κλύω,
 Φοῖβον τε καὶ τοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατὴρ.
 τὸ σὸν δ' ἀφίεται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμῳσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
 κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἕα ζῆν ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἂν κακῶς
 οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.

- KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σά, 800
 ἢ σ' εἰς τὰ σαυτοῦ μάλῃον, ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
 OI. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 πείθεις οἷός τ' εἰ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
 KP. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρῳ τρέφει; 805
 OI. γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
 KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
 OI. ὥς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
 KP. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα. 810
 OI. ἀπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσε' ἐφορμῶν ἐνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
 KP. μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ· πρὸς δὲ τοὺς φίλους
 οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ', ἣν σ' ἔλω ποτέ,—
 OI. τίς δ' ἂν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βία; 815
 KP. ἢ μὴν σὺ κἄνευ τούδε λυπηθεῖς ἔσει.
 OI. ποῖω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
 KP. παῖδοιν δυοῖν σοὶ τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
 ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

ΟΙ. οἷμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε. 820
 ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ
 χρόνου.

ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσεται; ἢ προδώσετε,
 κοῦκ ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
 δίκαια πράσσεις οὔθ' ἂ πρόσθεν εἵργασαι. 825

ΚΡ. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
 ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝ. οἷμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
 θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾷς, ξέने;

ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830

ΟΙ. ὦ γῆς ἀνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.

ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.

στρ. ΟΙ. ἰὼ πόλις.

ΧΟ. 2 τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' εἰς βάσανον
 εἰ χερῶν. 835

ΚΡ. 3 εἵργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένον.

ΚΡ. 4 πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.

ΟΙ. 5 οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθες χεροῖν
 6 τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ 'πίτασσ' ἂ μὴ κρατεῖς.

ΧΟ. 7 χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.

ΧΟ. 8 πρόβαθ' ὦδε, βᾶτε βᾶτ', ἔντοποι. 841

9 πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει.

10 πρόβαθ' ὦδέ μοι.

ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.

ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι. 845

ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χείρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.

ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΚΡ. οὐκουν ποτ' ἐκ τούτοις γε μὴ σκῆπτρου ἐτι

821 τήνδε γ' MSS.: corr. Bothe. 837 πημανεῖς MSS.: corr. Porson.

841 ὦδε, βᾶτε] ὦδ' ἐμβᾶτε MSS.: corr. Triclinius.

ὁδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
 πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὅφ' ὧν ἐγὼ 850
 ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὧν ὁμῶς,
 νίκα. χρόνῳ γάρ, οἶδ' ἐγώ, γνώσει τάδε,
 ὁθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
 δρᾶς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω, βία φίλων
 ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' αἰεὶ λυμαίνεται. 855

ΧΟ. ἐπίσχεσ αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.

ΧΟ. οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' ἐγ' ἐστερημένος.

ΚΡ. καὶ μείζον ἄρα ῥύσιον πόλει τάχα
 θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ τούτοις μόναιν.

ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψεις; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών. 860

ΧΟ. δεινὸν λέγοις ἄν. ΚΡ. τοῦτο νῦν πεπράξεται.

ΧΟ. ἦν μὴ γ' ὁ κραίνων τῇσδε γῆς ἀπειργάθη.

ΟΙ. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἥ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;

ΚΡ. αὐδῶ σιωπᾶν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες
 θεῖεν μ' ἄφωνον τῇσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι· 865
 ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὅμμ' ἀποσπάσας
 πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βία.
 τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
 ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος δολίη βίον
 τοιοῦτον οἶον καμὲ γηρᾶναί ποτε. 870

ΚΡ. ὁρᾶτε ταῦτα, τῇσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙ. ὁρῶσι καμὲ καὶ σέ, καὶ φρονούσ' ὅτι
 ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βία
 κεῖ μουνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875

ἀντ. ΟΙ. ἰὼ τάλας.

ΧΟ. 2 ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡ. 3 δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νέμῳ πόλιν.

861 λέγοις L, A: λέγει τ. ἄν add. Hermann.

865 τῆς London ed. 1747: γῆς MSS. (from 862).

KP. 4 τοῖς τοι δίκαιοις χῶ βραχὺς νικᾷ μέγαν. 880

OI. 5 ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; XO. τὰ γ' οὐ τελεῖ.
6 Ζεὺς μοι ξυνίστω. KP. Ζεὺς γ' ἂν εἰδείη, σὺ
δ' οὔ.

XO. 7 ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰδ'; KP. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.

XO. 8 ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
9 μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν 885
10 περῶσ' οἶδε δῆ.

ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὥς εἰδῶ τὸ πᾶν,
οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. 890

OI. ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα; τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.

OI. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἷχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895

ΘΗ. πῶς εἶπας; OI. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗ. οὐκουν τις ὥς τάχιστα προσπόλων μολῶν
πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεῶν
ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἀπο
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι 900
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
ὥς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
ἴθ', ὥς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἤκου ἧς ὅδ' ἄξιος, 905
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·

882 Ζεὺς μοι ξυνίστω add. J.—Ζεὺς ταῦτ' ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ MSS.:
corr. Hartung (who supplies ἴστω μέγας Ζεὺς before these words).
886 περῶσι δῆ L, vulg.: περῶσι δῆτα Triclinius: corr. Elmsley.
906 οὐ μεθῆκ' ἂν A: οὐδ' ἀφῆκ' ἂν L (but with οὐ μεθῆκ' ἂν in marg.,
written prob. by the first hand).

νῦν δ' οὐσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
 τούτοισι κούκ ἄλλοισιν ἄρμοσθήσεται.
 οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
 κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσης ἄγων· 910
 ἐπεὶ δέδρακας οὐτ' ἐμοῦ καταξίως
 οὐθ' ὦν πέφυκας αὐτὸς οὔτε σῆς χθονός,
 ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
 κἄνεν νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἴτ' ἀφείς
 τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' ᾧδ' ἐπεισπεσῶν 915
 ἄγεις θ' ἂ χρεῖζεις καὶ παρίστασαι βία.
 καὶ μοι πόλιν κέανδρον ἢ δούλην τινὰ
 ἔδοξας εἶναι, καμ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν, 920
 οὐδ' ἂν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίαιο
 συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτῆρια.
 οὐκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 925
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς
 οὐθ' εἶλκον οὐτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην
 ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
 σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύων χρόνος 930
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 εἶναι βία τε κούχ ἐκών· καὶ ταῦτά σοι 935
 τῷ νῶ θ' ὁμοίως κάπὸ τῆς γλώσσης λέγω.

XO. ὀρᾶς ἴν' ἦκεις, ᾧ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἰ
 φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.

- ΚΡ. ἐγὼ οὐτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
 ὃ τέκνον Αἰγέως, οὐτ' ἄβουλον, ὥς σὺ φής, 940
 τοῦργον τόδ' ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βία.
 ἤδη δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
 κἄναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι 945
 ξυνόντες ἠυρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὐβουλον πάγον
 ἐγὼ ξυνήδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
 ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν. 950
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
 αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τῷμῳ γένει·
 ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἤξιουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἶον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
 ἐρημία με, καὶ δίκαι' ὅμως λέγω,
 σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
 καὶ τηλικόσδ' ὧν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
- ΟΙ. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
 πότερον ἐμοῦ γέροντος ἢ σαντοῦ, τόδε;
 ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
 τοῦ σοῦ διήκας στόματος, ὃς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἄκω· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 τάχ' ἂν τι μηνίουσιν εἰς γένος πάλαι. 965
 ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
 ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδέν, ἀνθ' οὗτο
 τὰδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
 ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 χρησμοῖσιν ἰκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν, 970

πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὄνειδίζοις ἐμοί,
 ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
 οὐ μητρός εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότε ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανείς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην,
 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιείς ὦν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἂν τό γ' ἄκου πρῶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
 μητρός δέ, τλήμων, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἴους ἐρῶ τάχ'· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὦμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότη οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σέ μὲν ἐκόντ' ἐμέ 985
 κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὕτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
 γάμοισιν οὔθ' οὐδ' αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
 φόνους πατρῷους ἐξονειδίζων πικρῶς. 990
 ἐν γάρ μ' ἄμειψαι μῦνον ὦν σ' ἀνιστορῶ.
 εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτεῖνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
 δοκῶ μὲν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἵτιον 995
 τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.
 τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρός
 ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,

977 πῶς γ' ἂν MSS.: corr. Elmsley.
 over e by an early hand): ἐμφέρεαι A.

989 ἐμφερεῖς L (with o written

τοιαυτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
 καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεύσαι καλόν,
 καὶ τὰς Ἀθήνας ὡς κατ' ὥκηται καλῶς·
 καὶ θ' ὧδ' ἐπαίνων πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει, 1005
 ὁθούνεκ' εἴ τις γῇ θεοὺς ἐπίσταται
 τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῶδ' ὑπερφέρει·
 ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμέ
 αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἷχει λαβών.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1010
 καλῶν ἱκνούμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
 ἐλθεῖν ἀρωγούς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθῃς
 οἷων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.
 ΧΟ. ὁ ξεῖνός, ὦναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαί δ' ἀμυναθεῖν. 1015
 ΘΗ. ἄλλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξειργασμένοι
 σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἔσταμεν.
 ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῶ φωτὶ προστάσσεις ποεῖν;
 ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δ' ἐμέ
 χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020
 τὰς παῖδας ἡμῖν, αὐτοὺς ἐκδείξῃς ἐμοί·
 εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
 ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
 χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
 ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γινῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει 1025
 καὶ σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλω
 τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σφάζεται.
 κοῦκ ἄλλον ἔξεις εἰς τόδ'· ὡς ἔξοιδά σε
 οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσὴνδ' ὕβριν
 ἦκουτα τόλμης τῆς παρεστῶσης τανῦν, 1030

1007 τιμαῖς MSS. (the α made in L from ἀ): corr. Turnebus.—τῶδ'
 Kuhnhardt: τοῦδ' L, vulg.: τοῦθ' r. 1016 ἐξηρασμένην L (-ην made
 from -οι): ἐξηρασμένοι r: corr. F. W. Schmidt. 1019 δέ με MSS.:
 corr. Hermann. 1021 ἡμῶν MSS.: corr. Elmsley.

ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὦν ἔδρας τάδε.
 ἂ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
 ἐνὸς ποῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.

νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
 δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμηχανῶ;

1035

ΚΡ. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὧν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἅ χρῆ ποεῖν.

ΘΗ. χωρὼν ἀπειλεῖ νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
 ἔκκλητος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
 ἢ μὴ θάνω ἡγὰρ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
 πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.

1040

ΟΙ. ὄναιο, Θεσεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.

στρ. α'. ΧΟ. εἶην ὅθι δαίμων

1 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαῖ

1045

2 τὸν χαλκοβόαν Ἄρη

3 μείξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις

4 ἢ λαμπάσιν ἄκταις,

5 οὐ πότνια σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη

1050

6 θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα

7 κλῆς ἐπὶ γλώσσα βέβακε

8 προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·

9 ἐνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν

10 Θεσέα καὶ τὰς διστόλους

1055

11 ἀδμητᾶς ἀδελφὰς

12 αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ

13 τοῦσδ' ἀνὰ χώρους·

αντ. α'. ἢ που τὸν ἐφέσπερου

1 πέτρας νιφάδος πελωσ'

1060

2 Οἰάτιδος εἰς νομόν,

1050 σεμνὰ MSS.: corr. Valckenaer.

1061 εἰς νομόν Hartung: ἐκ νομῶ MSS.

- 4 πῶλοισιν ἢ ῥιμφορμάτοις
 5 φεύγοντες ἀμίλλαις.
 6 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, 1065
 7 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
 8 πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός,
 9 πᾶσα δ' ὀρμάται καθεῖσ'
 10 ἀμπυκτήρια στομίων†
 11 ἄμβασις, οἷ τὰν ἵππιαν 1070
 12 τιμῶσιν Ἀθάναν
 13 καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
 14 Ῥέας φίλον υἱόν.

- στρ. β'. ἔρδουσ' ἢ μέλλουσιν; ὥς 1074
 2 προμνᾶται τί μοι
 3 γνώμα τάχ' ἀντάσειν
 4 τὰν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὐρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
 μων πάθη.
 5 τελεῖ τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ·
 6 μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1080
 7 εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
 8 αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων
 9 αἰωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα.

- ἀντ. β'. ἰὼ θεῶν πάνταρχε, παντ- 1085
 1 ὅπτα Ζεῦ, πόροις
 3 γᾶς τᾶσδε δαμουχοῖς
 4 σθένει ἑπινικέω τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον,

1068 καθεῖσ' Schneidewin: κατ' MSS. 1069 ἀμπυκτήρια φάλαρα
 πῶλων MSS.: corr. Wecklein. (Bothe and Hermann had deleted φάλαρα.)
 1074 ἔρδουσιν MSS.: corr. Elmsley. 1076 ἀντάσειν Buecheler: ἄν
 δώσειν MSS. 1077 τὰν δεινὰ τλάσαν δεινὰ δ' εὐρούσαν MSS.: corr. Reisig
 (from schol. in L).—αὐθαίμων Bothe: αὐθομαίων MSS. 1083 ἄνωθ'
 Hermann: αὐτῶν δ' MSS. 1084 αἰωρήσασα Dindorf (ἔωρήσασα Wun-
 der): θεωρήσασα MSS. 1085 f. ἰὼ Ζεῦ πάνταρχε θεῶν | παντόπτα
 πόροις MSS.: corr. J. 1088 ἐπινικέω σθένει L: ἐπινίκω σθένει r:
 corr. Hermann.

5 σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.

1090

6 καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω

7 καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν *du. p. ad / Kuntz. 11*

8 ὠκυπόδων ἐλάφω στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς

9 μολεῖν γὰρ τᾷδε καὶ πολίταις.

1095

ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἄσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙ. ποῦ ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν 1100
δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; ΑΝ. αἶδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὀπαόνων.

ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἤξειν σῶμα βαστάσαι δότε. 1105

ΑΝ. αἰτεῖς ἃ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙ. ποῦ δήτα, ποῦ ἑστόν; ΑΝ. αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρνη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙ. ὦ σκῆπτρα φωτός. ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα.

ΟΙ. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος 1110
θανὼν ἂν εἶην σφῶν παρεστώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κάναπνεύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
καί μοι τὰ πραχθέντ' εἶπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος. 1116

ΑΝ. ὃδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρηὶ κλύειν, πάτερ,
οὗ κᾶστι τοῦργον· τοῦμόν ὧδ' ἔσται βραχύ.

1112 ἀμφιδεξίων L, ἀμφι δεξίων r: corr. Mudge. 1113 ἐμφύσᾱ L
(made by S from ἐμφύσᾱ: a later hand has restored the acute accent, but
without deleting the circumflex): ἐμφύσα vulg., ἐμφύτε A: corr. Mudge.—
κάναπαύσατον L, vulg.: κάναπαύσατον r: corr. J. 1118 καὶ σοὶ τε
τοῦργον τοῦμόν ἔσται βραχύ L: (so the other mss., except that L³ has καὶ
σοὶ γε: T and Farn., ἔσται δὲ βραχύ:) corr. Wex.

- ΟΙ. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
 τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120
 ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
 τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην·
 σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
 καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,
 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὖσεβὲς 1125
 μόνοις παρ' ὑμῖν ἡῦρον ἀνθρώπων ἐγὼ
 καὶ τοῦπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
 εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε·
 ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ κοῦκ ἄλλον βροτῶν.
 καὶ μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς 1130
 ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
 καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
 θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς ᾧ τίς οὐκ ἔνι
 κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
 οὐδ' οὖν ἐάσω· τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν 1135
 μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
 σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε, καὶ τὰ λοιπά μου
 μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
- ΘΗ. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
 τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω, 1140
 οὐτ' εἰ πρὸ τοῦμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη·
 βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
 οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπονδάζομεν
 λαμπρὸν ποεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
 δείκνυμι δ'· ὦν γὰρ ὥμοσ' οὐκ ἐψευσάμην 1145
 οὐδέν σε, πρέσβυ· τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
 ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
 χῶπως μὲν ἀγὼν ἤρέθη, τί δεῖ μάτην

1130 χέρ' A: χαῖρ' L.

1132 πῶς σ' Hermann: πῶς δ' MSS.

1141 οὐτ' Elmsley: οὐδ' MSS.

1148 χῶπως μὲν ἀγὼν οὗτος ἤρέθη, τί

δεῖ μάτην MSS.: οὗτος del. Heath.

- κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ τούτοιιν ξυνών;
 λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 1150
 στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
 σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι·
 πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.
- ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
 ὥς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πυνθάνει. 1155
- ΘΗ. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
 οὐκ ὄντα, συγγενῇ δέ, προσπεσόντα πως
 βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
 θύων ἔκυρον ἡνίχ' ὠρμώμην ἐγώ.
- ΟΙ. ποδαπόν; τί προσχρήζοντα τῷ θακήματι; 1160
- ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἓν· σοῦ γάρ, ὥς λέγουσί μοι,
 βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.
- ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.
- ΘΗ. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μόνον
 αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ. 1165
- ΟΙ. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
- ΘΗ. ὄρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενῆς
 ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
- ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχές οὐπερ εἰ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;
- ΟΙ. μὴ μου δεηθῆς. ΘΗ. πράγματος ποίου; λέγε. 1170
- ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὃς ἐσθ' ὁ προστάτης.
- ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;
- ΟΙ. παῖς οὐμός, ὦναξ, στυγνός, οὗ λόγων ἐγὼ
 ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
- ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἂ μὴ 1175
 χρήξεις; τί σοι τοῦδ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
- ΟΙ. ἔχθιστον, ὦναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
 καὶ μὴ μ' ἀνάγκη προσβάλλης τὰδ' εἰκαθεῖν.

1164 μόνον Vauvilliers: μολόντ' MSS. 1165 τ' add. Vauvilliers.
 1169 ὦ φίλτατ' ἴσχεις L (ἐπίσχεις A): corr. Heath. 1176 τοῦδ'
 Elmsley: τοῦτ' MSS.

- ΘΗ. ἄλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει·
μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180
- ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεῖ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἂ βούλεται,
καὶ νῶν ὑπείκει τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπᾶσει 1185
γνώμης, ἂ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ἡύρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μὴνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πάτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἄλλ' ἔασον· εἰσὶ χᾶτέροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπωδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκείνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει 1195
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ' ἄπαθες·
κὰν κείνα λεύσσης, οἶδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τὰνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμενος. 1200
ἄλλ' ἡμῖν εἶκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.)
- ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον. 1205
μόνον, ξέν', εἶπερ κείνος ᾧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.

1187 κακῶς Hermann: καλῶς MSS. 1190 δυσσεβεστάτων MSS.:
corr. Dawes. 1191 θέμις conj. Dawes. 1192 ἀλλ' αὐτὸν or
ἀλλ' αὐτόν MSS.: corr. London ed. of 1722. 1199 οὐχι (sic) βαια
L, οὐ βαια Γ, vulg.: corr. Musgrave.

ΘΗ. ἄπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χρήζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ· κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὦν
σὼς ἴσθ', ἐάν περ κάμῃ τις σφῶζῃ θεῶν. 1210

στρ. ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου
παρεῖς
2 ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος
ἔσται.
3 ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεντο δῆ
4 λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις ὅπου,
5 ὅταν τις ἐς πλεόν πέσῃ
6 τοῦ δέοντος· ὁ δ' ἐπῖκουρος ἰσοτέλεστος, 1220
7 Ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
8 ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
9 θάνατος ἐς τελευτάν.

ἀντ. μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ,
2 βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει πολὺ δεύτερον ὡς
τάχιστα. 1228
3 ὡς εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας φέρον,
4 τίς πλαγὰ πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;
5 φθόνος, στάσεις, ἔρις, μάχαι
6 καὶ φόνοι· τό τε κατὰμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235
7 πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
8 γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
9 κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐπ. ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος
πάντοθεν βόρειος ὥς τις 1240

1209 σὺ δὲ MSS. (in L δέ σε superscr. by S): corr. Dindorf. 1210 σῶν
MSS.: corr. Scaliger. 1212 παρεῖς] πέρα conj. Schneidewin. 1220 τοῦ
θέλοντος MSS.: corr. Reiske.—ὁ δ' ἐπῖκουρος Hermann: οὐδ' ἐπὶ κούρος L:
οὐδ' ἐπὶ κόρος A. 1226 κείθεν ὅθεν] κείσ' ὁπόθεν conj. Blaydes.
1231 πλαγὰ Herwerden: πλάγχθη MSS. 1233 f. φόνοι...καὶ φθόνος
MSS.: corr. Faehse.

ἀκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,
 ὥς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
 δειναὶ κυματοαγεῖς
 ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
 αἱ μὲν ἀπ' Ἀελίου δυσμᾶν,
 αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
 αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
 αἱ δ' ἐννυχίᾳ ἀπὸ Ῥιπᾶν.

1245

ΑΝ. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος,
 ἀνδρῶν γε μούνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
 ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.

1250

ΟΙ. τίς οὗτός; ΑΝ. ὄνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
 γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τὰμαντοῦ κακὰ
 πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὄρων
 πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
 σὺν σφῶν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
 ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς
 γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πῖνος
 πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ
 κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ἄσσεται·
 ἀδελφὰ δ', ὥς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς (ταλαίνης νηδύος θρεπτῆρια.)
 ἀγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς
 ταῖς σαῖσιν ἤκειν· τὰμὰ μὴ ἕξ ἄλλων πύθῃ.
 ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,

1255

1260

1265

1248 αἱ δὲ νυχίαν I. (νυχίαν r): corr. Lachmann from schol.

1259 πῖνος Scaliger: πόνος MSS.

1266 τὰμὰ Reiske: τᾶλλα MSS.

παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορά δ' οὐκ ἔστ' ἔτι. 1270
τί σιγᾶς;

φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν, ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις ἀναυδος, οὐδ' ἂ μὴνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, 1275
πειράσας· ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρός
τὸ δυσπρόσοιστον καὶ προσήγορον στόμα,
ὥς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὕτως ἀφῆ με, μὴδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝ. λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὦν χρεῖα πάρει. 1280
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι
ἢ δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντά πως
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟ. ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι· 1285
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἄρωγόν, ἔνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι
καὶ τοῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρός κυρεῖν ἐμοί. 1290
ἂ δ' ἦλθον ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὐνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκῶς ἡξίουں γεραιτέρα.
ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὧν φύσει νεώτερος, 1295
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
ἔπειτα καπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω. 1300

ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν,
 λαβὼν Ἀδραστον πενθερόν, ξυνωμότας
 ἔστησ' ἑμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
 πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δορί,
 ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον 1305
 ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
 ἢ τοὺς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
 εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
 σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων
 αὐτός τ' ἑμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1310
 οἳ νῦν σὺν ἐπτά τάξεσιν σὺν ἐπτά τε
 λόγχαῖς τὸ Θήβης πεδῖον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
 οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
 δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
 ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1315
 Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
 τέταρτον Ἴππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
 Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ
 Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσκειν πυρί·
 ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1320
 ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δὲ σός, κεῖ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
 ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1325
 οἳ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὀρμωμένῳ
 τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 ὅς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας. 1330
 εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.

1319 πυρί L, vulg.: τάχα A, R.

- πρὸς νῦν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
 αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρειαθεῖν, ἐπεὶ
 πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ· 1335
 ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
 καὶ γῶ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
 ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὦ τάλας ἐγώ,
 κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
 ὅν, εἰ σὺ τῇμῃ ξυμπαραστήσει φρενί, 1340
 βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
 στήσω δ' ἐμαυτόν, κείνον ἐκβαλὼν βία.
 καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
 κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345
- ΧΟ. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὔνεκ', Οἰδίπους,
 εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.
- ΟΙ. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός,
 μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
 Θησεύς, δικαίων ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
 οὐ τὰν ποτ' ὁμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο·
 νῦν δ' ἀξιοθεὶς εἴσι ἀκούσας γ' ἐμοῦ
 τοιωῦθ' ἂν τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·
 ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 ἂν νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας
 κᾶθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
 αἷς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
 ταῦτῳ βεβηκῶς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
 οὐ κλαυστὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360
 τάδ', ἔωσπερ ἂν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένος.
 σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,

1337 ἐξειληχότες r, Brunck: ἐξειληφότες L, vulg. 1340 ξυμπαρα-
 στήσεις L, vulg. (-στήση r): corr. Reiske. 1348 δημοῦχοι L¹ (-ος L²).
 δημοῦχος the other MSS. 1361 ἔωσπερ Reiske: ὥσπερ MSS.

σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
 ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
 εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ ἔμπτῳ τροφούς 1365
 τὰς παῖδας, ἧ τὰν οὐκ ἂν ἦ, τὸ σὸν μέρος·
 νῦν δ' αἶδε μ' ἐκσφύζουσιν, αἶδ' ἔμαι τροφοί,
 αἶδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, εἰς τὸ συμπονεῖν·
 ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοῦκ ἐμοῦ πεφύκατον.
 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω 1370
 ὥς αὐτίκ', εἴπερ οἶδε κινούνται λόχοι
 πρὸς ἄστν Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
 κείνην ἐρεῖψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 πεσεῖ μινθεὶς χῶ σύναιμος ἐξ ἴσου.
 τοιάσδ' ἀρὰς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανήκ' ἐγὼ 1375
 νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
 ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν,
 καὶ μὴ ἔξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
 τοιῶδ' ἔφυτον. αἶδε γὰρ τὰδ' οὐκ ἔδρων.
 τοιγάρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους 1380
 κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαιφάτος
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
 σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτῳ ἐμοῦ,
 κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 ἄς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
 δόρει κρατῆσαι μήτε νοστήσαί ποτε
 τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
 θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὐπερ ἐξελέλθασαι.
 τοιαῦτ' ἀρώμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
 στυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίση, 1390
 καλῶ δὲ τίσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας στείχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν

1373 ἐρεῖψεις Turnebus: ἐρεῖ τις (or τίς) MSS.

1386 δορί MSS.: corr. Reisig.

1389 τὸ Hermann: τοῦ MSS.

- καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὔνεκ' Οἰδίπους 1395
τοιαυτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.
- ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σου, νῦν τ' ἔθ' ὥς τάχος πάλιν.
- ΠΟ. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἴμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδοῦ τέλος 1400
Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὦ τάλας ἐγώ·
τοιούτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινα
ἔξεσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὄντ' ἀναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ 1405
τὰ σκληρὰ πατὴρ κλύετε ταῦτ' ἀρώμενον,
μή τοί με πρὸς θεῶν σφῶ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατὴρ τελῶνται καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃτέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε καὶ κτερίσμασιν. 1410
καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἶσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.
- ΑΝ. Πολύνεικες, ἵκετεύω σε πεισθῆναι τί μοι.
- ΠΟ. ὦ φιλάτῃ, τὸ ποῖον, Ἀντιγόνη; λέγε. 1415
- ΑΝ. στρέψαι στρατεύμ' ἐς Ἄργος ὥς τάχιστα γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.
- ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε. πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτόν, εἰσάπαξ τρέσας;
- ΑΝ. τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι 1420
πάτρην κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
- ΠΟ. αἰσχροὺς τὸ φεύγειν, καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ

1398 σου Wecklein: σοι MSS.

1402 τινα Tyrwhitt: τινὰ MSS.

1406 ταῦτ' Schwald: τοῦδ' MSS.

1407 σφῶ γ', ἐὰν Elmsley: σφῶν

γ' ἂν L, vulg.

1417 σέ γ' αὐτόν MSS.: corr. Brunck.

1418 αὖθις

ἂν Vauvilliers: αὖθις αὖ MSS.

οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασινγήτου πάρα.

ΑΝ. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὥς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει
μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ. χρήζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426

ΑΝ. οἶμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟ. οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν. 1430

ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟ. καὶ μὴ μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα, δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρός τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων·
σφῶ δ' εὐδοίῃ Ζεὺς, τάδ' εἰ θανόντι μοι 1435
τελεῖτ', ἐπεὶ οὗ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἔξετον.
μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις. ΑΝ. ὦ τάλαινα· ἐγώ.

ΠΟ. μὴ τοί μ' ὀδύρου. ΑΝ. καὶ τίς ἂν σ' ὀρμώμενον
εἰς προὔπτου Ἰαίδην οὐ καταστένοι, κάσι; 1440

ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. ΑΝ. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.

ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἂ μὴ δεῖ. ΑΝ. δύστάλαινά τ' ἄρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φύναι χᾶτέρα. σφῶν δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρώμαι μὴ ποτ' ἀντῆσαι κακῶν· 1445
ἀνάξιαί γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν.

κομμός. ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι

στρ. α'. 2 κακὰ βαρύποτμα παρ' ἀλαοῦ ξένου,

3 εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει. 1450

4 ματᾶν γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.

1435 f. σφῶ Hermann: σφῶν MSS.—τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι | θανόντ' MSS.:
corr. Lobeck. 1448 βαρύποτμα κακὰ MSS.: corr. J. H. H. Schmidt.

1450 κιχάνη L (made from τυγχάνη, prob. by S): κιχάνη or κιχάνει r:
corr. Hermann. 1451 ματᾶν Hermann: μάτην MSS.

5 ὄρᾱ ὄρᾱ ταῦτ' αἰὲ χρόνος, στρέφων μὲν ἕτερα,
6 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὖθις αὖξων ἄνω. 1455
7 ἔκτυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ὦ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τᾶξιόν μ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;
ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξεται 1460
βροντὴ πρὸς Ἀιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.

ἀντ. α'. ΧΟ. μέγας, ἴδε, μάλ' ὅδ' ἐρείπεται 1465
2 κτύπος ἄφατος Διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
3 δεῖμ' ὑπήλθε κρατὸς φόβαν.
4 ἔπτηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.
5 τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδοικα δ'· οὐ γὰρ ἄλιον
6 ἀφορμᾷ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς. 1470
7 ὦ μέγας αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.

ΟΙ. ὦ παῖδες, ἥκει τῶδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτῇ, κοῦκέτ' ἔστ' ἀποστροφή.
ΑΝ. πῶς οἶσθα; τῶ δὲ τοῦτο συμβαλὼν ἔχεις;
ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'· ἀλλ' ὡς τάχιστα μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω.

στρ. β'. ΧΟ. ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται
2 διαπρύσιος ὄτοβος.
3 Ἰλαος, ὦ δαίμων, Ἰλαος, εἴ τι γὰρ 1480
4 ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
5 ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν

1454 στρέφων Hartung: ἐπεὶ MSS. 1455 τὰ δὲ παρ' ἡμαρ Canter
from schol.: τὰδε πῆματ' MSS. 1462 f. ἴδε μάλ' α μίγας ἐρείπεται | κτύπος
ἄφατος ὅδε | διόβολος MSS.: corr. J. 1469 δέδοικα δ' Nauck: δέδεια τόδ'
L (δέδεια τόδ' r, vulg.): δέδεια δ' Triclinius. 1470 οὐδ' Heath: οὐκ MSS.
1477 ἔα] ἔα ἔα MSS.: corr. Bothe, Seidler. 1482 σοῦ τύχοιμι Cobet:
συντύχοιμι MSS.

6 ἀκερδῇ χάριν μετάσχοιμί πως·

7 Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.

1485

- ΟΙ. ἄρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; ἄρ' ἔτ' ἐμφύχου, τέκνα,
 κικλήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;
 ΑΝ. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
 ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ, τελεσφόρον χάριν
 δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.

1490

ἀντ. β'. ΧΟ. ἰὼ ἰώ, παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκρα

2 περὶ γυᾶλ' ἐναλίφ

3 Ποσειδωνίῳ θεῷ τυγχάνεις

4 βούθυτον ἐστίαν ἀγίζων, ἰκοῦ.

1495

5 ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ

6 δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών.

7 σπεῦσον, ἄϊσσ', ὦναξ.

- ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
 σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
 μή τις Διὸς κεραυνός, ἢ τις ὀμβρία
 χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
 τοιαῦτα χειμάζοντος; εἰκάσαι πάρα.

1500

- ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προὔφανης, καὶ σοι θεῶν
 τύχην τις ἐσθλὴν τῇσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

1505

- ΘΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;

- ΟΙ. ῥοπή βίου μοι· καί σ' ἄπερ ξυνήνεσα
 θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

- ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίφ;

1510

- ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
 ψεύδοντες οὐδὲν σημάτων προκειμένων.

1491 ff. ἰὼ ἰὼ Hermann: ἰὼ MSS.—ἄκρα | περὶ γυᾶλ' J.: ἄκραν | ἐπιγύ-
 αλον (or ἐπὶ γυᾶλον) MSS. 1494 ποσειδωνίῳ Vat.: ποσειδωνίῳ L,

vulg.: ποσειδαονίῳ R. 1495 ἀγίζων A (and superscr. by S in L):

ἀγιάζων L. 1499 σπεῦσον add. Triclinius. 1501 ἀστῶν Reiske:

αὐτῶν MSS. 1506 θῆκε τῇσδε MSS.: corr. Heath.

- ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;
- ΟΙ. αἱ πολλὰ βρουνταὶ διατελεῖς τὰ πολλὰ τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη. 1515
- ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ
κοῦ ψευδόφημα· χῶ τι χρὴ ποεῖν λέγε.
- ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γῆρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1520
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις·
ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὕδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων αἰεὶ τιθῇ. 1525
ἂ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ,
αὐτὸς μαθήσει, κείσ' ὅταν μολῆς μόνος·
ὥς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ σῶζε, χῶταν εἰς τέλος 1530
τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν', ὃ δ' αἰεὶ τῷπιόντι δεικνύτω.
χοῦτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
κὰν εὖ τις οἰκῇ, ῥαδίως καθύβρισαν. 1535
θεοὶ γὰρ εὖ μὲν ὤψε δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν!
χῶρον δ' ἐπεῖγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρόν, 1540
στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἔπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφῶ πατρί.

1515 στρέψαντα MSS.: corr. Pierson.

1541 μηδ' ἔτ' Reisig: μηδὲ γ' L, vulg.

χωρεῖτε, καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐὰτέ με
 αὐτὸν τὸν ἱερὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1545
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
 τῇδ', ὦδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἣ τε νερτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν,
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπτεται δέμας. 1550
 ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' Ἀιδην· ἀλλά, φίλτατε ξένων,
 αὐτός τε χώρα θ' ἦδε πρόσπολοι τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, καπ' εὐπραξία
 μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί. 1555

στρ. ΧΟ. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 2 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 3 ἐννυχίων ἄναξ,
 4 Αἰδωνεῦ, Αἰδωνεῦ, λίσσομαι 1560
 5 ἄπονα μῆδ' ἐπὶ βαρυᾶχει
 6 ξένον ἐξανύσαι
 7 μόρῳ τὰν παγκευθῇ κάτω·
 8 νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
 9 πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν 1565
 10 πημάτων ἱκνουμένων
 11 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξει.

ἀντ. ὦ χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου 1568
 2 θηρός, ὃν ἐν πύλαισι
 3 ταῖσι πολυξένοις 1570
 4 εὐνᾶσθαι κνυζειῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων
 5 ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀίδα

1561 ἄπονα μῆδ' Wecklein: μῆτ' ἐπιπόνω L: μῆτ' (or μῆποτ') ἐπιπόνα r.
 1562 ἐξανύσαι Vauvilliers: ἐκτανύσαι MSS. 1564 νεκρῶν Triclinius:
 νεκῶν MSS. 1565 f. πολλῶν γὰρ αὖ τέρματ' ἂν | πημάτων ἱκνούμενον
 conj. J. 1567 σφε Reiske: σε MSS. 1570 ταῖσι Bergk: φασι
 MSS. 1572 ἀδάμαστον L, vulg.: corr. Brunck.

- 6 λόγος αἰὲν ἔχει·
 7 τόν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 8 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι 1575
 9 ὀρμωμένῳ νερτέρας
 10 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
 11 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄνδρες πολῖται, ξυντομώτατον μὲν ἂν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα· 1580
 ἂ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τάρχ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
 ΧΟ. ὀλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
 κείνουν τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.
 ΧΟ. πῶς; ἄρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχη; 1585
 ΑΓ. τοῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
 ὥς μὲν γὰρ ἐνθὲνδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρῶν
 ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
 ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν 1590
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
 κοίλου πέλας κρατήρος, οὗ τὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστ' αἰεὶ ξυνθήματα·
 ἀφ' οὗ μέσος στάς τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595
 κοίλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου
 καθέζετ'· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.

1573 ἔχει Triclinius: ἀνέχει L, vulg. 1574 τόν Hermann: ὃν MSS.
 1578 αἰὲν ἄϋπνον L¹, vulg.: αἰὲν ὑπνον L². 1579 ξυντομωτάτως MSS.:
 corr. Elmsley. 1584 αἰεὶ L: αἰεὶ A, vulg. 1586 τοῦτ' γ: ταῦτ'
 L, vulg. 1588 ὑφηγητῆρος γ: ὑφ' ἡγητῆρος L. 1595 ἐφ' οὗ
 μέσου MSS. (μέσον Vat.): corr. Brunck, Musgrave. 1597 ἔλυσε γ:
 ἔδυσσε L, vulg.

κάπειτ' αὔσας παῖδας ἠνώγει ρυτῶν
 ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρά καὶ χοάς ποθεν·
 τὼ δ' εὐχλόου Δῆμητρος εἰς προσόψιον 1600
 πάγον μολοῦσαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
 ταχεῖ ἴππευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἣ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονήν,
 κοῦκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὦν ἐφίετο, 1605
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 ῥίγησαν ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρός πεσοῦσαι κλαῖον, οὐδ' ἀνίσταν
 στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν, 1610
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν· ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμά, κοῦκέτι
 τὴν δυσπρόνητον ἔξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον 1615
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητῶμεναι
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον."
 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
 λύγδην ἔκλαιον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
 ἦν μὲν σιωπὴ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 θούξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στήσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. 1625
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
 ὦ οὔτος οὔτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται.

1600 προσόψιον L: ἐπόψιον r, vulg.

1619 τὸν βίον] τὸν om. mss., add. Elmsley. τοῦ βίου Suidas.

ὁ δ' ὥς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐδᾶ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
 κάπει προσήλθεν, εἶπεν· "ὦ φίλον κάρα,
 δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ὀρκίαν τέκνοις,
 ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκών, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς ἀεί. 1635
 ὁ δ', ὥς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἶκτου μέτα
 κατήνεσεν τάδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
 ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει·
 "ὦ παῖδε, τλάσας χρή τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἂ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὥς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
 ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὥς δ' ἀπήλθομεν,
 χρόνῳ βραχεὶ στραφέντες, ἐξαπείδομεν
 τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον 1650
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὥς δεινοῦ τινος
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
 ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
 ὀρώμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνούνθ' ἅμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταύτῳ λόγῳ. 1655
 μόρῳ δ' ὁποίῳ κείνος ὤλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησεὺς κάρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία

1632 ὀρκίαν P. N. Papageorgius: ἀρχαίαν MSS.

1640 φρενὶ A: φέρειν L.

θίελλα κινηθείσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἢ τὸ νερτέρων
 εὖνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον·
 ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἴ τε παῖδες χοῖ προπέμψαντες φίλων;

ΑΓ. αἶδ' οὐχ ἐκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας.

στρ. α'. ΑΝ. αἰαῖ, φεῦ· ἔστιν ἔστι νῶν δι' 1670
 2 οὐ τό μὲν, ἄλλο δὲ μή, πατρός ἔμφυτον
 3 ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
 4 ᾧτινι τὸν πολὺν
 5 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἵχομεν,
 6 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 7 ἰδόντε καὶ παθούσα.

ΧΟ. 8 τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. 9 βέβηκεν; ΑΝ. ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.

10 τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἄρης
 11 μήτε πόντος ἀντέκυσεν, 1680
 12 ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν
 13 ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
 14 τάλαινα, νῶν δ' ὀλεθρία
 15 νύξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε. πῶς γὰρ ἦ τιν' ἀπίαν
 16 γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου 1686
 17 δύοιστον ἔξομεν τροφάν;

1662 ἀλύπητον] I. has γρ. ἀλάμπετον written above by the first reviser (S), and this v. l. is in the text of F (cod. Par. 2886, late 15th cent.), which usually adopts his corrections. 1669 φθόγγοι σφε r: φθόγγοις δὲ L, vulg. 1677 ἔστιν μὲν Hermann: οὐκ ἔστι (or -ν) μὲν MSS. 1678 εἰ πόθῳ L, vulg. (εἰ πόθον r): corr. Canter. 1682 φερόμενον Kuhnhardt (-αι Hermann): φαινόμεναι L, vulg. (φαινόμενα r).

- ΙΣ. 18 οὐ κάτοιδα. κατὰ με φόνιος Ἀἴδας ἔλοι
 19 πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ 1690
 20 τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
- ΧΟ. 21 ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα, τὸ φέρον ἐκ θεοῦ
 φέρειν,
 22 μηδ' ἔτ' ἄγαν φλέγεσθον· οὗτοι κατὰμεμπτ'
 ἔβητον. 1695
- ἀντ. α. ΑΝ. πόθος τοι καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. 1697
 2 καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ φίλον ἦν φίλον,
 3 ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
 4 ὦ πάτερ, ὦ φίλος, ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ 1700
 5 γὰς σκότον εἰμένος·
 6 οὐδέ γ' ἔνερθ' ἀφίλητος ἐμοί ποτε
 7 καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς.
- ΧΟ. 8 ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἶον ἤθελεν.
- ΧΟ. 9 τὸ ποῖον; ΑΝ. ἄς ἔχρηζε γὰς ἐπὶ ξένας 1705
 10 ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
 11 νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
 12 οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.
 13 ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
 14 στένει δακρῦον, οὐδ' ἔχω 1710
 15 πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν ἀφανίσαι τοσόνδ'
 ἄχος.
 16 ὦμοι, γὰς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἔχρηζες, ἀλλ'
 17 ἔρημος ἔθανες ὠδέ μοι.

1688—1692 οὐ κάτοιδα...βιωτός. The MSS. give these vv. to Antigone: Turnebus restored them to Ismene. 1694 τὸ φέρον ἐκ θεοῦ φέρειν Wecklein: τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς | φέρειν χρὴ MSS. 1695 μηδ' ἔτ' ἄγαν Bellermann: μηδ' ἄγαν οὕτω MSS. 1697 τοι add. Hartung. 1698 ὁ μηδαμῇ δὴ τὸ φίλον φίλον I. (A has θ instead of ὁ): corr. Brunck. 1702 οὐδέ γ' ἔνερθ' Wecklein: οὐδέ γέρων MSS. 1709 ἀνὰ γὰρ Hermann: αἰεὶ γὰρ MSS. 1713 ὦμοι Wecklein: ἰὼ μὴ MSS.

- ΙΣ. 18 ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος αὖθις ὦδ'
 υ | - υ | - Λ || 1715
 19 - υ | - υ | - υ | - υ ||
 20 ἐπαμμένει σέ τ', ὦ φίλα, τὰς πατρὸς ὦδ' ἐρήμας;
 ΧΟ. 21 ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσε τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
 22 λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐδεὶς.

- στρ. β'. ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὡς τί ρέξομεν;
 ΑΝ. 2 ἥμερος ἔχει με. ΙΣ. τίς; 1725
 ΑΝ. 3 τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν
 ΙΣ. 4 τίνος; ΑΝ. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.
 ΙΣ. 5 θέμις, δὲ πῶς τὰδ' ἐστί; μῶν
 6 οὐχ' ὀρᾶς; ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1730
 ΙΣ. 7 καὶ τόδ', ὡς ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὖθις;
 ΙΣ. 8 ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός.
 ΑΝ. 9 ἄγε με, καὶ τότ' ἐπενάριξον.
 ΙΣ. 10 αἰαί!· δυστάλαινα, ποῦ δῆτ'
 11 αὖθις ὦδ' ἔρημος ἄπορος 1735
 12 αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

- ἀντ. β'. ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;
 ΧΟ. 1 καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;
 ΧΟ. 3 τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740
 ΑΝ. 4 φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;
 ΑΝ. 5 ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους
 6 οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτευε.
 ΑΝ. 7 μόνος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπέιχε.

1715 After αὖθις ὦδ' the MSS. add ἔρημος ἄπορος, prob. borrowed from
 1735. To fill the lacuna J. H. H. Schmidt conj. ἀνόλβιος. 1717 ἐπαμμένει Hermann: ἐπιμένει MSS. 1724 ρέξομεν A: ρέξωμεν L, vulg.
 1733 ἐνάριξον L, vulg. (ἐξενάριξον r): corr. Elmsley. 1736 τλάμων
 MSS.: corr. Hermann. 1739 f. καὶ πάρος ἀπεφεύγετον | σφῶν τὸ μὴ
 πίτνειν κακῶς L, vulg. (μὴ om. L²): corr. Hermann. 1741 ὅπερ νοεῖς
 Graser: ὑπερνοεῖς MSS. 1744 ἐπέιχε Wunder: ἐπεῖ MSS.

- AN. 8 τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὑπερθεν. 1745
 XO. 9 μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλάχετόν τι.
 AN. 10 φεῦ, φεῦ· ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
 11 ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με
 12 δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει; 1750
- σύστ. ΘΗ. παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
 χάρις ἢ χθονία ξύν' ἀπόκειται, ^{2. case where} ₍₂₀₎ πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
 AN. 13 ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; 1755
 AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐταὶ
 πατρὸς ἡμετέρου.
 ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 AN. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;
 ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπείπεν ἐμοὶ κείνος 1760
 μήτε πελάζειν ἐς τοῦσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
 θήκην ἱεράν, ἣν κείνος ἔχει.
 καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
 χῶ πάντ' αἴων Διὸς Ὀρκος.
 AN. 14 ἀλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
 ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
 τὰς ὠγυγίους πέμψον, εἴαν πως 1770
 διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
 τοῖσιν ὁμαίμοις.

1745 ἄπορα Wunder: πέρα MSS. 1747 Between ἐλάχετόν τι and φεῦ, φεῦ, the MSS. insert, AN. *ναὶ ναί*. XO. *ξύμφημι καὶ τός*: del. Dindorf.
 1749 ἐς τίν' ἔτι με Hermann: ἐς τί με MSS. 1752 ξύν ἀπόκειται L: ξυναπόκειται A, vulg. (συναπόκειται γ): corr. Reisig. 1754 προσπίτνομεν γ: προσπίττομεν L, vulg. 1758 After θεμιτόν the MSS. add κείσε μολεῖν: del. Bothe.

ΘΗ. δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὅπόσ' ἂν
 μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
 καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
 πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.

1775

ΧΟ.† ἀλλ' ἀποπαύετε μῆδ' ἐπὶ πλείω
 θρῆνον ἐγείρετε·
 πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1773 ὅπόσ' ἂν Porson: ὅσ' ἂν L, vulg.: ὅσα ἂν A.

1776 οὐ δεῖ Hermann: οὐ γὰρ δεῖ MSS.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΑΙΜΩΝ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ ΚΟΙΝΟΝ ἀντάδελφον Ἰσμήνης κára,
ἄρ' οἶσθ' ὃ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίου κακῶν
ὅποῖον οὐχὶ νῦν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν οὐτ' ἄτης ἄτερ
οὐτ' αἰσχρὸν οὐτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποῖον οὐ 5
τῶν σῶν τε καμῶν οὐκ ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κείσῃκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά; 10

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὐθ' ἡδὺς οὐτ' ἀλγεινὸς ἔκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μὴ θανόντοιν ἡμέρα διπλῇ χερσί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς 15
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὐτ' εὐτυχούσα μᾶλλον οὐτ' ἀτωμένη.

ΑΝ. ἤδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνη κλύοις.

- ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. 20
- ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῶν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων
τὸν μὲν προτίσας τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃς
χρήσει δικαίᾳ καὶ νόμου, κατὰ χθονὸς
ἔκρυσσε, τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς· 25
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσιν φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἔαν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἶωνοῖς γλυκύν
θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
κάμοί, λέγω γὰρ καμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
σαφῇ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι δρᾷ, 35
φόνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
εἴτ' εὐγενῆς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.
- ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ ῥάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
- ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
- ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;
- ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
- ΙΣ. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
- ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμόν, καὶ τὸν σόν, ἦν σὺ μὴ θέλῃς, 45
ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς' ἀλώσομαι.
- ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
- ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

23 f. σὺν δίκῃ | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ MSS.: corr. G. H. Müller, J.

29 ἀκλαιστον ἄταφον r: ἄταφον ἀκλαυτον L. 33 τοῖσι Heath: τοῖς

MSS. 40 ἢ θάπτουσα MSS.: corr. Brunck from schol. 48 μ' add,

Brunck.

- ΙΣ. οἷμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
 ὡς νῶν ἀπεχθὴς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερσί·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
 τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
 αὐτοκτονοῦντε τὼ τάλαιπῶρω μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιιν χεροῖν.
 νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ λειμμένα σκόπει
 ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
 ψήφον, τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρή τοῦτο μὲν γυναιχ' ὅτι
 ἔφουμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
 ἔπειτα δ' οὔνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκούειν καὶ τῶνδ' ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς 65
 ξύγνοϊαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι· τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
 ΑΝ. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι 70
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρώης μέτα.
 ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ· κείνον δ' ἐγὼ
 θάψω· καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 ὅσια πανουργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος 75
 ὄν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
 ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσας· ἔχε.
 ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βία πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
 ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80

χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣ. οἴμοι ταλαίνης, ὥς ὑπερδέδοικά σου.

ΑΝ. μὴ 'μοῦ προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ
τουῖργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ. 85

ΑΝ. οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶς, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.

ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χρεή.

ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσκει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾶς. 90

ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρῶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.

ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.
ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95

παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
τωσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλην.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ἀκτὺς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανέν 100

2 Θήβα τῶν προτέρων φάος,

3 ἐφάνθησ ποτ', ὦ χρυσέας

4 ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαίων ὑπὲρ ῥέεθρων μο-
λουσα,

5 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκβάντα φῶτα παν-
σαγία 106

6 φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·

σύστ. α'. ὃς ἐφ' ἡμετέρα γᾶ Πολυνείκους. 110

83 μὴ 'μοῦ Schaefer: μὴ μου MSS. 100 ἀελίου L¹, ἀελίοιο L².

106 ἐκβάντα φῶτα Feussner, Schütz: φῶτα βάντα MSS. 110 δν...

Πολυνείκης MSS.: corr. Scaliger.

ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 ὀξέα κλάζων
 αἰετὸς εἰς γᾶν ὥς ὑπερέπτα,
 λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
 πολλῶν μεθ' ὄπλων
 ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.

115

ἀντ. α'. στὰς δ' ὑπὲρ μελάνθρων, φονώσασιν ἀμφιχανῶν
 κύκλῳ

1 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,

3 ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων

120

4 αἱμάτων γένυσιν πλησθῆναί τε καὶ στεφάνωμα
 πύργων

5 πευκάεσθ' Ἡφαιστον ἐλείν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
 ἐτάθη

6 πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλῳ δυσχείρωμα δρᾶ-
 κοντος.

126

στίστ. β'. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
 ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδὼν
 πολλῷ ρεύματι προσνισσομένους,
 χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπλίαις,
 παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
 ἐπ' ἄκρων ἤδη
 νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι.

130

στρ. β'. ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γᾶ πέσε τανταλωθεὶς
 1 πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένα ξύν ὀρμᾷ

135

117 φονώσασιν Bothe and Boeckh from schol.: φονίαισιν MSS.
 125 f. ἀντιπάλῳ...δράκοντι MSS. (except that V, a MS. of 13th or 14th
 cent., has ἀντιπάλῳ...δράκοντος); several, as L and A, having the v. l.
 ἀντιπάλου...δράκοντος indicated by a reviser: corr. J. 130 ὑπερ-
 οπλίαις Vauvilliers: ὑπεροπτίας L (with ὑπερόπτας superscr. by an early
 hand): ὑπεροπτείας and ὑπερέπτα r. 134 ἀντίτυπα L, vulg. (ἀντί-
 τυπος Triclinius): corr. Porson.

- 3 βακχεύων ἐπέπνει
 4 ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
 5 εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν,
 6 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
 "Αρης
 7 δεξιόσειρος.

140

σύστ. γ'. ἐπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπτὰ πύλαις
 ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγκαλκα τέλη,
 πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὧ πατρός ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.

145

ἀντ. β'. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλῶνυμος ἦλθε Νίκα
 2 τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβα,
 3 ἐκ μὲν δὴ πολέμων
 4 τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
 5 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 6 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὁ Θήβας δ' ἔλε-
 λίχθων
 7 Βάκχιος ἄρχοι.

150

σύστ. δ'. ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
 Κρέων ὁ Μεναικίεως, — νεοχμὸς
 νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ, τίνα δὴ μῆτιν ἐρέσσω, *μεν < σου >*
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
 προὔθετο λέσχην, *debate*
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας;

155

160

138 f. εἶχε δ' ἄλλα τὰ μέν, | ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdt: εἶχε δ' ἄλλα
 τὰ μὲν ἄλλα τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις L, vulg. 151 θέσθαι τ: θέσθε L, vulg.
 153 ἐλελίχθων τ: ἐλελίζων L (with γρ. ἐλελίχθων from S). 156 Before
 νεοχμὸς a word has prob. dropped out, perh. ἄρχων or ταγός.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
 πολλῶ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
 ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
 ἔστειλ' ἰκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαΐου 165
 σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη,
 τοῦτ' αὖθις, ἥνίκ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 κάπει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
 παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 ὅτ' οὖν ἐκείνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν 170
 καθ' ἡμέραν ὥλοντο παῖσαντές τε καὶ
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν 175
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
 μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει, 180
 κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων αἰεὶ,
 οὗτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρώων 185
 στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὗτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς
 θεῖμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
 ἥδ' ἐστὶν ἡ σφάζουσα, καὶ ταύτης ἔπι
 πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
 τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν·
 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω

- ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορί, 195
 τάφῳ τε κρύνῃαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
 ἂ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
 τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
 ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ 200
 πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα,
 ἔαν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας 205
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κοῦποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
 τιμῇ προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων·
 ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανῶν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. 210
- ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί πού γ' ἔνεστί σοι
 καὶ τῶν θανόντων χῶπόσοι ζῶμεν πέρι.
- ΚΡ. ὥς ἂν σκοποὶ νυν ἦτε τῶν εἰρημένων. 215
- ΧΟ. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθεσι.
- ΚΡ. ἀλλ' εἴς' ἔτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
- ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
- ΚΡ. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

193 τῶν r: τῶνδ' L. 196 ἐφαγνίσαι L: ἀφαγνίσαι r. 203 ἐκκεκη-
 ρύχθαι (sic) MSS.: corr. Musgrave. 206 αἰκισθέντ^α L, where the
 final α has been added by S, lest αἰκισθέντ' should be read.
 αἰκισθέντ' r. 208 τιμῇ MSS.: corr. Pallis. 212 καὶ Dindorf:
 καὶ MSS. 213 πού γ' Erfurdt: ποντ' L: πού τ' or ποτ' r. 218 ἄλλω
 L, with o superscr. by the first hand: ἄλλω or ἄλλο r.

ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ. 220

ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος· ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
δύσπνους ἰκάνω, κοῦφον ἐξάρας πόδα·
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς αἰαστροφὴν·
ψυχὴν γὰρ ἡὔδα πολλά μοι μυθουμένη·
τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολῶν δώσεις δίκην;
τλήμων, μένεις αὖ; κεῖ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; 230
τοιαῦθ' ἐλίσσων ἥνυτον σχολῇ βραδύς,
χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοί· κεῖ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος, 235
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡ. τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰ μαυτοῦ· τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὐτ' ἔδρασ' οὐτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν,
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι. 240

ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κάποφράγνυσαι κύκλω
τὸ πρᾶγμα· δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.

ΦΥ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡ. οὐκ οὐν ἐρεῖς ποτ', εἴτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως 245

223 τάχους MSS.: σπουδῆς Arist. *Rhet.* 3. 14. § 11.

231 σχολῇ

βραδύς MSS.: γρ. ταχύς S in marg. of L.

235 δεδραγμένος E (with

φαρ superscr.), V³: πεπραγμένος L; πεφραγμένος r.

242 σημανῶν r:

σημαίνων L.

θάψας βέβηκε καπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας καφαγιστεύσας ἃ χρηΐ.

ΚΡ. τί φής; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΤ. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γάρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλήγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
καὶ χέρσος, ἀρρῶξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.
ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἤμιν ἡμεροσκοπὸς
δείκνυσσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ, 255
λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὥς ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἔξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα· καὶ ἐγίγνετο 260
πληγὴ τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξεργασμένος,
κούδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφευγε μὴ εἰδέναι.
ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύδρους αἶρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν 265
τὸ μῆτε δρᾶσαι μῆτε τῷ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι μῆτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κᾶρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἴχομεν 270
οὔτ' ἀντιφωνεῖν οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὥς ἀνοιστέον
σοὶ τοῦργον εἶη τοῦτο κοῦχλὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, καμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τὰγαθὸν λαβεῖν. 275
πάρεμι δ' ἄκων οὐχ ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι·
στέργει γὰρ οὐδεις ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

- ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ἢ ξύννοια βουλευέει πάλαι.
- ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς καί με μεστῶσαι λέγων, 280
μὴ 'φευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτά, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὥς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας 285
ναοὺς πυρῶσων ἦλθε κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων, καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾶς θεοῦς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κἀρα σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἶον ἄργυρος 295
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πρᾶγμαθ' ἴστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἶδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὄρκιος δέ σοι λέγω, 305
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμῖν Ἀιδης μῶνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριν,

280 καμὲ MSS. (καμὲ L): corr. Seidler.

284 ὑπερτιμῶντες r: -as I.

ἴν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον 310
τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθηθ' ὅτι
οὐκ ἔξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΤ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω; 315

ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὥς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὥσιν ἢ ἔπι τῇ ψυχῇ δάκνει;

ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΤ. ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

ΚΡ. οἴμ' ὥς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. 320

ΦΤ. οὐκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γέ τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΤ. φεῦ.

ἢ δεινόν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῇ δοκεῖν.

ΚΡ. κόμψενέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ 325
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΤ. ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι 330
ληφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχῃ κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με·
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

στρ. α'. ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κοῦδέν ἀνθρώπου δεινότερον
πέλει·

2 τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ 335

3 χωρεῖ, περιβρυχίοισιν

4 περὼν ὑπ' οὔδμασιν· swell

5 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν

318 δὲ r: δαί L.

321 τό γ' Reiske: τόδ' MSS.

323 φ̄ δοκεῖ L

(with ἦν and η written over ᾧ and εἶ by the first hand): ἦν δοκῇ r.

326 τὰ δεινὰ L, vulg: γρ. τὰ δειλὰ S in L.

6 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
7 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, 340
8 ἱππείῳ γένει πολεύων.

ἀντ. α'. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει 343
2 καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345
3 σπεύραισι δικτυοκλώστοις,
4 περιφραδῆς ἀνὴρ·
5 κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραίλου
6 θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ' 350
7 ἵππον ὀχμάζεται ἀμφὶ λόφον ζυγῶν,
8 οὐρέϊόν τ' ἀκμήτα ταῦρον.

στρ. β'. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν 354
2 φρόνημα καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ
δυσάυλυν
3 πάγων ἐναῖθρηια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλλη,
4 παντοπόρος· ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360
5 τὸ μέλλον· Ἄϊδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται·
6 νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.

ἀντ. β'. σοφόν τι (τὸ μηχανόεν 365
2 τέχνας) ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων τοτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ'
ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει·
3 νόμους γεραίρων χθονὸς θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
4 ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370
5 ξύνεστι τόλμας χάριν. μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
6 γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν, ὃς τὰδ' ἔρδει. 375

339 f. γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων S in marg. of L. ἀποτρέπει ἀπλομένων L (AIIA having become AIIA). ἀπλωμένων, εἰλωμένων, οἱ παλλομένων γ.
351 ὀχμάζεται G. Schöne: ἔξεται L: ἄξεται γ.—ἀμφὶ λόφον ζυγῶ Schöne and Franz (ζυγῶν J. W. Donaldson): ἀμφίλοφον ζυγόν MSS. 357 ἐν-
αἰθρία Helmke: αἰθρία MSS. 368 γεραίρων Reiske: παρείρων MSS.

ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινόω
 τόδε· πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
 τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;
 ὦ δύστηνος
 καὶ δυστήνου πατρός Οἰδιπόδα,
 τί ποτ'; οὐ δὴ που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
 τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
 καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

380

ΦΥ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἢ ἔχειργασμένη·
 τήνδ' εἵλομεν θάπτουσιν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων; 385

ΧΟ. ὁδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾷ.

ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποία ξύμμετρος προῦβην τύχη;

ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον· ^{ἡμεῖς}
 ψεύδει γὰρ ἢ ἑπίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
 σχολῇ ποθ' ἤξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ,
 ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε· 390
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
 ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
 ἥκω, δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
 κόρην ἄγων τήνδ', ἢ καθηρέθη τάφον 395
 κοσμοῦσα. κλήρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
 ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλον, τόδε.
 καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὥς θέλεις, λαβὼν
 καὶ κρῖνε κατέλεγχ'. ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
 δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλίχθαι κακῶν. 400

ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβὼν;

ΦΥ. αὐτὴ τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.

ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

382 βασιλείοις L (whence Boeckh conj. ἀπάγουσι): corr. Triclinius.

384 ἢ om. L. 386 εἰς δέον r: εἰς μέσον L. 387 ξύμμετρος
 ἐξέβην L (with προῦβην superscr. by S): ποία ξύμμετρος προῦβη τύχη r.

395 καθηρέθη anon. in *Class. Journ.* xvii. 58: καθευρέθη L, vulg.

- ΦΤ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπείπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω; 405
- ΚΡ. καὶ πῶς ὁράται ἀπὲρ λήπτος ἡρέθη;
- ΦΤ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δελν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες ἢ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλῃ πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
χρόνον πάδ' ἦν τοσοῦτον, ἔστ' ἐν αἰθέρι 415
μέσφω κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίου, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὑλῆς πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας 420
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἵχομεν θέλειαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἢ παῖς ὁράται, κἀνακωκύνει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὥς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· 425
οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
γούοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἡρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθύς διψίαν φέρει κόνιν,
ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου 430
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χήμεϊς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθύς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο, 435

414 ἀκηδήσοι Bonitz: ἀφειδήσοι MSS.

Is antimagis? ... A. ... back! ...
be seen?

ἄμ' ἡδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἅμα.

τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
ἦδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

440

KP. σέ δῃ, σέ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κára,
φήs, ἣ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;

AN. καὶ φημὶ δρᾶσαι οὐκ ἀπαρνούμαι τὸ μῆ.

KP. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἣ θέλεις
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον·

445

σὺ δ' εἶπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
ἦδησθα κηρυχθέντα μὴ πρᾶσσειν τάδε;

AN. ἦδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῇ γὰρ ἦν.

KP. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,

450

οὐδ' ἣ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους·
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόμπην τὰ σὰ
κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῇ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν·

455

οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κούδεις οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;
κεὶ μὴ σὺ προῦκήρυξας· εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.

460

ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὥς ἐγώ, κακοῖs
ζῇ, πῶs ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆs

465

436 ἄμ' Dindorf: ἀλλ' MSS.

447 ἦδεῖς τὰ MSS.: corr. Cobet.

452 τοιούσδ'...ὥρισεν Valckenaer: οἱ τοῦσδ'...ὥρισαν MSS.

μητρὸς θανόντ' ἄθραπτον ἡνσχόμην νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὦμόν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
 τῆς παιδός· εἵκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 σίδηρον ὅπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῇ
 θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις·
 σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

475

αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
 νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
 ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα,
 τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
 ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ,
 εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.

480

ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμόνεστέρα

485

(τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου) κυρεῖ,
 αὐτὴ τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
 μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
 ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλευσαί τάφου.

490

καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν·
 φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρήσθαι κλοπεὺς
 τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.

μισῶ γε μέντοι χῶταν ἐν κακοῖσί τις

495

άλους ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝ. θέλεις τι μείζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἐλών;

467 ἡνσχόμην A: ἡίσχόμην L (ἡνεσχόμην and ἡνεσχόμην r). ἡσχυναν
 κύνες conj. Semitelos. 486 ὁμαιμόνεστέρα L^c, -ais L¹: -as r, vulg.

- ΚΡ. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.
 ΑΝ. τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 ἄρεστον οὐδέν, μηδ' ἄρεσθείη ποτέ. 500
 οὕτω δὲ καὶ σοὶ τὰμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
 καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλείστερον
 κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 τιθεῖσα; τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
 λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήῃσι φόβος. 505
 ἀλλ' ἢ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
 καῖξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.
 ΚΡ. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὄρας.
 ΑΝ. ὀρώσι χοῦτοι· σοὶ δ' ὑπὶλλουσιν στόμα.
 ΚΡ. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510
 ΑΝ. οὐδέν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχχνους σέβειν.
 ΚΡ. οὐκουν ὄμαιμος χῶ καταντίον θανῶν;
 ΑΝ. ὄμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταῦτοῦ πατρός.
 ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;
 ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. 515
 ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
 ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.
 ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ.
 ΑΝ. ὅμως ὁ γ' Ἄιδης τοὺς νόμους τούτους ποθεῖ.
 ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσους. 520
 ΑΝ. τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγὴ τάδε;
 ΚΡ. οὗτοι ποθ' οὐχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
 ΑΝ. οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
 ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
 κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. 525
 ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,

504 ἀνδάνειν Α: ἀνδάνει L, vulg. 505 ἐγκλήῃσι Schaefer:
 ἐγκλείσοι L: ἐγκλήσοι or ἐκκλείσοι r. 518 πορθῶν δὲ L, vulg.:
 πορθῶν γε r. 520 ἴσους conj. Nauck (who however prefers ἴσα): ἴσος
 MSS. 521 γρ. κάτωθεν S in L: κάτω'στίν MSS.

φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἵματόεν
ῥέθος αἰσχύνει, *face*
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

530

ΚΡ. σὺ δ', ἥ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κάπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἣ ἔξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

535

ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἴπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ κοινωσάμην.

ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

540

ΑΝ. ὦν τοῦργον, Ἄιδης χοῖ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.

545

ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινά, μηδ' ἂ μὴ ἔτιγες
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;

ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

550

ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝ. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

555

ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

527 δάκρυ' εἰβομένη Triclinius: δάκρυα λειζόμενα L (λειβομένα or -η r). 535 τό μ' εἰδέναι L (τό made from τὸ). 551 γελῶ γ Heath: γελῶτ' L, γέλωτ' r.

- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.
 ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία.
 ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
 τέθηγκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφέλειν. 560
 ΚΡ. τῷ παιδε φημὶ τῷδε τὴν μὲν ἀρτίως
 ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
 ΙΣ. οὐ γὰρ ποτ', ὦναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλάβστη μένει
 νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
 ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὃθ' εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά. 565
 ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
 ΚΡ. ἀλλ' ἥδ' ἐμέντοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
 ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
 ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ χιᾶτερων εἰσὶν γύναι.
 ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
 ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναικας νιέσι στυγῶ.
 ΑΝ. ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
 ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
 ΧΟ. ἡ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
 ΚΡ. "Αἰδης ὁ παύσων τοῦσδε τοὺς γάμους ἐμοί. 575
 ΧΟ. δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
 ΚΡ. καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
 κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
 γυναικας εἶναι τάσδε μῆδ' ἀνειμένας.
 φεύγουσι γὰρ τοι χοῖ θρασεῖς, ὅταν πέλας 580
 ἦδη τὸν "Αἰδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

στρ. α'. ΧΟ. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.

2 οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας

3 οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς ἐπὶ πλήθος ἔρπον· 585

557 μὲν τοῖς Α: μὲν τοι L. 567 μέντοι Brunck: μέν σοι L,
 vulg.: μέν τοι σοι E. 572 Given in the Aldine ed. (1502 A.D.) to
 Antigone; in the MSS., to Ismene. 574 Given by Boeckh to the
 Chorus; in the MSS., to Ismene. 576 Given in L to the Chorus; in
 most of the later MSS., to Ismene.

manuscript of The name of the person for
 it was used and in a similar way.

4 ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἶδμα δυσπνόοις ὅταν
5 Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
6 κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα, καὶ 590
7 δυσάνεμοι στόνῳ βρέμουσιν ἀντιπλήγες ἀκταί.

ἀντ. α'. ^{ἀπὸ ἀρχῆς} ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὀρώμαι 593
2 πῆματα φθιτῶν ἐπὶ πῆμασι πίπτοντ', 595
3 οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
4 θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν. νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
5 ρίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις, 600
6 κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν νερτέρων
7 ἄμᾳ κόνις, λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν ἐρινύς.

στρ. β'. τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατὰ-
σχοι; 605
2 τὰν οὐθ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὃ πάντ' ἀγρεύων,
3 οὐτε θεῶν ἄκματοι μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ
4 δυνάστας κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἶ-
γλαν. 610
5 τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
6 καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
7 νόμος ὃδ'· οὐδὲν ἔρπει.
8 θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.

ἀντ. β'. ἃ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἐλπὶς πολλοῖς μὲν ὄνασις
ἀνδρῶν, 616
2 πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
3 εἰδοῖτι δ' οὐδὲν ἔρπει, πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις

591 δυσάνεμοι Bergk: δυσάνεμον MSS. 595 φθιτῶν Dindorf:
φθιμένων MSS. 600 δ add. Hermann. 602 κόνις MSS.: κοπὶς
conj. J. Jortin, Askew, Reiske. 606 πάντ' ἀγρεύων J.: παντογῆρως L,
vulg.: πανταγῆρως A. 607 οὐτε θεῶν ἄκμητοι Hermann: οὐτ' ἀκάματοι
θεῶν MSS. 614 πάμπολύ γ' Heath: πάμπολις L, vulg. (πάμπολιν Vat.,
made from πάμπολιν).

4 προσαύση. σοφία γὰρ ἔκ του κλεινὸν ἔπος πέ-
φανται, 621

5 τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν

6 τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας

7 θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·

8 πρῶσσει δ' ὀλίγιστον χρόνον ἐκτὸς ἄτας. 625

ὁδε μὴν Αἴμων, παίδων τῶν σῶν

νέατον γέννημ'· ἄρ' ἀχνύμενος

τῆς μελλογάμου

τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,

ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; 630

KP. τάχ' εἰσόμεσθα μίντεων ὑπέρτερον.

ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων

τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυῖσαινων πάρει;

ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σὸς εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων 635

χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.

ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος

μείζων φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

KP. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,

γνώμης πατρώας πᾶντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640

τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς

κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,

ὥς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,

καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.

ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, 645

625 ὀλιγοστὸν γ (ὀλίγωστὸν L): corr. Bergk. 628 f. τῆς μελλογάμου
νύμφης | τάλιδος MSS.: corr. Brunck. (Triclinius del. τῆς μελλογάμου
νύμφης.) 637 ἀξιώσεται Musgrave: ἀξίως ἔσται L, vulg. 645 φυ-
τεύει MSS.: corr. Brunck.

τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλην αὐτῷ πόρους
 φύσαι, πολλὸν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
 μή νῦν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς
 γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλης, εἰδὼς ὅτι
 ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, 650
 γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
 γένοιτ' ἂν ἕλκος μείζον ἢ φίλος κακός;
 ἀλλὰ πτύσας ὥσεί τε δυσμενῇ μέθες
 τὴν παῖδ' ἐν ᾧ Αἰδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ 655
 πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 ψευδῇ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει,
 ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
 ξύuaiμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῇ φύσει
 ἄκοσμα θρέψω, κίρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
 ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
 χρηστός, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν·
 ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
 ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
 οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
 ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
 καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τὰναντία·
 καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοῖν ἐγὼ
 καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
 δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 μένειν δίκαιον κάγαθὸν παραστάτην.
 ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορός
 τροπὰς καταρρήγνυσιν· τῶν δ' ὀρθουμένων 675
 σῶζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία.

648 φρένας γ'] γ' add. Triclinius. 659 τά γ' Erfurdt: τάτ' L (τάδ' r).

674 συμμάχου Reiske, Bothe: συμμάχη L: σὺν μάχη r.

οὕτως ἀμυντέ ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
 κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
 κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
 οὐκ ἂν γυναικῶν ἦσσανες καλοῖμεθ' ἄν. 680

ΧΟ. ἡμῖν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
 λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
 ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, 685
 οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
 γένοιτο μέντ' ἄν χιῶν καλῶς ἔχον.

σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
 λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.

τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
 λόγοις τοιούτοις οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων· 690

ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
 τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
 πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιώτατη
 κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει· 695

ἥ τις τὸν αὐτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
 πεπτῶτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμωστῶν κυνῶν
 εἶασ' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινός·

οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
 τοιάδ' ἐρεμνὴ σίγ' ἐπέρχεται φάτις. 700

ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.

τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
 ἀγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
 μή νυν ἐν ἡθος μῦνον ἐν στυγρῷ φόρει, 705
 ὡς φῆς σύ, οὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
 ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,

684 κτημάτων] χρημάτων MSS. (but L. has κτ superscr. by the first hand).

690 τὸ σὸν γὰρ γ.

703 εὐκλεία conj. T. Johnson.

ἡ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἡ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κεί τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν 710
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ρείθροισι χειμάρροισι ὅσα
δένδρων ὑπεῖκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
αὐτῶς δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴ πόδα 715
τεῖνας ὑπεῖκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἴκε θυμοῦ καὶ μετástασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις καὶ ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺν 720
φύναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ. 725

ΚΡ. οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙ. μηδέν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τάργα σκοπεῖν.

ΚΡ. ἔργον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730

ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακοὺς.

ΚΡ. οὐχ ἦδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπέιληπται νόσω;

ΑΙ. οὐ φησι Θήβης τῇσδ' ὁμόπολιν λεώς.

ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735

ΚΡ. ἀλλῶ γὰρ ἡ 'μοὶ χρὴ με τῇσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.

ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

718 θυμοῦ γ: θυμῶι L, A. 725 διπλᾶ γ: διπλᾶι L (διπλῇ Hermann).

736 ἄλλωι γὰρ ἡ (sic) μοι χρῆ γε L: corr. Dobree.

- ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
 ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
 ΑΙ. εἵπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκῆδομαι.
 ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
 ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
 ΚΡ. ἀμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
 ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
 ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.
 ΑΙ. οὐ τὰν ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.
 ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
 ΑΙ. καὶ σοῦ γε κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
 ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
 ΑΙ. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανούσ' ὀλεῖ τινα.
 ΚΡ. ἦ καπαπειλῶν ὥδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
 ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
 ΚΡ. κλαίων φρενώσεις, ὦν φρενῶν αὐτὸς κενός.
 ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. 755
 ΚΡ. γυναικὸς ὦν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.
 ΑΙ. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
 ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι,
 χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.
 ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα 760
 παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
 ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτέ,
 οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ
 τοῦμόν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρῶν,
 ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνη ξυνών. 765
 ΧΟ. ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
 νοὺς δ' ἐστὶ τηλικούτος ἀλγῆσας βαρύς.
 ΚΡ. δράτω, φρονεῖτω μείζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών·
 τῷ δ' οὖν κόρα τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

747 οὐ τὰν Elmsley: οὐ κἀν (i.e. οὐκ ἂν) L.

757 κλύειν τ: λέγειν L.

760 ἄγετε τ: ἄγαγε L.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῶ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ἦ βροτῶν στίβος
 κρύψῃ πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ὥς ἄγος μόνον προθείς, 775
 ὅπως μίasma πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
 κακεῖ τὸν "Αἰδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
 ἣ γινώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἐστι τὰν "Αἰδου σέβειν. 780

- στρ. ΧΟ. Ἔρωσ ἀνίκατε μάχαν, Ἔρωσ, ὃς ἐν κτήμασι
 πίπτεις,
 2 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 3 φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς· 785
 4 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 5 οὐθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων, ὃ δ' ἔχων μέ-
 μνηεν. 790

- ᾠτ. σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λῶβα·
 2 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον ἔχεις ταραξας·
 3 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον 795
 4 νύμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 5 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. 799

νῦν δ' ἤδη ἡ γὰρ καὐτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τὰδ' ὀρώων, ἴσχειν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναιμι δακρύων,
 τὸν παγκοίτην ὅθ' ὀρώ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν. 805

- 790 σέ γ' ἀνθρώπων Nauck : ἐπ' ἀνθρώπων L, vulg. (ἀπ' ἀνθρώπων r.)
 797 πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς MSS. : ὥστε πέρα δρᾶν conj. Semitelos.

στρ. α'. ΑΝ. ὀράτ' ἔμ', ὦ γὰρ πατρίας πολῖται, τὰν νεάταν
ὁδὸν

2 στείχουσιν, νεάτον δὲ φέγγος λεύσσουσιν αἰλίου,
3 κοῦποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας "Αἰδας ζῶσαν
ἄγει

4 τὰν Ἀχέροντος 812

5 ἀκτάν, οὔθ' ὑμεναίων ἐγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός

6 πῶ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμ-
φεύσω.

σύστ. α'. ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ' 817

ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,

οὔτε φθινάσιν πληγείσα νόσοις

οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ', 820

ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα μόνῃ δὴ

θνητῶν) Αἶδην καταβήσει.

ἀντ. α'. ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι τὰν Φρυγίαν
ξέαν

2 Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ, τὰν κισσὸς ὡς
ἀτενῆς 825

3 πετραία βλάστα δάμασεν· καὶ νιν ὄμβροι τακο-
μέναν,

4 ὡς φάτις ἀνδρῶν,

5 χιών τ' οὐδαμὰ λείπει, τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι
παγκλαύτοις 830

6 δειράδας· ᾧ με δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

σύστ. β'. ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής,

ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. 835

καίτοι φθιμένη μέγα κακοῦσαι

814 ἐπινύμφειος Dindorf: ἐπινυμφίδιος MSS. 828 ὄμβροι Musgrave:

ὄμβρῳ MSS. 831 τέγγει θ' γ, τάκει τ' L: δ' for τ' Bothe.—παγκλαύτοις

γ, -ονς L. 836 μέγ' ἀκοῦσαι MSS.: corr. M. Seyffert.

τοῖς ἰσοθέοις σύγκληρα λαχεῖν
ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν.

στρ. β'. ΑΝ. οἶμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρώων,
2 οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; 840
3 ὦ πόλις, ὦ πόλεως πολυκτήμενες ἄνδρες.
4 ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι
5 Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας ξυμμάρτυρας
ὑμμ' ἐπικτῶμαι, 845
6 οἷα φίλων ἄκλαντος, οἷοις νόμοις
7 πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
ταινίου.
8 ἰὼ δύστανος, βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα 850
9 μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.

στρ. γ'. ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
2 ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
3 προσέεπες, ὦ τέκνον, πολύ. 855
4 πατρῶον δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

ἀντ. β'. ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
2 πατρὸς τριπόλιστον οἶκτον τοῦ τε πρόπαντος
3 ἀμετέρου πότμου κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν. 861
4 ἰὼ ματρῶαι λέκτρων
5 αἶται κοιμήματά τ' αὐτογέννητ' ἐμῷ πατρὶ δυσ-
μόρου ματρός, 865
6 οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἔφυν·

837 σύγκληρα Schaefer: ἔγκληρα MSS. 838 ζῶσαν...θανοῦσαν.
This v. is in L and in most of the later MSS., but is omitted by Δ, and by
the Aldine ed. 840 οἰχομέναν J. F. Martin, Wunder: ὀλομέναν L,
ὀλλυμέναν r. 848 ἔργμα L (with two dots over γ, indicating ἔρμα),
vulg.: ἔργμα V: ἔρυμα H. 851 βροτοῖς οὔτε νεκροῖς κυροῦσα M.
Seyffert (so Boeckh, but with οὐτ' ἐν): οὐτ' ἐν βροτοῖσιν οὐτ' ἐν νεκροῖσιν L,
vulg. (Triclinius changed βροτοῖσιν to βροτοῖς.) 855 πολύ r: πολύν
L. 864 αὐτογέννητ' r, αὐτογενῇ τ' L: corr. Turnebus. 865 δυσ-
μόρου r: -ωι L.

7 πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος, ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
 8 ἰὼ δυσπότημων κασίγνητε γάμων κυρήσας,
 9 θανὼν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με. 871

ἀντ. γ'. ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 1 κράτος δ', ὅτφ κράτος μέλει,
 3 παραβατὸν οὐδαμᾶ πέλει·
 4 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. 875

ἐπ. ΑΝ. ἄκλαυτος, ἀφίλος, ἀνυμέναιος ταλαίφρων ἄγομαι
 τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν.
 οὐκέτι μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν
 ὄμμα θέμις ὁρᾶν ταλαίνα· 880
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡ. ἀρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
 ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 οὐκ ἄξεθ' ὥς τάχιστα; καὶ κατηρεφεῖ 885
 τύμβῳ περιπτύξαντες, ὥς εἴρηκ' ἐγὼ,
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγη·
 ἡμεῖς γὰρ ἀγνοῖ τοῦπὶ τήνδε τὴν κόρην·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται. 890

ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἴκησις αἰείφρουρος, οἷ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλείστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
 ὦν λιοισθία ἔγω καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ 895
 κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.

869 ἰὼ] ἰὼ ἰὼ L. 887 ἄφετε Vat.: ἀφεῖτε L, vulg.: μόνην
 ἀφῆτ' A.—χρῆ MSS.: corr. Dindorf. 888 τυμβεύειν L: τυμβεύει A:
 τυμβεύσει Triclinius. 894 φερσέφασσ' L (the first σ from ρ): Περσέ-
 φασσ' τ.

ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἤξειν πατρί, προσφίλης δὲ σοί,
 μήτηρ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ 900
 ἔλουσα κακόσμησα κάπιτυμβίους
 χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρνυμαι.
 [καίτοι σ' ἐγὼ ἔτιμῃσα, τοῖς φρονούουσιν, εἶ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν, 905
 οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
 βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον· 910
 μητρὸς δ' ἐν Ἰδαίου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῶδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ
 νόμφ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κάρα. 915
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος
 ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·] 920
 ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
 βλέπειν; τί ν' αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δὴ
 τὴν δυσσέβειαν εὖσεβοῦς' ἐκτησάμην.
 ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ, 925
 παθόντες ἂν ξυγγνωῖμεν ἡμαρτηκότες·
 εἰ δ' οἷδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

- ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
 ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- ΚΡ. τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν
 κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
- ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
 τοῦπος ἀφίκεται.
- ΚΡ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι 935
 μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.
- ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστρ' πατρῶον
 καὶ θεοὶ προγενεῖς,
 ἄγομαι δὴ κούκ' ἐτι μέλλω.
 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
 τὴν βασιλειδᾶν μούνην λοιπὴν,
 οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

- στρ. α'. ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
 2 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς· 945
 3 κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεξεύχθη·
 4 καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ παῖ,
 5 καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. 950
 6 ἀλλ' ἂ μοιριδία τις δύνασις δεινά·
 7 οὔτ' ἄν νιν ὄλβος οὔτ' Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ
 ἀλίκτυποι
 8 κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

- ἀντ. α'. ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρῦαντος, 955
 2 Ἡδωνῶν βασιλεύς, κερτομίους ὀργαῖς,
 3 ἐκ Διουνύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
 4 οὔτω τᾷς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

931 τοιγὰρ] τοι γάρ τοι L. 941 τὴν βασιλῖδα L, vulg. (τὴν βασιλειαν Triclinius): corr. K. Winckelmann, M. Seyffert. 949 καὶ add. Hermann. 952 ὄλβος Erfurdt: ὄμβρος MSS. 955 ὀξύχολως MSS.: corr. Scaliger.

5 ἀνθηρόν τε μένος. κείνος ἐπέγνω μανίαις 960
6 ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομλοῖς γλώσσαις.
7 παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας εὐῖόν τε πῦρ,
8 φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. 965

στρ. β'. παρὰ δὲ Κυανεῶν πελάγει διδύμας ἀλὸς
2 ἀκταὶ Βοσπόρῃαι ἡδ' ὁ Θρηκῶν — —
3 Σαλμυδησός, ἔν' ἀγχιπόλις Ἄρης 970
4 δισσοῖσι Φινεΐδαις
5 εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος
6 τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
7 ἀλαδὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις,
8 ἀραχθέντων ὑφ' αἵματῃραῖς 975
9 χεῖρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.

ἀντ. β'. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν 977
2 κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν. 980
3 ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
4 ἄντασ' Ἐρεχθεῖδαν,
5 τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
6 τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῷαῖς
7 Βορεὰς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου, 985
8 θεῶν παῖς· ἀλλὰ κάπ' ἐκέλευε
9 Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἐνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει. 990

965 φιλαύλους τ' r: τ' om. L. 966 f. παρα δε κυανέων πελάγειων
(sic) πετρῶν | διδύμας ἀλὸς L. πετρῶν del. Brunck: Κυανεῶν Wieseler:
πελάγει J. 968 ff. ἀκταὶ βοσπόρῃαι | ἡδ' (ἡδ' r) ὁ θρηκῶν σαλμυδησός |
L.—ἡδ' δ] ἰδ' ὁ, καὶ ὁ, or θ' ὁ τε conj. J.—After Θρηκῶν Boeckh supplies
ἄξενος. (κλήζεται conj. J.) 975 ἀραχθέντων Seidler, Lachmann:
ἀραχθὲν ἐγχεῶν L., vulg. (ἀραχθὲν ἀχέων r.) 980 ματρὸς r: πατρὸς L.

- ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
 ΤΕ. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
 ΚΡ. οὐκ οὐν πάρος γε σῆς ἀπεστατόν φρενός.
 ΤΕ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.
 ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. 995
 ΤΕ. φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
 ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
 ΤΕ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
 εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
 ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἶνονοῦ λιμήν,
 ἀγνώτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
 κλάζοντας οἴστρω καὶ βεβαρβαρωμένῳ
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
 εὐθὺς δὲ δέϊσας ἐμπύρων ἐγενόμην
 βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 "Ηφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
 κάτυφε κἀνέπτυε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς
 μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
 τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ' ἀσῆμων ὀργίων μαντεύματα·
 ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1005
 βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς
 πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίου γόνου.
 κατ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα,
 οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
 ἀνδροφθόρου βεβρωῶτες αἵματος λίπος. 1020

ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κείνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πесσὼν ἀκείται μῆδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μῆδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.

ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοῦδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶν δ' ὑπαὶ γένους 1035
ἐξημπόλημαι κάμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνειτ', ἐμπολάτε τὰ πὸ Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφφ' δ' ἐκείνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν 1040
φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὥς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κείνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μαιίνειν οὗτις ἀνθρώπων σθένει. !
πίπτουσι δ', ὧ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν 1045
χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχυρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕ. φεῦ·

ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται

ΚΡ. τί χρήμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕ. ὅσφ' κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050

ΚΡ. ὅσφ' περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.

1036 κάμπεφόρτισμαι L: κάκ- A. 1037 τὰ προ (sic) σάρδεων L
(with ὄν above τὰ from the first hand): τὸν πρὸς σάρδεων A: corr. Blaydes,
Nauck.

- ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
 ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.
 ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.
 ΚΡ. ἄρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
 ΤΕ. οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
 ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.
 ΤΕ. ὄρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΤΕ. οὐτῷ γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος.
 ΚΡ. ὥς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
 τρόχους ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχχνων ἕνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὐθιγῶν 1070
 ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν Ἄιδου καὶ θεῶν Ἑρινύες, 1075
 ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
 καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
 λέγω· φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
 ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
 ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις, 1080
 ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνες καθήγνισαν
 ἡ θῆρες, ἡ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων

1065 τρόχους Erfurdt: τροχοὺς MSS.
κατοικίας Γ.

1081 καθήγνισαν MSS.: καθήγισαν Burton.

1069 κατῴκισας L, vulg.:

- ἀνόσιον ὄσμην ἐστιοῦχον ἐς πόλιν.
 τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης
 ἀφήκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1085
 βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
 ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
 τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
 καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλώσσαν ἡσυχωτέραν
 τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ἢ νῦν φέρει. 1090
- ΧΟ. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας·
 ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
 τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
 μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
- ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταρασσομαι φρένας· 1095
 τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ
 ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.
- ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως, λαβεῖν.
- ΚΡ. τί δῆτα χρή δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
- ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης 1100
 ἄνες, κτίσων δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
- ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικαθεῖν;
- ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
 θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.
- ΚΡ. οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι 1105
 τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
- ΧΟ. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.
- ΚΡ. ὦδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ' ὀπάονες,
 οἷ τ' ὄντες οἷ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
 ὀρμᾶσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον. 1110
 ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
 αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρῶν ἐκλύσομαι.

1098 ἄλαβεῖν L: λαχεῖν E: κρέον A, vulg. 1102 δοκεῖς MSS.:
 corr. J. 1105 καρδίας Γ: καρδίᾳ L. 1108 ἴτ' ἴτ' Triclinius: ἴτ'
 vulg. (ἴτ' L): οἴτ' A.

δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἢ σφύζοντα τὸν βίον τελεῖν.

στρ. α'. ΧΟ. πολυνύμμε, Καδμείας νύμφας ἄγαλμα 1115

2 καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα

3 γένος, κλυτὰν δὲ ἀμφέπει

4 Ἰταλίαν, μέδεις δὲ

5 παγκοίνοις Ἑλευσινίας 1120

6 Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν

7 ὁ ματρόπολιν Θήβαν

8 ναιετῶν παρ' ὑγρὸν

9 Ἰσμηνοῦ ρεῖθρόν τ' ἀγρίου τ' ἐπὶ σπορᾷ δρᾶ-
κοντος· 1124

ἀντ. α'. σέ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὅπωπε

2 λιγνύς, ἔνθα Κωρύκiai

3 στείχουσι Νύμφαι Βακχίδες,

4 Κασταλίας τε νᾶμα. 1130

5 καί σε Νυσαίων ὀρέων

6 κισσῆρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἄκτᾱ

7 πολυστάφυλος πέμπει,

8 ἀμβρότων ἐπέων

9 εὐαζόντων, Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγνιάς· 1135

στρ. β'. τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεω

2 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·

3 καὶ νῦν, ὡς βιαίᾳς ἔχεται 1140

4 πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου,

5 μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν ὑπὲρ κλιτῶν

6 ἢ στονόεντα πορθμόν. *Εμπίρω* 1145

ἀντ. β'. ἰὼ πῦρ πνεύοντων χοράγ' ἄστρον, νυχίων

1119 Ἰταλίαν MSS. (Ἰτάλειαν L): Ἰκαρίαν conj. R. Unger. 1123 f.

ναιετῶν Dindorf: ναιῶν MSS.—ρεῖθρόν τ' J.: ρέεθρον L, vulg. (παρ' ὑγρῶν...
ρεέθρων Triclinius.) 1128 Νύμφαι στείχουσι MSS.: corr. Blaydes.

1146 πνεόντων MSS.: corr. Brunck.

2 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 3 παῖ Διὸς γένεθλον, προφάνηθ',
 4 ὦναξ, σαῖς ἅμα περιπόλοις 1150
 5 Θυῖαισιν, αἶ σε μαινόμεναι πάννυχτοι χορεύουσι
 6 τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1155
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεί·
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς. 1160
 Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὥς ἐμοί, ποτέ,
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβὼν τε χώρας παντελῇ μοναρχίαν
 ἠϋθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
 καὶ νῦν ἀφείται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
 ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
 καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τᾶλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων;

ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἵτιοι θανεῖν.

ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175

ΧΟ. πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

1150 προφάνηθ', ὦναξ Bergk: προφάνηθι ναξίαις MSS. 1152 θυῖαισιν
 MSS.: corr. Boeckh. 1166 ἄνδρες Athenaeus 7. 280 c: ἀνδρὸς MSS.
 1167 This v., omitted by the MSS., is preserved by Athen. l. c., where he
 quotes 1165—1171.

ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μνηίσας φόνου.

ΧΟ. ὦ μάντι, τοῦπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἦνυσας.

ΑΓ. ὡς ὦδ' ἐχόντων τᾶλλα βουλευεῖν πάρα.

ΧΟ. καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ 1180
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἄστοί, τῶν λόγων ἐπησθόμην

πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς

ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. 1185

καὶ τυγχάνω τε κλῆθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης

χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ

βάλλει δι' ὧτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι

δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.

ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὖθις εἶπατε· 1190

κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖς' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγώ, φίλῃ δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,

κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὦν ἐς ὕστερον

ψεύσται φανούμεθ' ; ὀρθὸν ἀλήθει' αἰέ. 1195

ἐγὼ δὲ σῶ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει

πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς

κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·

καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν

Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν, 1200

λούσαντες ἄγνόν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν

θαλλοῖς ὃ δὴ ἔλειπτο συγκατήθομεν,

καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς *(with a note, p. 120)*

χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης'

νυμφεῖον "Αἶδον κοῖλον εἰσεβαίνομεν. 1205

φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων

κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
 καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολών.
 τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
 ἔρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος 1210
 ἴησι δυσθρήνητον· ὦ τάλας ἐγώ,
 ἂρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεστάτην
 κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 παιδὸς με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
 ἴτ' ἄσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ 1215
 ἀθρήσαθ', ἀρμόν χώματος λιθοσπαδῇ
 δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 φθόγγον συνήμ', ἥ θεοῖσι κλέπτομαι.¹¹
 τὰδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότην κελυσμάτων
 ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι 1220
 τὴν μὲν κρεμαστήν αὐχένος κατείδομεν,
 βρόχῳ μιτῶδει σινδόνας καθημμένην,
 τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετὴ προσκείμενον,
 ἐὺνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν
 καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος. 1225
 ὁ δ' ὥς ὀρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμῶξας ἔσω
 χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκύσας καλεῖ·
¹² ὦ τλήμον, οἶον ἔργον εἶργασαι· τίνα
 νοῦν ἔσχεις; ἐν τῷ συμφορᾷ διεφθάρης;
 ἔξελθε, τέκνον, ἰκέσιός σε λίσσομαι. 1230
 τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 πτύσας προσώπῳ κοῦδὲν ἀντειπών, ξίφους
 ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας· ἐκ δ' ὀρμωμένον
 πατρὸς φυγαῖσιν ἠμπλακ· εἴθ' ὁ δύσμορος
 αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεῖς 1235
 ἠρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· ἐς δ' ὑγρὸν
 ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·

1219 κελυσμασιν MSS.: corr. Burton.

1232 ξίφους r: ὅλως L, but with ξίφους superscr. by the first hand.

καὶ φυσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει ῥοήν
 λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
 κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ 1240
 τέλη λαχὼν δείλαιος ἔν γ' Ἄιδου δόμοις,
 δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
 ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
 φρούδῃ, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον. 1245

ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
 ἄχῃ τέκνου κλίουσαν ἐς πόλιν γόους
 οὐκ ἀξιώσκειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγῃς ἔσω
 δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
 γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν. 1250

ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
 δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μὴ τι καὶ κατάσχετον
 κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
 δόμους παραστείχοντες· εὖ γὰρ οὖν λέγεις· 1255
 καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
 μνήμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
 ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτάνων. 1260

στρ. α'. ΚΡ. ἰὼ

2 φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
 3 στερεὰ θανατόεντ'·
 4 ὦ κτανόντας τε καὶ
 5 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους·
 6 ὦμοι ἐμῶν ἀνολβα βουλευμάτων. 1265
 7 ἰὼ παῖ, νέος νέφ' ξὺν μόρῳ,

1238 ῥοήν L: πνοήν r, and schol. in L. 1241 ἐν αἰδου L (εἰν — r):
 γ' add. Heath. 1254 θυμουμένη L (a line drawn through ι): -η r.
 1265 ὦμοι Turnebus: ἰὼ μοι MSS.

8 αἰαῖ αἰαῖ,
9 ἔθανες, ἀπελίθης,
10 ἑμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

στρ. β'. ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν. 1270

ΚΡ. οἴμοι,
2 ἔχω μαθὼν δειλῖαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
3 θεὸς τότε ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
4 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
5 οἴμοι, λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
6 φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὥς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, ^(V-L-K-unc) 1278
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἦκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;
ΕΞ. γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ἀντ. α'. ΚΡ. ἰώ,
2 ἰὼ δυσκάθαρτος Ἄιδου λιμὴν, 1284
3 τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285
4 ὦ κακάγγελτά μοι
5 προπέμψας ἄχῃ, τίνα θροεῖς λόγον;
6 αἰαῖ, ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπεξεργάσω.
7 τί φῆς, ὦ παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον,
8 αἰαῖ αἰαῖ, 1290
9 σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
10 γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

1267 αἰ *ter* L, vulg. (*quater* r): corr. Dindorf. 1281 τί δ' ἔστιν αὖ
κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; MSS.: corr. Canter. 1290 After νέον the MSS.
add λόγον: del. Seidler.

ΧΟ. ὀράν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ἀντ. β'. ΚΡ. οἷμοι,

2 κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295

3 τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;

4 ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,

5 τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν,

6 φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον. 1300

ΕΞ. ἦδ' ὀξυθήκτω βωμία περὶ ξίφει
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,
αὐθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305

στρ. γ'. ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ,

2 ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν <πλάγχθην/

3 ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτω ξίφει;

4 δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ, 1310

5 δειλαία δὲ συγκέκραμαι δῦα.

ΕΞ. ὥς αἰτίαν ἔγε τῶνδε κακίων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων. 1315

ΚΡ. ποίῳ δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞ. παίσας' ὑφ' ἥπαρ αὐτόχειρ αὐτήν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ἦσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος. 1320

στρ. δ'. ΚΡ. ὦμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν

2 ἐμᾶς ἀρμόσει πυτ' ἐξ αἰτίας.

3 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,

4 ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι, 1320

5 ἄγετέ μ' ὅ τι τάχιστ', ἄγετέ μ' ἐκποδών,

6 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

1301 ἦ δ' (ἦδ' L) ὀξυθηκτος ἦδε (ἦ δὲ L) βωμία περίξ MSS.: corr. Arndt.

1303 λάχος Bothe: λείχος MSS.

1310 αἰαῖ Erfurdt: φεῦ φεῦ MSS.

1321 τάχιστ' Erfurdt: τάχος MSS.

ΧΟ. κέρδη παραινείς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βρίχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.

ἀντ. γ'. ΚΡ. ἴτω ἴτω,

2 φανήτω μόρων ὃ κάλλιστ' ἔχων 1329

3 ἐμοί, τερμίαν ἄγων ἀμέραν,

4 ὕπατος· ἴτω ἴτω,

5 ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1333

ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα· τῶν προκειμένων τι χρῇ
πράσσειν· μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρῇ μέλειν. 1335

ΚΡ. ἀλλ' ὦν ἐρῶ μέν, ταῦτα συγκατηυξάμην.

ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγῇ.

ἀντ. δ'. ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,

2 ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν κατέκανον 1340

3 σέ τ' αὖ τάνδ', ὥμοι μέλεος· οὐδ' ἔχω

4 πρὸς πότερον ἶδω, πᾶ κλιθῶ· πάντα γὰρ

5 λέχρια τὰν χεροῖν, τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι 1345

6 πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας

παῖ, πρῶτον, ὑπάρχει· χρῇ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς

μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι 1350

μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπερανύχων

ἀποτείσαντες

γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1330 ἔχων Pallis: ἐμῶν MSS. 1336 ἐρῶ μέν] μέν om. I., add. r (ἐρῶ-
μεν V). 1340 κατέκανον W. Schneider: κατέκτανον MSS. 1341 σέ

τ' αὐτὰν MSS.: corr. Seidler. 1342 f. πρὸς πότερον] ὅπα πρὸς πρότερον
L (πότερον r): corr. Seidler.—κλιθῶ Musgrave: καὶ θῶ MSS. 1344 τὰν
Brunck: τάδ' ἐν L, vulg. (τά τ' r.)

ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΙΑΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ἌΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὀρώ
Λῆαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἵχνη τὰ κείνου νεοχίραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὖρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἰδρώτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὄτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὥς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

5

10

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλότης ἐμοὶ θεῶν,
ὥς εὐμαθὲς σου, καὶ ἀποπτος ἦς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμου κώδωνος ὥς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνωσ' εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Λῆαντι τῷ σακεσφόρῳ.

15

- κείνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῇσδε πρᾶγος ἄσκοπον
 ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
 ἴσμεν γὰρ οὐδέν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 καὶ γὰρ ὅθι δ' ὑπεξύγην πόνω.
 ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν 25
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένας
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει 30
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κούκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
 τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερὶ. 35
 ΑΘ. ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγία.
 ΟΔ. ἦ καί, φίλῃ δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
 ΑΘ. ὥς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.
 ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα; 40
 ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.
 ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
 ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνω.
 ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
 ΑΘ. κὰν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ. 45
 ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
 ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
 ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
 ΑΘ. καὶ δὴ πλὴν δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

24 ἐθελοντῆς r: θελοντῆς L, vulg.

28 νέμει A, vulg.: τρέπει L.

33 ὅτου L (τ in an erasure), vulg.: ὅπου r.

45 ἐξεπράξατ' L:

ἐξεπράξεν r.

- ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
- ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἐνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον 55
κύκλῳ ῥαχίζων· καδόμενός μιν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ᾠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρηκα κακὰ. 60
καῖπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται,
ὥς ἄνδρας, οὐχ ὥς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. 65
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
Αἶαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.
- ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθήνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
- ΑΘ. οὐ σίγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; 75
- ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.
- ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;
- ΟΔ. ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρ' καὶ τανῦν ἔτι.

61 πόνου r: φόνου L, vulg. 70 ἀπείρξω A, vulg.: ἀπείργω L
(with ξ superscr. by a late hand). 75 ἀρεῖ Schneidewin: ἀρηῖς L
(with εἰς superscr. by a later hand, and near it, in a still more recent hand,
ἀρηῖ): ἀρεῖς or ἀρηῖς r.

- ΑΘ. οὐκουν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἄρκει τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
 ΑΘ. μεμνηνὸτ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρονούντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85
 ΟΔ. γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένον.
 ΑΘ. σίγα νυν ἐστὼς καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοιμ' ἂν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὦ οὔτος, Αἴας, δευτέρον σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.-

- ὦ χαῖρ' Ἀθήνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὡς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρύσοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνόυμαι τὸ μῆ.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.
 ΑΙ. θανόντες ἤδη τὰμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα. 100
 ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σέ;
 ΑΙ. ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ'· Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἡδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

- ΑΙ. μᾶστιγι πρῶτον νῶτα φοιनिχθεὶς θάνη. 110
- ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδὲ γ' αἰκίση.
- ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τείσει τήνδε κοῦκ ἄλλην δίκην.
- ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς. 115
- ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτο σοὶ δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' ἀεὶ μοι σύμμαχον παρεστάναι.
- ΑΘ. ὀρᾶς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὔρέθη τὰ καίρια; 120
- ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτίρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῇ,
ὀθούνεκ' ἄτη συγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.
ὀρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
εἶδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
- ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρη μηδέν', εἰ τίνας πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τὰνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, 135
σέ μὲν εὖ πρᾶσσουντ' ἐπιχαίρω·
σέ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι

πτηνῆς ὥς ὄμμα πελείας. 140
 ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν, 145
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
 κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εὖπειστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθῃ.
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιδὸς ἄριστ' ἂν 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,
 χῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρίς, ἄναξ.
 ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες

149 πᾶσιν A, vulg.: πάντων L (πάντων Ὀδυσσεύς conj. Nauck).

151 εὖπειστα L, A, vulg.: εὖπιστα r.

155 ἀμάρτοις L: ἀμάρτοι

A, vulg. 169 δ' add. Dawes.

τάχ' ἂν ἐξαίφνης, εἰ σὺ φανείης, 170
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

στρ. ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
2 ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
3 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
4 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
5 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
6 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων ψευθεῖς, ἀδώροισ
7 εἴτ' ἐλαφαβολαίαις;
8 ἦ χαλκοθώραξ μή τιν' Ἐνυάλιος
9 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
10 μαχαναῖς ἐτείσατο λώβαν;

ἀντ. οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, 183
2 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
3 τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων· 185
4 ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
5 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
6 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους
7 οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
8 ἦ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
9 μή, μή μ', ἄναξ, ἔθ' ὦδ' ἐφάλοισ κλισίαις
10 ὅμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη.

ἐπ. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ
ἄταν οὐρανίαν φλέγων. 195
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὦδ' ἀτάρβητα
ὀρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

177 ψευθεῖσα δώροισ MSS.: corr. Stephanus, Musgrave. 179 μή
τιν' Musgrave: ἦ τιν' MSS. 191 μή, μή μ' ἄναξ, ἔθ'] μή μηκέτ', ὦναξ
conj. Morstadt: μή, μή, ἄναξ, ἔθ' Wilamowitz-Moellendorf. 197 ὀρμᾶτ'
L, vulg.: corr. Triclinius.

πάντων καγχάζοντων
 γλώσσαις βαρυάλητα·
 ἔμοι δ' ἄχος ἔστακεν.

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἄρωγοι τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθιδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς
 Αἴας θολερῶ
 κείται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας
 νύξ ἥδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
 λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἵδρις ὑπείποις.

210

ΤΕ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
 μανία γὰρ ἄλουν ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
 χειροδαίκτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός.

215

220

στρ. ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνέρος αἵθονος
 2 ἀγγελίαν ἄτλατον οὐδὲ φευκτάν,
 3 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληζομέναν,
 4 τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

225

199 βαρυάλητα 1: βαρυάλητ' L. 205 μέγας 1: ὁ μέγας L,
 vulg. 208 τῆς ἡμερίας MSS. 210 τελεύταντος L: τελλεύταντ-
 os r. 221 ἀνέρος conj. Hermann: ἀνδρός MSS.

5 οἷμοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
6 θανέεται, παραπλάκτω χερὶ συγκατακτὰς 230
7 κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

ΤΕ. ὦμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν 233
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·
ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίᾳς, 235
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ρίπτει θερίσας,
τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω κίονι δῆσας 240
μέγαλ' ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
παίει λιγυρᾷ μᾶστιγι διπλῇ,
κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
κοῦδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

ἀντ. ΧΟ. ὥρα τιν' ἤδη τοι κράτα καλύμμασι
2 κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
3 ἣ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον
4 ποντοπόρῳ ναῦ μεθεῖναι. 250
5 τοῖας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
6 καθ' ἡμῶν· πεφύβημαι λιθόλευστον Ἄρη
7 ξυναλγέιν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος
ἶσχει.

ΤΕ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257
ἄξας ὀξὺς νότος ὥς λήγει.
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει·
τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεία πάθη, 260
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

232 ἱππονόμους L, vulg. (ἱππονόμας r): corr. Porson. 236 τὰ δὲ
Triclinius: τὰς δὲ L, vulg. 245 ἤδη τοι L, vulg.: τοι om. r.—κράτα
L, vulg.: κάρα Triclinius.

- ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φροῦδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἣ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκείνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονούντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ' ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.
ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δὴ σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280
- ΤΕ. ὥς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
- ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
- ΤΕ. ἔπαν μαθήσει τοῦργον, ὥς κοινωνὸς ὢν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβῶν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρημᾶ δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδαι στρατός.
ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.

καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ἠύχενιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφιζε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἠκίζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,
 ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτείσασθαι ἴων.
 κἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος,
 παίσας κᾶρα ἠθῶν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμην ἀπριξὶ ὄνυξι συλλαβῶν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλείστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κἀγώ, φίλοι, δέισασα τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
 ἃς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γούους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε ταῦρος ὥς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῷδε κείμενος κακῇ τύχῃ

295 λέγειν L., vulg.: φράζειν r. 297 εὐερόν τ' Schneidewin:
 εὐκερῶν τ' MSS. 301 ὑπάξας A: ἀπάξας L¹, ὑπαῖξας L^c: ἐπάξας r.
 305 ἐπάξας A, vulg.: ἀπαῖξας L. 313 φανοίην r: φανείην L, vulg.
 314 κυροῖ Suidas s. v.: κυρεῖ L, vulg.

- ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πῶς καὶ λέγει κῶδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330
- ΧΟ. Τέκμησσα, δεινά, παῖ Τελεύταντος, λέγεις,
 ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
- ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.
- ΤΕ. τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος, οἶαν τήνδε θωῦσσει βοήν; 335
- ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.
- ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
- ΑΙ. ἰὼ παῖ παῖ.
- ΤΕ. ὦμοι τάλαιν'. Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾶ. 340
 τί ποτε μενοινᾶ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
- ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
 λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
- ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε·
 τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ καπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
- ΤΕ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγῃ, καὐτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.
- στρ. α'. ΑΙ. ἰὼ
 2 φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
 3 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ, 350
 4 ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
 5 ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
- ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
 δηλοῖ δὲ τοῦργον ὥς ἀφροντίστως ἔχει. 355

330 λόγοις Stobaeus *Flor.* 113. 8: φίλοι MSS.

350 μόνοι ἔτ' Hermann: μόνοι (or μούνοι) τ' MSS.

ἀντ. α'. ΑΙ. ἰὼ

- 2 γένος ναῖας ἄρωγόν τέχνας,
3 ἥλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
4 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέσονται·
5 ἀλλὰ με συνδάϊξον. 361

ΧΟ. εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

στρ. β'. ΑΙ. ὀρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
2 τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις, 365
3 ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
4 οἷμοι γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕ. 5 μή, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε.

ΑΙ. 6 οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
7 αἰαῖ αἰαῖ. 370

ΧΟ. 8 ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκει καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙ. 9 ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν
10 μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, ἐν δ' ἐλίκεσσι
11 βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις 375
12 ἐρεμνὸν αἰμ' ἔδευσα.

ΧΟ. 13 τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
14 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

ἀντ. β'. ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὀρώων, ἀπάντων τ' αἰὲ
2 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου, 380

- 3 κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
4 ἣ που πολλὴν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

ΧΟ. 5 ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κῶδύρεται.

ΑΙ. 6 ἴδοιμι μὴν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
7 ἰὼ μολέ μοι. 385

358 ἄλιαν MSS.: corr. Hermann. 360 πημονὰν Reiske: ποιμένων
L, vulg. 372 χερὶ Hermann: χερσὶ L, vulg.: χεροῖν Triclinius.
380 λαερτίου L, vulg.: corr. Triclinius. 384 μὴν add. Dindorf.

ΧΟ. 8 μηδὲν μέγ' εἴπῃς· οὐχ ὀρᾷς ἔν' εἰ κακοῦ;

ΑΙ. 9 ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ,

10 πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον, ἐχθρὸν ἄλλημα,

11 τοὺς τε δισσάρχας ὀλέσσας βασιλῆς

390

12 τέλος θάνοιμι καὐτός;

ΤΕ. 13 ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κᾶμοι θανεῖν

14 εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;

στρ. γ. ΑΙ. ἰὼ

2 σκότος, ἐμὸν φάος,

3 ἔρεβος ὦ φαεινότατον, ὥς ἐμοί,

395

4 ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα,

5 ἔλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων

6 ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν'· εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400

7 ἀλλά μ', ἅ Διὸς

8 ἀλκίμα θεὸς

9 ὀλέθριον αἰκίζει.

10 ποῖ τις οὖν φύγῃ;

11 ποῖ μολῶν μενῶ;

12 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοιοῖσδ'

405

13 ὁμοῦ πέλας, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,

14 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με

15 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. 16 ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον

410

17 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ἀντ. γ. ΑΙ. ἰὼ

2 πόροι ἀλίρροθοι

3 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,

4 πολὺν πολὺν με δαρόν τε δὴ

390 ὀλέσας L, vulg.: corr. Triclinius.—βασιλῆς r (βασιλῆς L, the ι subscript perh. from a later hand): βασιλεῖς vulg. 396 ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' I., vulg.: ἔλεσθέ μ' ἔλεσθ' r: corr. Elmsley. 402 ὀλέθριον MSS.: οὐλιον conj. Wunder. 405 f. τοιοῖσδ' Hermann: τοῖσδ' MSS.

5 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
6 ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. 416

7 ὦ Σκαμάνδριοι

8 γείτονες ῥοαί,

9 εὐφρονες Ἀργείοις, 420

10 οὐκέτ' ἄνδρα μὴ

11 τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος

12 ἐξερωῶ μέγ', οἷον οὔτινα

13 Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425

14 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

15 ὧδε πρόκειμαι.

ΧΟ. 16 οὔτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐὼ λέγειν

17 ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον 430

τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;

νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ

καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·

ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς 435

τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·

ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον

Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,

οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,

ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι. 440

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,

εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι

κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,

οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445

ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.

417 ὦ Triclinius: ὠ L, vulg. 423 ἐξερέω MSS.: corr. Porson.

428 οὐδ' Elmsley: οὐθ' MSS.

κεί μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
 νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
 ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμῇν
 ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χείρας αἰμάξαι βοτοῖς.
 κείνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
 βλάπτοι, φύγοι τὰν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός,
 ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας 460
 μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαίου περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
 οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνους
 καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
 ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
 οὐκ ἔστι ταῦτα. πείρά τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμάρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475

450 ἀδάματος MSS.: corr. Elmsley. 451 ἐπεντύνοντ' L (made from ἐπευθύνοντ' either by the first hand or by an early corrector), A, vulg.: ἐπεντείνοντ' r (with γρ. ἐπεκτείνοντ'). 456 τὰν Erfurdt, Elmsley: τ' ἂν r: γ' ἂν L, vulg.

προσθεῖσα κἀναθείσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῇ χρή· πάντ' ἀκήκοας λόγον.

480

ΧΟ.

οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὥς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατήσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕ.

ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

485

ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
εἵπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὦδ' ἔδοξέ που

καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,

490

καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφειστίου Διὸς
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣ συνηλλάχθης ἐμοί,
μὴ μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τινί.

495

ἣ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,
ταύτῃ νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.

καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
λόγοις ἰάπτων· ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν

500

Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

τοιαῦτ' ἐρεῖ τις· καμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τᾶπῃ ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.

505

495 ἐφείς L (with a superscr. by a late hand), Γ: ἀφείς A, vulg.
496 εἰ γὰρ θανῆς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς L, vulg.: ἦν γὰρ — A: εἰ γὰρ
θανεῖ σὺ καὶ τελευτήσεις ἀφείς Γ. ἦ γὰρ Bothe.

- ἀλλ' αἶδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων, αἶδεσαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
 οἴκτιρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν Ἀίδου θανάσιμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σφύζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνήστιν· ἀνδρί τοι χρεὼν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτους' αἰεῖ·
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.
 ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτον ὥς καγὼ φρενὶ 525
 θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
 ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
 ΤΕ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
 ΑΙ. κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὥς ἴδω. 530
 ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
 ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἡ τί μοι λέγεις;
 ΤΕ. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
 ΑΙ. πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.
 ΤΕ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 ΑΙ. ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.

516 ἄλλη γ: ἄλλ' ἢ L, vulg.—τε L¹, γ: με-L².

521 πάθοι A, vulg.: πάθη L.

- ΤΕ. τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
 ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕ. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγων;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὕδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὗ 545
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πώλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 [τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν,] 554b
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἴου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεῖ τανῦν

546 που τόνδε A: τοῦ τόνδε L: τοῦτόν γε Γ. 554b. τὸ μὴ
 φρονεῖν...κακόν] This v. is in the mss., and was read by the schol. in L,
 but is omitted by Stobaeus *Flor.* 78. 9 (where he quotes 550—555): del.
 Brunck. 557 δείξεις L (made from δέιξις). The later mss. are
 divided between δείξεις and δέιξις (or -ης).

- τηλωπὸς οἶχνεϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστήρες, ἐνάλιος λεώς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὕπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρὶ τ', Ἐριβοία λέγω,
 ὥς σφιν γέννηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ 570
 [μέχρις οὗ μυχοὺς κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ].
 καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μῆθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μῆδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θάσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 θρηνεῖν ἐπὶ δᾶς πρὸς τομῶντι πῆματι.
 ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
 ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί; 585
 ΑΙ. μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταξε· σωφρονεῖν καλόν.
 ΤΕ. οἴμ' ὥς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἰκνούμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
 ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὥς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590
 ΤΕ. εὖφημα φώνει.
 ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
 ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;
 ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

571 μέχρις οὗ L, vulg.: μέχρις δὲ r.—Elmsley del.

573 μῆθ' ὁ] Schaefer conj. μῆτε.

ΤΕ. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.

ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὥς τάχος;

ΤΕ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοῦμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

στρ. α'. ΧΟ. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μὲν
2 πον ναίεις ἀλίπλακτος εὐδαί-
3 μων, πᾶσιν περίφαντος αἰεί·
4 ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 600
5 Ἰδαῖα μίμνων λειμώνι' ἔπαυλα μηνῶν
6 ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι,
7 χρόνῳ τρυχόμενος, 605
8 κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
9 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον αἰδηλον Ἄιδαν.

ἀντ. α'. καί μοι δυσθεράπευτος Αἴ-
2 ας ξύνεστιν ἔφεδρος, ὥμοι 610
3 μοι, θεία μανία ξύνναυλος·
4 ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ
5 κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
6 φίλοις μέγα πένθος ἡῦρηται. 615
7 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
8 μεγίστας ἀρετᾶς
9 ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεί-
δαις. 620

στρ. β'. ἦ που παλαιᾷ μὲν σύντροφος ἀμέρα,
2 λευκῷ δὲ γήρα μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625

597 ἀλίπλακτος Γ: ἀλίπλαγκτος L, vulg. 601—3 Ἰδαῖα μίμνων |
λειμωνία (sic) ποταί μήλων | ἀνήριθμος αἰὲν εὐνῶμαι L. (Ἰδαῖα μίμνων A,
vulg.) Ἰδαῖα...λειμώνι' ἔπαυλα Lobeck: μηνῶν Hermann: εὐνῶμαι Bergk.
610 ὥμοι μοι Brunck: ἰώ μοι μοι μοι L (ἰώ μοι μοι r). 616 f. χεροῖν |
μεγίστας Triclinius: χερσὶν μέγιστ' L, vulg. 623 σύντροφος Nauck:
ἐντροφος MSS.

3 φρενομόρως ἀκούση,
 4 αἴλινον αἴλινον,
 5 οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 6 ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ᾧδ'ας 630
 7 θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
 8 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 9 δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.

ἀντ. β'. κρείσσων γὰρ Ἴαιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, 635
 2 ὃς ἐκ πατρώας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
 3 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 4 οὐκέτι συντρόφοις
 5 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640
 6 ᾧ τλᾶμον πάτερ, οἶαν σὲ μένει πυθέσθαι
 7 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 8 ἂν οὐπω τις ἔθρεψεν
 9 αἰὼν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

ΑΙ. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κοῦκ ἔστ' ἀελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος χαί περισκελεῖς φρένες.
 καὶ γὰρ, ὃς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθηλύνθην στόμα
 πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτίρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παιδὰ τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολὼν τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἔχθιστον βελῶν,

634 ἄμυγμα Bothe: ἀμύγματα MSS. 637 ἄριστος add. Triclinius:
 om. L, vulg. 641 χαί Brunck: καὶ MSS. 656 ἐξαλύξωμαι
 Hesych. s. v.: ἐξαλεύσωμαι L, vulg.

γαίᾱς ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ Ἄιδης τε σφζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κενδὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοῦκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἵκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπείκτεον. τί μῆν;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπέικει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χεიმῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λυεῖ πεδήσας, οὐδ' αἰὲ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἔγωγ'· ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐθις, ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμῆν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὖχου τελεῖσθαι τοῦμόν ὦν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἑταῖροι; ταῦτ' αὖ τῇδέ μοι τάδε

668 *τι μή* MSS.: corr. Linwood, Herwerden. 672 *αἰανὴς* L:
αἰανῆς r. 678 *ἐγωγ'* Blaydes (*ἐγωγ' ἐπίσταμαι* Brunck): *ἐγὼ δ'*
ἐπίσταμαι MSS. 679 *ἐχθαρτέος* L¹, r: *ἐχθραντέος* L^c, vulg.
 683 *ἑταιρείας* L, vulg.: *ἑταιρίας* r.

τιμᾶτε, Τεύκρῳ τ', ἣν μόλῃ, σῆμῆνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἴμ' ἐκείσ' ὅποι πορευτέον· 690
 ὑμεῖς δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσσωσμένον.

στρ. ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν. ἰὼ ἰὼ
 Πᾶν Πᾶν,
 2 ὦ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλλανίας χιονοκτύ-
 που 695
 3 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποί'
 ἄναξ,
 4 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῇ ξυνὼν
 ἰάψῃς. 700
 5 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
 6 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν ἄναξ Ἀπόλ-
 λων ὁ Δάλιος εὐγνωστος
 7 ἐμοὶ ξυνείῃ διὰ παντὸς εὐφρων. 705

ἀντ. ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἰὼ ἰώ.
 νῦν αὖ,
 2 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος
 3 θοᾶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν, 710
 4 θεῶν δ' αὖ πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ
 σέβων μεγίστα.
 5 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·
 6 κούδ' ἐν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν, εὐτέ γ' ἐξ
 ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη 715
 7 θυμοῦ τ' Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

700 ἰάψῃς r: ἰάψει L. 705 ξυνείῃ L¹, Γ: ξυνείης L^c, vulg.
 714 τε καὶ φλέγει after μαραίνει add. MSS. (om. Stobaeus *Ecl. Phys.* 1. 9.
 24): del. Brunck. 718 θυμοῦ τ' Hermann: θυμόν τ' A: θυμόν
 (without τ') L, vulg.: θυμῶν Triclinius.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
 κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν 725
 ἥρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ,
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ

ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730

λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτῳ
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ ἔστιν, ὥς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρή· δῆλοῦν λόγον.

ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φρουδὸς ἀρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταξεύξας τρόποις.

ΑΓ. ἰοὺ ἰοῦ.

βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὃ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἔπεμψεν, ἢ ἴφάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740

ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
 μὴ ἔξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
 γνώμης, θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου.

ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745
 εἵπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;

ΛΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγχανον.

ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου

Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα

750

εἰς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

θεὸς εἶπε κἀπέσκηψε παντοία τέχνη

εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε

Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μῆδ' ἀφέντ' ἔαν,

εἰ ζῶντ' ἐκείνουν εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.

755

ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνη

δίας Ἀθάνας μῆνις, ὥς ἔφη λέγων.

τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα

πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις

ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν

760

βλαστῶν ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονῇ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος

ἄνους καλῶς λέγοντος ἠϋρέθη πατρός.

ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, δορὶ

βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ' αἰεὶ κρατεῖν.

765

ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἡμεΐσατο·

πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μῆδὲν ὦν ὁμοῦ

κράτος κατακτήσασθαι· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα

κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον

770

δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν

ἠϋδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,

τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·

ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας

ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη.

775

τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾷς

747 πάρει Schneidewin: πέρι MSS.

758 κἀνόνητα MSS.: κἀνόητα

v. l. in Suidas s. v. τὰ γάρ (where, however, the best MS. has καυνόνητα).

771 δῖαν Ἀθάναν conj. Mehlhorn.

776 τοιοῖσδε τοῖς MSS.: corr.

Hermann.

ἐκτήσατ' ὀργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἵπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαυτὸ ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὅρα μολοῦσα τόνδ' ὁποῖ' ἔπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕ. τί μ' αὖτάλαιναι, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρὸς, ὡς ἡκεὶ φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιεν ἣν ἡλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕ. οἴμοι, τί φῆς, ἄνθρωπε; μὲν ὀλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἵπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν τί φῆς.

ΑΓ. ἐκεῖνον εἵργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
 σκηνηῆς ὕπαυλον μὴδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕ. ποῦ δ' ἔστι Τεῦκρος, καπὶ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕ. οἱ ἄγῳ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
 καὶ σπεύσαθ' οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
 ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.

791 ἄνθρωπε Γ: ὦ ἄνθρωπε vulg. 799 Αἴαντος εἰς ὀλεθρον conj. Blaydes.

οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον·
 ἀλλ' εἶμι καὶ γὼν κείσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή
 σφῶζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ θανεῖν.

ΧΟ. χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δείξω μόνον.
 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος, ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος ἐχθίστου θ' ὁρᾶν·
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής· 820
 ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
 σὺν πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ δ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἄρωγούς τὰς αἰεὶ τε παρθένους 835
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ,
 σεμνὰς Ἑρινὺς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυνμαι τάλας·

812 θέλοντας L¹: θέλοντες L^c, vulg.—ὃς σπεύδῃ] ὃς ἂν σπεύδει (made from σπεύδῃ) L: ὃς σπεύδει A: ὃς ἂν σπεύδῃ r. 831 προστρέπω schol.

in L: προτρέπω MSS.

836 αἰεὶ θ' r: αἰεὶ δ' L, vulg.

καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορώσ' ἐμέ 840
 [αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
 πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο].
 ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἑρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἰδῇς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἥνιαν
 ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἦ που' τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μίτην,
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν·
 καίτοι σέ μὲν κάκεῖ προσανδήσω ξυνών. 855
 σέ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρώον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρήναί τε ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἀΐδου τοῖς κείτω μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει·

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

841 f. del. Bothe and Hermann.

κούδεις ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
 ἰδού,
 δοῦπον αὖ κλύω τινά.

870

ΗΜ. Β. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜ. Α. τί οὖν δῆ;

ΗΜ. Β. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜ. Α. ἔχεις οὖν;

875

ΗΜ. Β. πόνου γε πλήθος, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜ. Α. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
 κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

στρ. ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων

2 ἁλιαδᾶν ἔχων αὐπνους ἄγρας,

880

3 ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν

4 Βοσπορίων ποταμῶν,

5 τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι

885

6 πλαζόμενον λεύσσω

7 ἀπύοι; σχέτλια γάρ

8 ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

9 οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

10 ἀλλ' ἀμενῆνδον ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

890

ΤΕ. 11 ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. 12 τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕ. 13 ἰὼ τλήμων.

ΧΟ. 14 τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρῶ

15 Τέκμησσαν, οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

ΤΕ. 16 ὄχῳκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. 17 τί δ' ἔστιν;

ΤΕ. 18 Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς

19 κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.

869 κούδεις ἐπίσταταί σφε συνναλεῖν τόπος conj. J. 870 ἰδού bis L,
 vulg.: corr. Hermann. 884 ἰδρῖς after ποταμῶν add. L, vulg.: om. r.
 891 ἰὼ bis L: corr. Triclinius. 896 ὄχῳκ' mss.: corr. Dindorf.

- ΧΟ. 10 ὦμοι ἐμῶν νόστων· 900
 21 ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
 22 τόνδε συνναύταν, τάλας·
 23 ὦ ταλαίφρων γύναι.
- ΤΕ. 24 ὥς ὥδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
- ΧΟ. 25 τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος; 905
- ΤΕ. 26 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
 27 πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετεὺς κατηγορεῖ.
- ΧΟ. 28 ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἶος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφρακτος
 φίλων· 910
 29 ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρις,
 30 κατημέλησα. πᾶ πᾶ
 31 κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;
- ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ 915
 φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
 οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν
 φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας ἔκ τε φοινίας
 πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
 οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920
 τοῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίῃ, μόλοι,
 πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
 ὦ δύσμορ' Αἴας, οἶος ὦν οἷως ἔχεις,
 ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
- ἀντ. ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925
 2 στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσσειν κακὰν
 3 μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνῳ. τοιᾶ μοι
 4 πάννυχα καὶ φαέθοντ' 930
- 900 f. ὦμοι... | ὦμοι Dindorf: ἰώ μοι...ἰώ μοι L, vulg. 902 τάλας]
 ἰώ τάλας L, vulg. (ὦ τάλας r): corr. Hermann. 908 ὦ μοι Triclinius:
 ἰώ μοι L, vulg. 920 βαστάσει r: βαστάσει L, A. 921 ἀκμαῖ'
 ἄν Wakefield: ἀκμαῖος MSS. 926 ἐξανύσσειν L: ἐξανύσειν r, vulg.
 (ὦδ' ἐξανύσειν Erfurdt.)

- 5 ἀνεστέναζες ὠμόφρων
 6 ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις
 7 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 8 μέγας ἄρ' ἦν ἐκείνος ἄρχων χρόνος
 9 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ 935
 10 — — — ὅπλων ἔκειτ' ἄγων πέρι.
 ΤΕ. 11 ἰὼ μοί μοι.
 ΧΟ. 12 χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
 ΤΕ. 13 ἰὼ μοί μοι.
 ΧΟ. 14 οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
 15 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
 ΤΕ. 16 σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
 ΧΟ. 17 ξυναυδῶ.
 ΤΕ. 18 οἶμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 19 χωροῦμεν, οἶοι νῶν ἐφeskτᾶσι σκοποί. 945
 ΧΟ. 20 ὦμοι, ἀναλγήτων
 21 δισσωὼν ἐθρόησας ἀναυδ'
 22 ἔργ' Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
 23 ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
 ΤΕ. 24 οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα. 950
 ΧΟ. 25 ἄγαν ὑπερβριθὲς γὰρ ἄχθος ἤνυσαν.
 ΤΕ. 26 τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
 27 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν. 953
 ΧΟ. 28 ἡ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνὴρ,
 29 γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν
 30 πολλὴν γέλωτα, φεῦ φεῦ,
 31 ξύν τε διπλοὶ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960
 ΤΕ. οἱ δ' οὖν γελόντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ 'πόθουν,

936 χρυσοδέτων conj. Musgrave. 947 f. ἀναυδον | ἔργον MSS.:
 corr. Hermann. 951 γὰρ add. Elmsley. 956 - ὁ πολύτλας MSS.:
 ὁ del. Porson. 957 τοῖσδε Elmsley: τοῖς L, vulg. (τοῖσι Triclinius.)

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός· ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελεν.
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὕβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὅμμ' ἐμοί,
ἄρ' ἡμπόληκας ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ. ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΧΟ. ὥς ὧδ' ἐχόντων

ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στενάζειν.

ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος 985

δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μὴ τις ὥς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι

- φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγεῶν.
 ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
 ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
 ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἄλγιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ,
 ὁδὸς θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην, 995
 ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὺν ὡς ἐπησθόμην
 μόρον διώκων κάξιχνοσκοπούμενος.
 ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τιнос
 διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανόν.
 ἀγὼ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ὦν 1000
 ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὄρων ἀπόλλυμαι
 οἴμοι.
 ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτούς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γεῶν.
 οὔτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακὸν
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.

994 πασῶν L^c, A: ἀπασῶν L¹, Γ. (ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδὸς κ.τ.λ. conj. Brunck.) 1000 δύστηνος L, vulg.: δειλῆιος Γ. 1008 ἦ πού με] με om. MSS., add. Kuster in Suidas s. v. ποῖ.—θ' ἅμα L (made from τ' ἴσως either by the first hand or by S): of the later MSS. most (including A) have τ' ἴσως, but some θ' ἅμα. 1011 ἥδιον L, vulg.: ἡλεων L, Γ.

τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργός, ἐν γήρῃ βαρύς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020

τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
 πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
 καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡρόμην.
 οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὃ τάλας, ὃφ' οὐ 1025
 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὥς χρόνῳ
 ἔμελλέ σ' Ἑκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.

Ἑκτωρ μὲν, ὃ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι πρισθεῖς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
 ἐκνάπτει αἰέν, ἔστ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσήμετι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
 κακῆϊνον Ἀιδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰὲ
 φασκοίμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτῳ δὲ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κεῖνός τ' ἐκείνα στεργέτω καὶ γὰρ τὰδε.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
 φράζον τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ὃ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΥ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

- οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
 μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' εἶαν ὅπως ἔχει.
- ΤΕΤ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνῆλσας λόγον;
- ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ. 1050
- ΤΕΤ. οὐκουν ἂν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς;
- ΜΕ. ὁθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
 ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
 ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν.
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλευσας φόνον 1055
 νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δορί·
 καὶ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην,
 θανόντες ἂν προὔκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
 οὗτος δ' ἂν ἔξη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς 1060
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
 ὦν οὔνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ὀδυνήθημεν κρατεῖν,
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κὰν μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρευθύνοντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων γ' ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην
 μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.

1053 ἄγειν L (with ξ superscr.), A, vulg.: ἄζειν L

1070 λόγων τ' L: λόγων L

ἀλλ' ἄνδρα χρή, κὰν σῶμα γέννησῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν κὰν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο· 1080

ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἂ βούλεται παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδώμεθα 1085
οὐκ ἀντιτεῖσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἰθῶν ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς. 1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστῆς γένη.

ΤΕΥ. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὅς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι 1095
τοιαυθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἥ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν 1100
ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὅδ' ἤγαγ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν·
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἡ καὶ τῷδε σέ.
ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων 1105
στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγείσθαι ποτε.
ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1081 παρῇ L, vulg.: πάρα r.

1101 ἤγαγ' Pal.: ἡγείτ' L, vulg. (ἡγεν conj. Porson: ἡγετ' Elmsley.)

κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
 εἴθ' ἄτερος στρατηγός, εἰς ταφὰς ἐγὼ
 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
 ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.

πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφείην, ἕως ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ·
 τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

ΤΕΤ. οὐ γὰρ βάνουσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΤ. καὶν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὥπλισμένω.

ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΤ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;

ΤΕΤ. κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΤ. μὴ νυν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.

ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

ΤΕΤ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών.

ΜΕ. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΤ. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΤ. κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ἡρέθης. 1135

ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἐμοὶ τόδ' ἐσφάλη.

ΤΕΤ. πόλλ' ἂν καλῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

1117 ἔως (superscr. in Aug. c), Bonitz, Wunder: ὡς MSS. 1137
 καλῶς L (with κ written over λ, perh. by the first hand: but S defends
 καλῶς by the gl. ἀντὶ τοῦ ἐμπελῶς): κακῶς A, vulg.

- ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 ΤΕΤ. οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ΜΕ. ἔν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140
 ΤΕΤ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὥς τεθάψεται.
 ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν ἡῦρες, ἥνικ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφείς 1145
 πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλῳ.
 οὔτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χεῖμων κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
 ΤΕΤ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπῳπα μωρίας πλέων, 1150
 ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κᾶτ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοὶ
 ὀργήν θ' ὅμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
 ὦνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
 εἰ γὰρ ποήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
 τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐναυθέτει παρών.
 ὀρῶ δέ τοί νιν, κᾶστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
 οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μὼν ἡνιξάμην;
 ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις
 λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160
 ΤΕΤ. ἄφερπέ νυν· κᾶμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
 ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
 ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
 ἀλλ' ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύϊνας
 σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
 τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰέμνηστον
 τάφον εὐρώεντα καθέξει.

1141 ἀλλ' L, Γ: σὺ δ' Γ. 1154 ὦνθρωπε L: ἄνθρωπε A.

1160 πάρα L², A, vulg.: παρῇ Γ (παρῇ L¹).

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
 πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
 τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
 ὦ παῖ, πρόσσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἰκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγέλνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
 ἰκτῆριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
 γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένους,
 αὕτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
 κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω
 τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἔῃ.

στρ. α'. ΧΟ. τίς ἄρα νέατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκ-
 των ἐτέων ἀριθμός, 1185
 2 τὰν ἅπανστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων
 ἄταν ἐπάγων
 3 ἀν τὰν εὐρώδεα Τρωτῶν, 1190
 4 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

ἀντ. α'. ὅφελε πρότερον αἰθέρα δύναι μέγαν ἢ τὸν πολύ-
 κοινον ἝΑιδαν
 2 κείνος ἀνὴρ, ὃς στυγερώων ἔδειξεν ὅπλων Ἑλλασι
 κοινὸν Ἄρη. 1196
 3 ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων·
 4 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

1190 ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν MSS.: corr. Ahrens.

1192 ὅφελε Triclinius: ὥφελε L, vulg.

στρ. β'. ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
 1 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200
 3 νείμην ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
 4 οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
 5 δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
 6 τέρψιν ἰαύειν·
 7 ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι. 1205
 8 κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
 9 αἰεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας,
 10 λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210

ἀντ. β'. καὶ, πρὶν μὲν αἰὲν ἑνυχίου
 2 δείματος ἦν μοι προβολὰ
 3 καὶ βελέων θούριος Αἴας·
 4 νῦν δ' οὗτος ἀνείτῃ στυγερῷ
 5 δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὔν 1215
 6 τέρψις ἐπέσται;
 7 γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
 8 πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
 9 ὑπὸ πλάκα Σουνίου, τὰς ἱερὰς ὅπως 1220
 10 προσείποιμεν Ἀθήνας.

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
 δῆλος δέ μοῦστί σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλήναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
 σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω·
 ἧ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο

1199 οὔτε στεφάνων Hermann: οὐ στεφάνων MSS. 1211 αἰὲν
 νυχίου G. Wolff: ἐννυχίου MSS. 1228 τὸν ἐκ τῆς L, vulg.: σὲ τὸν
 τῆς Γ.

ὑψήλ' ἐφώνεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόροις, 1230
 ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
 κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; 1235
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
 ποῖ βάντος ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις
 εἴκειν ἂ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατὰστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς 1250
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
 ἀλλ' οἱ φρονούντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βούς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμῶς
 μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῇσει τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κἄξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260

1237 ποῖ βάντος 1: ποῦ βάντος L, vulg.

1253 πλευρὰ 1, Stob. Flor. 3. 5: πλευρᾶ L¹, πλευρὰν L²: πλευρὰς A.

ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λεγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω.

ΧΟ. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265

ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὥς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνήστιν, οὐ σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί· 1270
 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.

ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
 ἐρκέων ποθ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλημένους,
 ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός, 1275
 ἐρρύσατ' ἐλθὼν μῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις

πυρὸς φλέγοντος, εἰς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
 ὃν οὐδαμοῦ φῆς, οὐ σὺ μή, βῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;

χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς, 1285
 ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;

ὅδ' ἦν ὁ πρᾶσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφν πατὴρ

1272 κἀνόητ' L (with ν above ὁ from a later hand), A: κἀνόνητ' Γ.

1281 οὐ σὺ μή, βῆναι J. Krauss, Madvig: οὐδὲ συμβῆναι MSS.

ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἄτρεα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέστατον
 προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.

τοιούτος ὦν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.

ἄρ' ὦδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος, 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκαίμενους.

ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικός, ἣ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἔν μοι θρασύς. 1315

ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοήν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύνοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.

- ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχροῖ· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
 ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
 ΑΓΑ. οὐ φήσ' ἑάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψει ἐμοῦ.
 ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθῇ φίλῳ
 σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
 ΑΓΑ. εἶπ'· ἦ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
 ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
 μὴ τλῆς ἄθαπτον ᾧδ' ἀναλγῆτως βαλεῖν·
 μῆδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 καμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν· ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' εἰ μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὖσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
 ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει

1329 ξυνηρετεῖν Lobeck: ξυνηρετμεῖν L, vulg. (ξυνηρεμεῖν r). 1339
 οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν Bothe: οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἄν L (οὖν made from ἄν by
 an early hand): οὐκ οὖν (or οὐκ οὖν)—vulg.: οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν r (οὐκ ἄν
 γ'—Triclinius).

- ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔ. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γεναίῳς ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἑχθρας πολὺ.
 ΑΓΑ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
 ΟΔ. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θῆμέρα φανείς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἂν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἔξομαι. 1365
 ΑΓΑ. ἢ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἄμαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓΑ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὥς ἂν ποήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓΑ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῇσδε καὶ μείζω χάριν·
 οὗτος δὲ κακεῖ κἀνθάδ' ὧν ἔμοιγ' ὁμῶς
 ἑχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἂν χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τάπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
 ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
 λόγοισι· καὶ μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
 τούτῳ γὰρ ὧν ἑχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ

1358 βροτῶν L: βροτοῖς r.

1373 χρῆς Dindorf: χρή MSS.

1379 ὅσων Porson, Elmsley: ὅσον MSS.

μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385
 ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν
 αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠθέλησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
 μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σέ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
 τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἑᾶν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.
 ΟΔ. ἀλλ' ἠθελον μὲν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον 1400
 πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥ. ἄλῃς· ἥδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλῃν κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων 1405
 θέσθ' ἐπικάιρον·
 μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θιγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
 τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρῆναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415

κούδενί πω λώονι θνητῶν.
[Αἶαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.]

ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων, ὅ τι πράξει.

1420

1417 Dindorf, in his ed. of 1825, was the first to reject this v.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὦν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλήγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους ὀρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατὴρ ἐκ φόνων ἐγὼ ποτε
πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἤνεγκα κᾶξέσωσα κᾶξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδῃ, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὥς ἡμῖν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἔφα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνῃ.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,

5

10

15

20

ξυνάπτετον λόγοισιν· ὥς ἐνταῦθ' ἐμὲν
 ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῇ
 σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
 ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, κὰν ᾗ γέρων, 25
 ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
 ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
 ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.
 τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
 ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς, 30
 εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
 ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικὸν
 μαντεῖον, ὥς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ
 δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
 χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὦν πεύσει τάχα· 35
 ἄσκειον αὐτὸν ἀσπιδῶν τε καὶ στρατοῦ
 δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγᾶς.
 ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
 σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
 δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40
 ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῇ.
 οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
 γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύουσιν ὧδ' ἡνθισμένον.
 λόγῳ δὲ χρῶ τοιῶδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ
 Φωκεύς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὁ γὰρ 45
 μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξέων.
 ἀγγελλε δ' ὄρκον προστιθεὶς ὀθούνεκα
 τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
 ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων .

21 f. ὥς ἐνταῦθ' ἴνα | οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρός conj. Hotchkis (but with
 ἔστιν instead of ἔστ' ἔτ'). 47 ὄρκῳ MSS. : corr. Reiske.

δίδφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50
 ἡμεῖς δὲ πατρός τύμβον, ὡς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ κατατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἰτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χερυῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθ' αἶ που κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτουντες ἠδεῖαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς, τοῦμὸν ὡς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μέν, οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἰθ' ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῇσδε τῆς φήμης ἄπο 65
 δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὡς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῇ θεοί τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σὺ τ', ὦ πατρῶν δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
 δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὠρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῇσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἶρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
 τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσι 75
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰὼ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθῆσθαι, τέκνον.

- ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἡλέκτρα; θέλεις 80
μείνωμεν αὐτοῦ κάπακούσωμεν γόων;
- ΠΑ. ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν καπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων. 85
- σύστ. ΗΛ. ὦ φάος ἀγνὸν
καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ὠδὰς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
στέρνων πληγὰς αἵμασσομένων, 90
όπόταν δνοφερά νύξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', δὴ κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡμῇ χῶ κοινολεχῆς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κἀρα φονίῳ πελέκει·
κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
- ἀντισύστ. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
ἔστ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων 105
ρίπας, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρώων

81 κάπακούσωμεν Nauck: κάνακούσωμεν MSS. 87 ἰσόμοιρος
MSS.: corr. Porson. 105 f. The MSS. have λεύσσω twice, after
ἔστ' ἂν and after ρίπας: Hermann deleted it in the former place.

πρὸ θυρῶν ἡχῶ παῖσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Ἀἴδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρά,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὀράθ',
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τείσασθε πατρὸς 115
 φόνον ἡμετέρου,
 καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν·
 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
 λύπης ἀντίρροπον ἄχθος. 120

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας
 1 Ἥλεκτρα ματρός, τίν' αἰεὶ τάκεις ὦδ' ἀκόρεστον
 οἰμωγὰν
 3 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
 4 ματρός ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα 125
 5 κακᾶ τε χειρὶ πρόδοτον; ὥς ὁ τάδε πορῶν
 6 ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.
 ΗΛ. 7 ὦ γενέθλα γενναίων,
 8 ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. 130
 9 οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὐ τί με
 10 φυγγάνει· οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 11 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 12 ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 13 ἐᾶτέ μ' ὦδ' ἀλύειν, 135
 14 αἰαῖ, ἰκνουῦμαι.

113 f. ὀράθ', | αἱ τοὺς Dobree: ὀράτε, | τοὺς MSS. 124 ἀθεωτάτας
 MSS.: corr. Erfurdt, Porson. 129 After γενναίων the MSS. add
 πατέρων (or τοκέων γ): del. Monk, Hermann.

ἀντ. α'. ΧΟ. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα
 2 παγκοίνου λίκνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοις
 οὔτε λιταῖσιν·

3 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140

4 ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,

5 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.

6 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. 7 νήπιος ὅς τῶν οἰκτρῶς 145

8 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

9 ἀλλ' ἐμέ γ' ἄ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,

10 ἂ Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν ὀλοφύρεται,

11 ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.

12 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, 150

13 ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ

14 αἰεὶ δακρύεις.

στρ. β'. ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνα, τέκνον, ἄχος ἐφάνη βροτῶν,

2 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά, 155

3 οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,

4 οἷα Χρυσόθεμις ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,

5 κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ,

6 ὄλβιος, ὃν ἄ κλεινὰ 160

7 γὰ ποτε Μυκηναίων

8 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὐφρονη

9 βήματι μολόντα τάνδε γὰρ Ὀρέσταν.

ΗΛ. 10 ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,

11 τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχῶν, 165

12 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον

13 οἷτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται

14 ὦν τ' ἔπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ

139 οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν L, vulg. (λιταῖς r): οὔτε γόοισιν οὐτ' εὐχαῖς
 conj. Erfurdt (οὔτε γόοισιν οὐτ' ἄνταις Hermann). 160—163 The

MSS. and older edd. give these four vv. to Electra: corr. Tyrwhitt, Reiske.

164 ὃν γ' ἐγὼ Hermann: ὃν ἔγωγ' MSS.

15 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170
16 αἰὲ μὲν γὰρ ποθεῖ,
17 ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ἀντ. β'. ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον· ἔτι μέγας οὐρανῷ
2 Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει· 175
3 ᾧ τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουσα
4 μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάβου.
5 χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.
6 οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν 180
7 βούνομον ἔχων ἀκτὰν
8 παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
9 οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσω.

ΗΛ. 10 ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη 185
11 βίोटος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
12 ἅτις ἄνευ τεκέων κατατάκομαι,
13 ἃς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
14 ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία
15 οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν 190
16 ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
17 κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

στρ. γ'. ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά,
2 οἰκτρὰ δ' ἐν κόλταις πατρώαις
3 ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταῖα 195
4 γενύων ὠρμάθη πλαγά.
5 δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
6 δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
7 μορφάν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν

174 ἔτι L¹: ἔστι L^c, A, vulg.—μέγας ἐν οὐρανῷ MSS.: ἐν del. Heath.
180 Κρίσαν r: Κρίσαν L, vulg. 181 βούνομον L¹: βουνόμον L^c, A.
187 τεκέων Meineke (a conjecture found also in a Vienna MS., cod. Vindob.
281, of the 14th or 15th cent.): τοκέων MSS. 192 ἀμφίσταμαι r: ἀφι-
σταμαι L¹: ἐφίσταμαι L^c, A, vulg. 195 ὅτε σοι MSS.: corr. Hermann.

- 8 ἦν ὁ ταῦτα πράσσων. 100
 ΗΛ. 9 ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἡμέρα
 10 ἐλθοῦς' ἐχθίστα δὴ μοι·
 11 ὦ νύξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
 12 ἔκπαγλ' ἄχθη,
 13 τοὺς ἐμὸς ἶδε πατήρ 205
 14 θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
 15 αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
 16 πρόδοτον, αἶ μ' ἀπώλεσαν·
 17 οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
 18 ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι, 210
 19 μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναΐατο
 20 τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

- ἀντ. γ'. ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.
 2 οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἴων
 3 τὰ παρόντ' οἰκειάς εἰς ἄτας 215
 4 ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
 5 πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 6 σᾶ δυσθύμῳ τίκτους' αἶ
 7 ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
 8 οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. 220

- ΗΛ. 9 δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
 10 ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
 11 ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
 12 ταύτας ἄτας,
 13 ὄφρα με βίος ἔχῃ. 225
 14 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
 15 πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος,
 16 τίνι φρονοῦντι καίρια;
 17 ἄνετέ μ', ἄνετε, παράγοροι·
 18 τάδε γὰρ ἅλута κεκλήσεται, 230

19 οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
20 ἀνάριθμος ᾧδε θρήνων.

ἐπ. ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,
μάτηρ ὥσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις. 235

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελείν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις,
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ, 240
ξυνναίοιμ' εὖκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόγων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν
κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν 245
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ᾧ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοῦμὸν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ᾧ γυναιῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν· 255
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγνωτε. πῶς γάρ, ἥτις εὐγενῆς γυνή,
πατρῷ' ὀρῶσα πῆματ' οὐ δρώῃ τὰδ' ἄν,
ἀγῶ κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρώ; 260
ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς ἢ μ' ἐγείνατο
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεύσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κακ τῶνδ' ἄρχομαι, κακ τῶνδ' μοι

244 γὰ L, vulg.: γὰ A.

λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 265
 ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατράσιν, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά, καὶ παρεστίους 270
 σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκείνον ὤλεσεν,
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρός
 ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεῶν
 ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην·
 ἢ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι 275
 ξύνεστ', Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη·
 ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾗ τότε
 πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
 ταύτῃ χοροὺς ἴστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 280
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὁρώσ' ἢ δίσμορος κατὰ στέγας
 κλαίω, τέτηκα, κάπικωκῶ πατρός
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτῇ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα 285
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
 αὕτη γὰρ ἢ λόγοισι γενναία γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ·
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατήρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν; 290
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
 τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
 τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
 βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἥτις ἐκ χερῶν

κλέψας· Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τείσουσά γ' Ἀξίαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὕλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτ' ἀνυμφίος παρών, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
 παυστῆρ' ἐφήξειν ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου 305
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν, ἀλλ' ἔν τοι κακοῖς
 πολλή· σ' ἀνάγκη κάπιτηδεύειν κακά.
 ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τὰδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
 ΗΛ. ἡ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἶχυνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
 ΧΟ. ἡ καὶ ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ἰκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει; 315
 ΗΛ. ὥς νῦν ἀπόντος ἰστόρει· τί σοι φίλον;
 ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,
 ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
 ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποεῖ.
 ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα. 320
 ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκείνουν οὐκ ὀκνῶ.
 ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.
 ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
 ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὥς δόμων ὀρώ
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, 325
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν
 φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

300 ταῦτα MSS.: corr. Blomfield. 309 πολλῆσ' L: πολλή γ' r.

314 ἡ δ' ἄν L¹, vulg. (ἡ δᾶν r): ἡ καὶ L^c, A.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρώνος ἐξόδοις
 ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
 κοῦδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντήν, ὅτι
 ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παρούσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ, 335
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μῆ.
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποεῖν.
 καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ἧ' γὼ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. 340
 ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς οὐ σὺ παῖς ἔφυς
 κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλαιν.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθετήματα
 κείνης διδακτά, κοῦδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
 ἔπειθ' ἐλοῦ γε θάτερ', ἧ' φρονεῖν κακῶς, 345
 ἧ' τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις. 350
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
 ἐπεὶ δίδαξον, ἧ' μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων;
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἡμῖν ἧ' μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,

ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, 360
 τούτοις ὑπείκασθαι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοῦμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς 365
 πάντων ἀρίστου παῖδα κεκληῆσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεί πλείστοις κακῇ,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὥς τοῖς λόγοις
 ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἡθάς εἰμί πως
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰδὼν
 ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. 375

ΗΛ. φέρ' εἰπέ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδὲ μοι
 μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντίποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
 μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου 380
 φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
 στέγγῃ χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἡ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Ἀἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὔνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

- ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἰ φρενῶν; 390
 ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
 ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
 ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίος ὥστε θαυμάσαι.
 ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
 ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακῆν. 395
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.
 ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπεν· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
 ΧΡ. καλὸν γε μέντοι μή 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
 ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
 ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει. 400
 ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
 ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσεις καὶ συναινέσεις ἐμοί;
 ΗΛ. οὐ δῆτα· μή πω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.
 ΧΡ. χωρήσομαί τᾶρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
 ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τὰδ' ἔμπυρα; 405
 ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.
 ΗΛ. πῶς εἶπας; ἢ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
 ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
 ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθείσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
 ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410
 ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
 ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
 ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἵποιμ' ἂν τότε.
 ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
 ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
 ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρός
 τοῦ σοῦ τε κάμου δευτέραν ὁμιλίαν
 ἐλθόντος εἰς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ 420

413 λέγοις Triclinius: λέγεις L, vulg.

414 σμικρὸν L^c, Γ: σμικροῦ (or -ῶι) L¹: σμικρῶν T.

αὐτός, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
 βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον
 πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
 τοιαῦτά του παρόντος, ἥνιχ' Ἑλῖφ
 δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. 425
 πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
 πρὸς νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
 ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλία πεσεῖν·
 εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430
 ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χερσὶν
 τύμβω προσάψης μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
 οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
 κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
 ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει 435
 κρύψον νιν, ἔνθα μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
 τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
 κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σφζέσθω κάτω.
 ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
 πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς 440
 οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
 σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
 γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξεσθαι νέκυς,
 ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
 ἐμασχαλίσθη, καὶ πὶ λουτροῖσιν κᾶρα 445
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
 καμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τὰδ', ἀλλ' ὅμως 450
 ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα

433 ἀπὸ om. L¹, add. L^c (above the line): it is wanting in some of the later MSS. (as Γ'), but present in A, E, and others. 443 δέξεσθαι

Heath: δέξασθαι MSS.

451 τήνδε γ' (τ' J.) ἀλίπαρον conj. Hartung.

καὶ ζῶμα τοῦμόν οὐ χλιδαῖς ἤσκημένον.
αὐτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῇ
ἡμῖν ἄρωγόν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἔξ ὑπερτέρας χερὸς 455
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέrais
χερσὶ στέφωμεν ἢ ταιῶν ἐωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κακείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὄνειράτα· 460
ὅμως δ', ἀδελφή, σοί θ' ὑποürgησον τάδε
ἐμοί τ' ἄρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Ἰδίου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δέ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τίδε. 465
ΧΡ. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένη δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγῇ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔστω, φίλαι·
ὥς εἰ τάδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὴν 470
δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

στρ. ΧΟ. εἰ μὴ ἔγωγ παράφρων μάντις ἔφυν
2 καὶ γνώμας λειπομένα σοφᾶς, εἰσιν ἅ πρόμαντις 475
3 Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη·
4 μέτεισιν, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
5 ὕπεστί μοι θάρσος, ἀδυπνύων κλύουσαν 480
6 ἄρτίως ὄνειράτων·
7 οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας σ' Ἰλλάνων ἄναξ,
8 οὐδ' ἅ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς, 485
9 ἃ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.

479 θάρσος I. (made by an early hand, perh. the first, from θράσος),
A, vulg.: θράσος r. 480 κλύουσαν L: κλυούση (or -α) r. 482 ὁ
φύσας σ'] σ' om. mss., add. Fröhlich.

ἀντ. ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ
 2 ἃ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἑρινύς.
 3 ἄλεκτρ' ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων 491
 4 γάμων ἀμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
 5 πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει μή ποτε μή ποθ' ἡμῖν 495
 6 ἀψευγὲς πελᾶν τέρας
 7 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἥ τοι μαντεῖαι βροτῶν
 8 οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις, 500
 9 εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

ἐπ. ὦ Πέλοπος ἃ πρόσθεν πολύπονός ἱππεία, 505
 ὥς ἔμολες αἰανῆς τᾷδε γᾶ.
 εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
 παγχρυσέων δίφρων δυστάνοις αἰκίαις 510
 πρόρριζος ἐκριφθεὶς, οὗ τί πω
 ἔλειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου πολύπονός αἰκία. 515

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ὥς ἔοικας, αὖ στρέφει·
 οὐ γὰρ πάρεστ' Ἀλγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰεὶ
 μή τοι θυραῖαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·
 νῦν δ' ὥς ἄπεστ' ἐκείνος, οὐδὲν ἐντρέπει
 ἐμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ 520
 ἐξεΐπας ὥς θρασεῖα καὶ πέρα δίκησ
 ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
 ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
 λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμὰ.
 πατήρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' αἰεὶ 525

495 f. πρὸ τῶνδε...ἡμῖν] So A and most MSS. The second μή ποτε is absent from L, Γ, and a few others. After ἔχει, Γ, Aug. c, and Pal. add θάρσος. A possible reading is, πρὸ τῶνδέ τοι θάρσος ἴσχει με, μή ποθ' ἡμῖν.
 506 αἰανῆς L¹: αἰανῆ L^c, vulg. 510 παγχρύσεων MSS.: corr. Hermann. 513 οὐ τίς πω MSS.: corr. Hermann. 514 ἔλειπεν L, A, vulg.: ἔλειπεν Γ.—οἴκου L (but with traces of an erased σ), vulg.: οἴκους Triclinius: οἶκον conj. Dobree.

ὥς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
 ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι·
 ἢ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
 ἢ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονούσ' ἐτύγχανες.
 ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς αἰεί, 530
 τὴν σὴν ὅμαιμον μῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
 θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
 λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἢ τίκτους' ἐγώ.
 εἶεν, δίδαξον δὴ με, τοῦ χάριν, τίνων
 ἔθυσεν αὐτήν; πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; 535
 ἀλλ' οὐ μετὴν αὐτοῖσι τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
 τὰμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
 οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς 540
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
 ἢ τῶν ἐμῶν Ἀιδῆς τιν' ἕμερον τέκνων
 ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνὴν; 545
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς, 550
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα τοὺς πέλας ψέγε.
 ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὥς ἄρξασά τι
 λυπηρόν, εἴτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ. 555
 ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'. εἰ δέ μ' ᾧδ' αἰεὶ λόγους
 ἐξήρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτείνειν. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχύων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἶτε μή; λέξω δέ σοι, 560
 ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ὃ τανῦν ξύνει.
 ἔρου δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος
 ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
 ἢ γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565
 πατὴρ ποθ' οὐμός, ὥς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 στικτὸν κεράστην ἔλαφόν, οὐ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλὼν.
 κακ' τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὥς πατὴρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις 575
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν, κείνον θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χρῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
 ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετὰγνοίαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τίθης.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν 585
 αἰσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὐ
 πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,

564 ἔσχ' ἐν L, vulg.: ἔσχευεν r.

581 τίθης L: τίθης A, vulg.

584 τίθης L, vulg.: τιθῆς r.

- καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὖσεβεῖς
 κάξ εὖσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦς' ἔχεις. 590
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 αἰσχροῦς δ', εἴαν περ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμείσθαι τῆς θυγατρὸς οὔνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ ιουθετεῖν ἔξεστί σε, 595
 ἢ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὥς τὴν μητέρα
 κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἔγωγε δεσπότην
 ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
 ἢ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
 πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600
 ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
 τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον·
 ὃν πολλὰ δὴ με σοὶ τρέφειν μιάστορα
 ἐπηγιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
 ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὔνεκα 605
 κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῆς κακὴν
 εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
 εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
 σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.
- ΧΟ. ὀρῶ μένος πνέουσας· εἰ δὲ σὺν δίκῃ 610
 ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
- ΚΛ. ποίας δ' ἐμοὶ δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
 ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
 καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρά σοι δοκεῖ
 χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; 615
- ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδ' ἐμ' αἰσχύνην ἔχειν,
 κεῖ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὀθούνεκα
 ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
 ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ

593 αἰσχροῦς δ' L, A, vulg.: δ' om. Γ.

603 δὴ με σοὶ Brunck: δὴ μέ σοι L, vulg. 606 χρῆς Wunder: χρῆ mss.

ἔργ' ἔξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βία· 620

αἰσχροῖς γὰρ αἰσχροῖα πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδές, ἧ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἔπη
καὶ τάργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποεῖ.

ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποεῖς
τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. 625

ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εἴτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. ὀρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἂ χρήζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.

ΚΛ. οὐκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς 630
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφήκα πᾶν λέγειν;

ΗΛ. ἐὼ, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοῦμὸν στόμ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺν θύμαθ' ἧ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίου 635
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἂ νῦν ἔχω.

κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί, 640

μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρη ματαιαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν.

ἀλλ' ὦδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἂ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ, 645

εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·

καὶ μὴ με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινας
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
ἀλλ' ὦδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ 650

δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν

εὐήμεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
 δύννοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά.
 ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἵλεως κλύων 655
 δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
 τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
 ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
 τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς 660
 εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
 ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἦκασας καλῶς.
 ΠΑ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
 κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
 ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἦδε σοι κείνη πάρα. 665
 ΠΑ. ὦ χαῖρ', ἄνασσα· σοὶ φέρων ἦκω λόγους
 ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθω θ' ὁμοῦ.
 ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
 πρώτιστα χρήζω, τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
 ΠΑ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα. 670
 ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ· παρὰ φίλου γὰρ ὦν
 ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
 ΠΑ. τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεὶ ξυνθεῖς λέγω.
 ΗΛ. οἶ γὼ τάλαιν', ὀλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
 ΚΛ. τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε. 675
 ΠΑ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
 ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
 ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
 τάληθές εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
 ΠΑ. κάπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680
 κείνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,

ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
 δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρώτη κρίσις,
 εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685
 δρόμου δ' ἰώσας τάφεςει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἴσθ' ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβίης 690
 [δρόμων διαύλων πένταθλ' ἃ νομίζεται,]
 τούτων ἐνεγκὼν πάντα τὰπινίκια
 ὠλβίζειτ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε. 695
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβπτη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἄρματηλατῶν μέτα. 700
 εἰς ἦν Ἀχαιός, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
 καὶ κείνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἔκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πώλοις· ἑβδομος Μάγνης ἀνὴρ· 705
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἕνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβίης
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα

686 τάφεςει Musgrave: τῇ φύσει MSS. 691 Michaelis, Tournier
 and J. would reject this v., and read ἄθλων instead of τούτων in 692.
 709 ὅθ' αὐτοὺς L, vulg. (ὅτ' αὐτοὺς Γ): ἔν' αὐτοὺς Nauck. 710 κλήροις
 MSS.: corr. Wunder.

ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 715
 φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλοι
 χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἵππικά.
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἠφρίζον, εἰσέβαλλον ἵππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων 720
 ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιὸν δ' ἀνείς
 σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.
 καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 πῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς, 725
 τελοῦντες ἕκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
 μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
 ἔθραυε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαῖον ἵππικῶν πέδον. 730
 γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
 ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεύει παρεῖς
 κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
 πῶλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων· 735
 ὅπως δ' ὀρᾷ μόνον νιν ἐλλειμμένον,
 ὄξυν δι' ὥτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 πῶλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
 ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κára προβάλλων ἵππικῶν ὀχημάτων. 740

721 δεξιὸν τ' Triclinius.

732 κἀνοκωχεύει MSS.: corr. Cobet.

734 ὑστέρας ἔχων L¹: ὑστέρας δ' ἔχων L^c (a late hand), A, vulg.736 ὅπως δ' L¹, Γ: ὅδ' ὡς δ' L^c: ὅδ' ὡς or ὁ δ' ὡς r.

738 κἀξισώσαντε

αντε L: -es A, vulg.

καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστεράν
 κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χυόας, 745
 καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὀρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἔστε νιν διφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἵππικόν δρόμον,
 ἔλυσαν αἱματηρόν, ὥστε μηδένα 755
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρώας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότηισι τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὥς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. 765

ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σῶζω κακοῖς.

ΠΑ. τί δ' ὦδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς 770
 πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.

757 κήαντες L (κείαντες Triclinius): corr. Brunck, Erfurdt.

760 ἐκλάχῃ r: ἐκλάχοι L, vulg.

- ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὥς ἔοικεν, ἤκομεν.
- ΚΛ. οὔτοι μάτην γε· πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
 εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
 προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς, 775
 μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
 ἀπεξενούτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
 ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
 φόνους πατρώους δαίν' ἐπηπείλει τελεῖν·
 ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας 780
 ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
 χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὥς θανουμένην.
 νῦν δ', ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου
 πρὸς τῇσδ' ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
 ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμόν ἐκπίνουσ' αἰὲ 785
 ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἔκηλά που
 τῶν τῇσδ' ἀπειλῶν οὔνεχ' ἡμερεύσομεν.
- ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
 Ὅρεστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὦδ' ἔχων
 πρὸς τῇσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790
- ΚΛ. οὔτοι σύ· κείνος δ' ὥς ἔχει καλῶς ἔχει.
- ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
- ΚΛ. ἤκουσεν ὦν δεῖ καπεκύρωσεν καλῶς.
- ΗΛ. ὑβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχούσα τυγχάνεις.
- ΚΛ. οὐκουν Ὅρεστης καὶ σὺ παύσετον τάδε; 795
- ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
- ΚΛ. πολλῶν ἂν ἤκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
 εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
- ΠΑ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εἶ κυρεῖ.
- ΚΛ. ἦκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως 800
 πράξιαις οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.

783 ἀπήλλάγμαί (sic) L, prob. made by the first hand from ἀπηλλάγην, the reading of Γ and of Suidas (s. v. προστατῶν): but A and most mss. have the perf. 797 τυχεῖν A, vulg. (made in L from φιλεῖν): φιλεῖν γ (φιλος Γ).

- ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῇνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν
 ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
 ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὡς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
 δεινῶς δακρῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805
 τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ᾧδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
 Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἶχει φρενὸς
 αἶ μοι μόναι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρὸς ἤξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 κάμου ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρή μολεῖν;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοῖ 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὐ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
 παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος ἀνάνῳ βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μέν, ἣν κτάνη,
 λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.
- στρ. α'. ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἣ ποῦ φαέθων
 2 Ἄλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκκηλοι; 826
- ΗΛ. 3 ἐ ἔ, αἰαῖ.
 ΧΟ. 4 ὦ παῖ, τί δακρύνεις;
 ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. μηδὲν μέγ' αὔσης. ΗΛ. ἀπολείς. ΧΟ.
 πῶς; 831
- ΗΛ. 6 εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων
 7 εἰς Ἀἴδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας
 8 μάλλον ἐπεμβάσει. 835

ἀντ. α'. ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις

818 εἴσειμ' Hermann: ἔσομ' L, vulg.

- 2 ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν· καὶ νῦν ὑπὸ γαίης
 ΗΛ. 3 ἐ ἔ· ἰώ. 840
 ΧΟ. 4 πάμψυχος ἀνάσσει.
 ΗΛ. 5 φεῦ. ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ ΗΛ. ἐδάμνη. ΧΟ. ναί.
 ΗΛ. 6 οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ 846
 7 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὅς γὰρ
 ἔτ' ἦν,
 8 φροῦδος ἀναρπασθείς.
 στρ. β'. ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
 ΗΛ. 2 καὶ γὰρ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ, 850
 3 πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
 4 δεινῶν στυγνῶν τ' αἰῶνι.
 ΧΟ. 5 εἶδομεν ἀθρήνεις.
 ΗΛ. 6 μή μέ νυν μηκέτι
 7 παραγάγῃς, ἵν' οὐ ΧΟ. τί φής; 856
 ΗΛ. 8 πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι
 9 κοινοτόκων
 10 εὐπατριδᾶν ἀρωγαί.
 ἀντ. β'. ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860
 ΗΛ. 2 ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἀμίλλαις
 3 οὔτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ
 4 τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκῦρσαι;
 ΧΟ. 5 ἄσκοπος ἂ λώβα.
 ΗΛ. 6 πῶς γὰρ οὐκ; εἰ ξένος 865
 7 ἄτερ ἐμᾶν χερῶν ΧΟ. παπαῖ.
 ΗΛ. 8 κέκευθεν, οὔτε του τάφου
 9 ἀντιάσας
 10 οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. 870

838 After γυναικῶν the MSS. add ἀπάταις: del. Brunck. 852 αἰῶνι
 Hermann: ἀχέων L, vulg.: ἀχαίων A. 853 ἀθρήνεις Dindorf: ἀθροεῖς
 MSS. 856 After τί φής, the MSS. add αὐδᾶς δὲ ποῖον; del. Triclinius.
 859 εὐπατριδᾶν τ' MSS.: τ' om. Suidas s. v. παραγάγῃς.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ἴφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτῃ, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθείσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺν πημάτων 875
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;

ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ μέμνηας, ὦ τάλαινα, καπὶ τοῖς 880
σαντῆς κακοῖσι καπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;

ΧΡ. μὰ τὴν πατρώαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκείνον ὥς παρόντα νῶν.

ΗΛ. οἷμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσας· ὦδε πιστεύεις ἄγαν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοῦκ ἄλλης σαφῇ 885
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.

ΗΛ. τίν', ὦ τάλαινα, ἰδοῦσα πίστιν; εἰς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;

ΧΡ. πρὸς νυν θεῶν ἄκουσον, ὥς μαθοῦσά μου 890
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς.

ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.

ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὀρώ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῇ κύκλῳ 895
πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μὴ ποῦ τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτη βροτῶν.
ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,

- τύμβου προσεῖρπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὀρώ 900
 πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
 κεῦθὺς τάλαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὀρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὔ, 905
 χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύνων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλαῖσμα πλήν κείνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 καγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σὺ· πῶς γάρ; ἦ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστήναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοὺς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
 ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰπιτύμβια. 915
 ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
 οὔχ αὐτὸς αἰὲν δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῶν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
 πολλῶν ὑπάρξει κύρος ἡμέρα καλῶν.
 ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας, ὥς σ' ἐποικτίρω πάλαι. 920
 ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
 ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.
 ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
 ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τὰκείνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν εἰς κεινόν γ' ὄρα. 925
 ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν;
 ΗΛ. τοῦ πλησίου παρόντος ἡνίκ' ὦλλυτο.
 ΧΡ. καὶ ποῦ ἔστιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.

914 ἐλάνθαν' ἄν Heath: ἐλάνθανεν MSS. (written ἐλάνθαν' in L).
 ἔληθεν ἄν conj. Meineke. 915 τὰπιτίμα MSS.: corL Dindorf.

- ΧΡ. οἶμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 930
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
- ΗΛ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινα.
- ΧΡ. ὦ δυστυχῆς· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπενδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα 935
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
- ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθη,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
- ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; 940
- ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὃ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
- ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγγυος;
- ΗΛ. τλῆναί σε δρώσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
- ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
- ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
- ΧΡ. ὀρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.
- ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἦ βεβούλευμαι ποεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὥς οὔτις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' Ἀιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνᾳ λελεῖμμεθον. 950
ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵζεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὴν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 955
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, ἐς τίν' ἐλπίδων

941 ἔσθ' ὃ γ' A, vulg.: ἔσθ' ὅδ' L (with γ superscr.): ἐς τόδ' r.
947 ποεῖν] τελεῖν A. 950 λελεῖμμεθον L, vulg.: λελεῖμμεθα r.
952 θάλλοντ' ἔτ' Reiske, Musgrave: θάλλοντά τ' L, vulg. (θάλλοντά γ' r.)
956 κατοκνήσεις r: κατοκνήσης L, vulg.

βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἥ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρώου κτήσιν ἐστερημένην, 960
 πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσης ὅπως
 τεύξει ποτ'· οὐ γὰρ ὦδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ καμὸν γένος 965
 βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπη τοῖς ἐμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἶσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
 ἔπειτα δ', ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίῳν
 τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄρᾱν.
 λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρᾶς ὅσῃν
 σαυτῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖς' ἐμοί;
 τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν 975
 τοιοῖσδ' ἐπαίνους οὐχὶ δεξιώσεται,
 ἴδεσθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 ὦ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῆς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνου· 980
 τοῦτ' φιλεῖν χρή, τῷδε χρή πάντας σέβειν·
 τῷδ' ἔν θ' ἐορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας οὔνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.
 τοιαυτά τοι νῦν πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ ἔκλιπεν κλέος. 985
 ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπύονει πατρί,
 σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
 παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
 ζῆν αἰσχροὺς αἰσχροῦς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστὶν ἡ προμηθία 990

καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

- ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
 ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσφάζετ' ἄν
 τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σφάζεται.
 ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 995
 αὐτῇ θ' ὀπλίζει καὶ μ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
 οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς,
 σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερσί.
 δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
 ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ καπὶ μηδὲν ἔρχεται. 1000
 τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βούλεύων ἐλεῖν
 ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
 ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
 κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
 λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
 βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν·
 οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρήζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἔχη λαβεῖν.
 ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κάξερημῶσαι γένος, 1010
 κατὰσχος ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 ἄρρητ' ἐγὼ σοι κατέλη φυλάξομαι,
 αὐτὴ δὲ νοῦν σχῆς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
 σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.
- ΧΟ. πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ 1015
 κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
- ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
 ἤδη σ' ἀπορρίψουσιν ἀπηγγελλόμεν.
 ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
 τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν. 1020

999 εὐτυχῆς A, vulg.: εὐτυχεῖ L (but with ἡς superscr. by the first hand), r. 1015 πείθου L, A, vulg.: πιθοῦ r. 1019 αὐτόχειρ L, A: αὐτοχειρ μοι r.

ΧΡ. φεῦ·

εἴθ' ὄφελος τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
θυήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

ΗΛ. ὥς οὐχὶ συνδράσουςα νουθετεῖς τάδε.

1025

ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς.

ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

ΧΡ. μακρὸς τὸ κρίναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος.

1030

ΗΛ. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.

ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

1035

ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθείας δὲ σοῦ.

ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπένεσθαι με δεῖ;

ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῶν.

ΗΛ. ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

1040

ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκη λέγειν;

ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χή δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛ. καὶ μὴν ποήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.

1045

ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλευέσει πάλιν;

ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἔχθιον κακῆς.

ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.

ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστί μοι.

ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τάμ' ἔπη

1050

τολμᾶς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.

ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὐ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἦν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.

ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1055
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκης, τὰμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

στρ. α'. ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἶων-
2 οὺς ἐσορώμενοι τροφᾶς
3 κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστ- 1060
4 ωσιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὖρ-
5 ωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
6 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
7 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
8 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. 1065
9 ὦ χθονία βροτοῖσι φά-
10 μα, κατὰ μοι βόασον οἰκ-
11 τρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρεί-
12 δαις, ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνειδίη·

ἀντ. α'. ὅτι σφιν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ 1070
2 δῆ, τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ
3 φύλοπις οὐκέτ' ἐξισού-
4 ται φιλοτασίῳ διαί-
5 τα. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
6 Ἥλεκτρα, τὸν αἰὲ πατρός 1075
7 δειλαία στενάχουσ', ὅπως
8 ἅ πάνδυρτος ἀηδών,
9 οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμη-
10 θής, τό τε μὴ βλέπειν ἐτοί-

1063 ἀλλ' οὐ μὰ τὰν MSS.: corr. Turnebus. 1070 σφιν Schaefer:
σφίσιν L, vulg. 1071 δῆ ad.l. Triclinius. 1075 Ἥλεκτρα, τὸν] ἅ
παις, οἶτον conj. Heath. 1077 πανόδυρτος MSS.: corr. Porson.

11 μα, διδύμαν ἐλοῦσ' Ἑρι-

1080

12 νύν. τίς ἂν εὐπατρὶς ὧδε βλάστοι;

στρ. β'. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ

2 ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχύναι θέλει

3 νόνυμος, ὦ παῖ παῖ·

4 ὥς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἴλου, 1085

5 τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ λόγῳ,

6 σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλήσθαι.

ἀντ. β'. ζώης μοι καθύπερθεν

1090

2 χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον

3 νῦν ὑπόχειρ ναίεις·

4 ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοίρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ

5 βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε

φερομέναν

1095

6 ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἀρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,

ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;

XO. τί δ' ἐξερευνᾷς καὶ τί βουλευθεὶς πάρει;

1100

OP. Αἴγισθον ἐνθ' ὄκηκεν ἱστορῶ πάλαι.

XO. ἀλλ' εὖ θ' ἰκάνεις χῶ φράσας ἀζήμιος.

OP. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν

ἡμῶν ποθεινὴν κοινοῖον παρουσίαν;

XO. ἥδ', εἰ τὸν ἀγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν.

1105

OP. ἴθ', ὦ γύναι, δῆλωσον εἰσελθοῦς' ὅτι

Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

1081 τίς ἂν οὖν L, vulg.: corr. Triclinius.

1082 γὰρ add.

Hermann.

1087 καθοπλίσασα] ἀπολακτίσασα conj. J. H. H.

Schmiät.

1088 ἐν ἐνὶ] ἐν add. Brunck.

1091 τεῶν

Hermann: τῶν MSS.

1092 ὑπόχειρ Musgrave: ὑπὸ χεῖρα MSS.

1097 Ζηνὸς Triclinius (from schol., γρ. ἀρίστα ταζηνός): Διὸς MSS.

1099 ὀρθῶς θ' 1: ὀρθῶς δ' A, vulg. (ὀρθῶς L¹: δ' add. S.)

- ΗΛ. οἷμοι τάλαιν', οὐ δὴ ποθ' ἦς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια;
- ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων 1110
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
- ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
- ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὥς ὀρᾷς, κομίζομεν.
- ΗΛ. οἶ' γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές 1115
πρόχειρον ἄχθος, ὥς ἔοικε, δέркоμαι.
- ΟΡ. εἶπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστέων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.
- ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἶπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεύχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῶ.
- ΟΡ. δόθ', ἥτις ἐστί, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὥς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε,
ἀλλ' ἢ φίλων τις ἢ πρὸς αἵματος φύσιν. 1125
- ΗΛ. ὦ φιλάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ. 1130
ὥς ὥφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα τοῖνδε κάνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρώου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων ἀπὲρ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ

1127 ὥς σ'] σ' add. Brunck.

1128 ὥνπερ L, vulg. (ὅνπερ Harl.): ὥσπερ r.

λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκός, ἄθλιον βάρος. 1140
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἷμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 1145
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ καμοῦ φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην αἰεί.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας 1150
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
 τέθνηκ' ἐγὼ σοί· φροῦδος αὐτὸς εἰ θανών·
 γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος 1155
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχήης
 δαίμων ὁ σὸς τε καμὸς ἐξαφείλετο,
 ὅς σ' ὠδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἷμοι μοι· 1160
 ὦ δέμας οἰκτρόν, φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἷμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κᾶρα.
 τοιγὰρ σὺν δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τότε στέγος, 1165
 τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ὥς σὺν σοὶ κάτω
 ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
 ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
 τοῦ σοῦ θανούσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

1139 λουτροῖς σ' r: σ' om. L and most MSS.

1152 ἐγὼ σοὶ J.: ἐγὼ σοι MSS. and edd.

- τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπούμενους. 1170
- ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἥλεκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
- ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175
- ΗΛ. τί δ' ἔσχεις ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
- ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἥλέκτρας τόδε;
- ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκείνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
- ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
- ΗΛ. οὐ δὴ ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε; 1180
- ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως καθέως ἐφθαρμένον.
- ΗΛ. οὗτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
- ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
- ΗΛ. τί δὴ ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
- ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
- ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
- ΟΡ. ὁρῶν σὲ πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
- ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾶς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίῳ βλέπειν;
- ΗΛ. ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος. 1190
- ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
- ΗΛ. τοῖς πατρός· εἴτα τοῖσδε δουλεύω βία.
- ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
- ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
- ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίου; 1195
- ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
- ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
- ΗΛ. οὐ δῆθ'· ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προϋθηκας σποδόν.
- ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτίρω πάλαι.

1174 ἀμηχανῶν 1: ἀμηχάνων L, vulg. 1180 οὐ was read by the
schol. in L (ἄρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε;). τί L (with 'ου' superscr. by the first
hand), vulg. 1187 σέ J. (ed. 1867): σε MSS. 1193 ἀνάγκη 1:
ἀνάγκη L, A, vulg.

- ΗΛ. *μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτίρας ποτέ.* 1200
 ΟΡ. *μόνος γὰρ ἦκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.*
 ΗΛ. *οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενῆς ἦκεις ποθέν;*
 ΟΡ. *ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.*
 ΗΛ. *ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.*
 ΟΡ. *μέθες τόδ' ἄγγος νυν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.* 1205
 ΗΛ. *μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.*
 ΟΡ. *πιθοῦ λέγοντι κοῦχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.*
 ΗΛ. *μή, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.*
 ΟΡ. *οὐ φήμ' ἐάσειν.* ΗΛ. *ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,*
'Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. *εὖφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.*
 ΗΛ. *πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;*
 ΟΡ. *οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.*
 ΗΛ. *οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;*
 ΟΡ. *ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.* 1215
 ΗΛ. *εἴπερ γ' 'Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.*
 ΟΡ. *ἀλλ' οὐκ 'Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.*
 ΗΛ. *ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;*
 ΟΡ. *οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.*
 ΗΛ. *πῶς εἶπας, ὦ παῖ;* ΟΡ. *ψεῦδος οὐδέν ὦν λέγω.* 1220
 ΗΛ. *ἦ ζῇ γὰρ ἀνὴρ;* ΟΡ. *εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.*
 ΗΛ. *ἦ γὰρ σὺ κείνος;* ΟΡ. *τήνδε προσβλέψασά μου*
σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. *ὦ φίλτατον φῶς.* ΟΡ. *φίλτατον, συμμαρτυρῶ.*
 ΗΛ. *ὦ φθέγμ', ἀφίκου;* ΟΡ. *μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.* 1225
 ΗΛ. *ἔχω σε χερσίν;* ΟΡ. *ὡς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί.*
 ΗΛ. *ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,*
ὁρᾶτ' 'Ορέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσσωσμένον.
 ΧΟ. *ὁρῶμεν, ὦ παῖ, καπὶ συμφοραῖσί μοι* 1230
γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1201 τοῖσι σοῖς L^c, A, vulg.: τοῖς ἴσοις L¹. 1207 πιθοῦ r: πείθου L, vulg.1226 ἔχοις L¹: ἔχεις L^c, A, vulg.

- στρ. ΗΛ. ἰὼ γοναί,
 2 γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
 3 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 4 ἐφηύρετ', ἦλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρήζετε. 1235
- ΟΡ. 5 πάρεσμεν· ἀλλὰ σὶγ' ἔχουσα πρόσμενε.
- ΗΛ. 6 τί δ' ἔστιν;
- ΟΡ. 7 σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύη.
- ΗΛ. 8 ἀλλ' οὐ μὰ τὴν ἄδμητον αἰὲν Ἄρτεμιν
 9 τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240
 10 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
 11 γυναικῶν ὃν αἰεί.
- ΟΡ. 12 ὄρα γε μὲν δὴ καὶ γυναιξὶν ὥς Ἄρης
 13 ἔνεσπιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
- ΗΛ. 14 ὅτοτοτοτοῖ τοτοῖ, 1245
 15 ἀνέφελον ἐνέβαλες
 16 οὐ ποτε καταλύσιμον,
 17 οὐδέ ποτε λησόμενον
 18 ἀμέτερον οἶον ἔφν κακόν. 1250
- ΟΡ. 19 ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 20 φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι χρεών.
- ἀντ. ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοί,
 2 ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
 3 τάδε δίκαια χρόνος· 1255
 4 μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
- ΟΡ. 5 ξύμφημι καὶ γὰρ τοιγαροῦν σφῶζου τόδε.
- ΗΛ. 6 τί δρῶσα;
- ΟΡ. 7 οὐ μὴ 'στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

1239 ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν MSS. (οὐ μὰ τὰν γ): corr. Fröhlich (but with τὰν γ': τὴν Hermann). 1245 ὅτοτοτοτοῖ τοτοῖ Hermann (=1265): ὅτοτοτοῖ L, ὅττοτοῖ A. 1246 ἐνέβαλες schol. in L on 1245: ἐπέβαλες L, vulg.: ὑπέβαλες γ. 1251 παρουσία L, A, vulg. (as the schol. in L also read): παρρησία γ.

- ΗΛ. 8 τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος 1260
 9 μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
 10 ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως
 11 ἀέλπτως τ' ἐσείδον.
- ΟΡ. 12 τότ' εἶδες, εὔτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
 √ √ √ — √ √ √ — √ √ √ —
- ΗΛ. 14 ἔφρασας ὑπερτέραν 1265
 15 τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
 16 εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
 17 ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα·
 18 δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. 1270
- ΟΡ. 19 τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν, τὰ δέ
 20 δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.
- ἐπ. ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
 ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
 μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδὼν 1275
- ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσης
 τῶν σῶν προσώπων ἄδοναν μεθέσθαι.
- ΟΡ. ἦ κάρτα καὶ ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
- ΗΛ. ξυναινεῖς;
- ΟΡ. τί μὴν οὐ; 1280
- ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν ἐγὼ
 οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν·
 οὐδ' ἂν ἔσχον ὀρμάν
 ἀναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα.
 τάλαινα· νῦν δ' ἔχω σε· προὔφανης δέ 1285
 φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
 ἄς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

1260 ἂν ἀξίαν r: ἂν om. L¹, add. L^c (above the line).

J.: ὅτε MSS.—ἐπώτρυναν Reiske, Brunck: ὤτρυναν MSS.

Dindorf, Fröhlich: ἐπώρσεν L¹, A, vulg. (ἐπόρσεν L^c.)

r: πολύστονον L, A, vulg. 1281 ἂν ἐγὼ r: ἂν ἐγὼ L.

before ἔσχον add. Arndt.—ὀρμάν Blomfield: ὀργάν MSS.

1264 εὔτε

1267 ἐπόρισεν

1275 πολύπονον

1283 οὐδ' ἂν

- ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὥς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ' ὥς πατρώαν κτήσιν Αἴγισθος δόμων 1290
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην·
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἂ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295
οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ ὑπινώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντων δόμους·
ἀλλ' ὥς ἐπ' αὐτῇ τῇ μάτην λελεγμένη
στέναζ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300
- ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τοῦμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦσα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
κούδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἄν καλῶς 1305
ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τὰνθένδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
ὀθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἦν σὺ μὴ δείσης ποθ' ὥς
γέλῳτι τοῦμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα· 1310
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
κἀπεὶ σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρῇ
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μὲν σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα· 1315
ὥστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν

1297 ἐπελθόντων A: -ων L. 1298 λελεγμένη A, vulg.: δεδεγ-
μένη L, with λ λ superscr. by an early hand. 1304 δεξαίμην r:
λεξαίμην L, with γρ. βουλοίμην βραχὺ in marg.: βουλοίμην A, vulg.
1306 ὑπηρετοίμην MSS.: corr. Musgrave, Elmsley.

- τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὀράν.
 ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός· ὡς ἐγὼ μόνη
 οὐκ ἂν δυοῖν ἤμαρτον· ἡ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἔσωσ' ἐμαντήν, ἡ καλῶς ἀπωλόμην.
- ΟΡ. σιγᾶν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
 τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. 1325
- ΠΑ. ὦ πλείστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἡ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής,
 ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
 ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἣν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἡ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθέμην ἐγώ.
 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων 1335
 καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
 εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
 ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
- ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τὰν τεῦθεν εἰσιόντι μοι;
- ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γινῶναί τινα. 1340
- ΟΡ. ἡγγειλας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθηγκότα.
- ΠΑ. εἰς τῶν ἐν "Αἰδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.
- ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἡ τίνες λόγοι;
- ΠΑ. τελουμένων εἵποim' ἄν· ὥς δὲ νῦν ἔχει,
 καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς. 1345
- ΗΛ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.
- ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω.
- ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χέρας ποτέ;

- ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὐ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν. 1350
- ΗΛ. ἢ κεῖνος οὗτος ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
- ΟΡ. ὃδ' ἐστί· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
- ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ δόμων
'Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἢ σὺ κεῖνος εἶ, 1355
ὃς τόνδε καὶ μ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
ξυνῶν μ' ἔλθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλὰ με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί; 1360
χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
χαῖρ'· ἴσθι δ' ὥς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα κάφίλῃσ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
- ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἥλέκτρα, σαφῇ.
σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνῃ·
νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὥς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
- ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδῃ, τόδ' εἴῃ τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρὶα προσκύσανθ' ἔδη
θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
- ΗΛ. ἀναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἢ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἷων ἔχω

1365 κυκλοῦνται L¹ (changed to κυκλοῦσι by a later hand, but afterwards restored, νται being written above the line), Γ: κυκλοῦσι A, vulg.

αἰτῶ, προπίπτω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων 1380
 ἡμῖν ἄρωγός τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
 καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
 τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

στρ. ΧΟ. ἴδεθ' ὅπου προνέμεται
 2 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης. 1385
 3 βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
 4 μετὰδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων
 5 ἄφυκτοὶ κύνες,
 6 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
 7 τοῦμόν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον. 1390

ἀντ. παράγεται γὰρ ἐνέρων
 2 δολιόπους ἄρωγός εἴσῳ στέγας,
 3 ἀρχαιοπλοῦτα πατρὸς εἰς ἐδώλια,
 4 νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·
 5 ὁ Μάλας δὲ παῖς 1395
 6 Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
 7 κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοῦκέτ' ἀμμένει.

στρ. ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
 τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σίγα πρόσμενε.
 ΧΟ. πῶς δὴ; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
 λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας. 1401
 ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ῥῆξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ' ὅπως
 Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολῶν ἔσω.
 ΚΛ. αἰαί· ἰὼ στέγαι

1380 προπίπτω J.: προ πιτνῶ (from προ πίνω) L: προπιτνῶ A, vulg. (προσπιτνῶ γ.) 1389 ἀμμενεῖ Wunder: ἀμμένει L, vulg. 1394 νεακόνητον MSS.: νεοκόνητον Aldine ed. (1502 A.D.), and lemma of schol. on v. 1394 as edited by J. A. Lascaris (Rome, 1518). 1396 σφ' ἄγει Γ: ἐ ἄγει (with an erasure after ἐ, rather larger than the space for one letter) L: ἐπάγει A: ἐπεισάγει E. 1403 ἡμᾶς om. MSS. (superscr. in cod. Ienensis, 14th cent.): add. Reiske.

φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1405

ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;

ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρίξαι.

ΚΛ. οἴμοι τάλαιν'· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς;

ΗΛ. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον τέκνον, 1410
οἴκτιρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ῥέκτιρεθ' οὗτος οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σοι
μοῖρα καθαμερία φθίνει φθίνει. 1414

ΚΛ. ὦμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλήν.

ΚΛ. ὦμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθω γ' ὁμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γὰς ὑπαὶ κείμενοι.
παλῖρρυτον γὰρ αἰμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες. 1421

ἀντ. καὶ μὴν πάρεισιν οἷδε· φοινία δὲ χεῖρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὅρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν. 1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῶον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΧΟ. παύσασθε· λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; ΟΡ. εἰσορᾶτε ποῦ 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθώς — — — — —

1413 νῦν σοι R. Whitelaw (a conjecture made also by Hermann, who, however, kept σε): σε MSS. 1414 φθίνει bis L: semel A. (φθίνειν Hermann.) 1416 Αἰγίσθω γ'] γ' Hermann: θ' L, vulg.: δ' r. 1419 παλῖρρυτον Bothe: πολύρρυτον MSS. 1422 f. The MSS. give these two vv. to Electra: corr. Hermann. 1423 ψέγειν Erfurd: λέγειν MSS. 1424 κυρεῖτε Reisig, Elmsley: κυρεῖ L, vulg. (κυρεῖ γε Triclinius: κυρεῖ δὲ Hermann.) 1431 L and most MSS. divide the words thus: τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὗτος κ.τ.λ. 1432 After γεγηθώς the rest of a trimeter is lost. Hermann conj. κάρτα σὺν σπουδῇ ποδός.

- ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν.
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἔπειγέ νυν. 1435
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τὰνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
ΧΟ. δι' ὧτος ἂν παῦρά γ' ὡς ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς ὁρούση
πρὸς δίκας ἀγῶνα. 1441

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

- τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος 1445
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστα σοὶ μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450
ΗΛ. ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ κατέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κάμφανῇ μαθεῖν;
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. 1455
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρᾶν,

1437—1441 δι' ὧτος...ἀγῶνα] These vv. are given by the MSS. to Electra: corr. Triclinius.

1445 ναὶ σέ Reiske: καὶ σέ MSS.

1449 τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης γ, vulg.: τῶν ἐμῶν τε φιλτάτων L (but with the reading τῆς φιλτάτης indicated by the first hand), A. A few MSS. have τῶν ἐμῶν τῶν φιλτάτων.

1457 τυγχάνει A, vulg.:

τυγχάνει L.

ὥς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν
στόμια δέχεται τὰμά, μηδὲ πρὸς βίαν
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας.

1460

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

1465

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμι' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

ΟΡ. αὐτὸς σὺν βάσταξ'· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν, 1470
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπελίσομαι· σὺν δέ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἶμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις 1476
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀντανδᾶς ἴσα;

ΑΙ. οἶμοι, ξυνήκα τοῦπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὁδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;

ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
κᾶν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.

τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485

θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;

ἀλλ' ὥς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανῶν πρόθεσ

ταφεῦσιν ὦν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,

ἄποπτον ἡμῶν· ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν

μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.

1490

- OP. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
- AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκότου δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
- OP. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἄμόν, ὥς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.
- AI. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
- OP. τὰ γοῦν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
- AI. ἀλλ' οὐ πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500
- OP. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἦ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.
- AI. ἦ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρὴν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ.
- XO. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὥς πολλὰ παθὼν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὀρμῇ τελεωθέν. 1510

1496 ὥς ἂν ἐν Triclinius: ὥς ἐν L, A, vulg.: ὥς ἂν (without ἐν) r.
1506 πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων] πέρα τι τῶν νόμων πράσσειν Nicephorus
Vasilákēs (c. 1180 A.D.), Προγυμνάσματα c. 6, where he quotes 1505—1507
(Waltz, *Rhet. Gr.* vol. I. p. 461).—θέλει L^c, A: θέλοι L¹, Γ. 1507
πανοῦργον] κακοῦργον Nicephorus l. c.

TPAXINIAI.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.

ΥΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΛΙΧΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΟΓΟΣ μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
 ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῳ κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἄιδου μολεῖν,
 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν· 5
 ἥτις πατρός μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως,
 ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι, νυμφείων ὄκνον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῶον λέγω,
 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός, 10
 φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
 δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
 βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15
 δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
 πρὶν τῇσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·

7 ἔτ' add. Erfurdt, om. L. ναίουσ' ἐν A: ναίουσα δ' r.—ὄκνον] γρ.
 ὄτλον schol. in L. 12 f. κύτει | βούπρῳρος Strabo 10. 458: τύπῳ |
 βούκρανος MSS.

ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἑρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα· νύξ γὰρ εἰσάγει
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. 30
 καφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γῆτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ.
 τοιοῦτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τω. 35
 νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφνυ,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἰφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κείνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
 ὠδύνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει. 45
 καῖστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρώμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατείδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα .

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνῶμαισι δούλαις, καμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἕλληνας, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρῶσκει δόμους·
 ὥστ' εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τάνδρῃ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κάξ ἀγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνή
 δούλη' μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδακτά μοι.
 ΔΗ. σέ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένον 65
 τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ ἔστιν, αἰσχύνῃν φέρειν.
 ΤΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.
 ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;
 ΤΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Λυδῇ γυναικὶ φασὶ νιν λάτριν πονεῖν. 70
 ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
 ΤΛ. ἀλλ' ἐξαφείτῃ τοῦδέ γ', ὥς ἐγὼ κλύω.
 ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
 ΤΛ. Εὐβοῖδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι. 75
 ΔΗ. ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
 ΤΛ. τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

53 τὸ σόν an early corrector of L (perh. S), r: τόσον L¹, A. 57 νέμοι
 L, A, vulg.: νέμει r. 60 τοῖς τ' L: τ' om. r. (τοῖς γ' Hermann.)
 66 φέρει MSS.: corr. Valckenaer.

- ΔΗ. ὥς ἡ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
 ἡ τοῦτον ἄρας ἄθλον εἰς τό γ' ὕστερον 80
 τὸν λοιπὸν ἤδη βίοντον εὐαίων' ἔχειν.
 ἐν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,
 οὐκ εἰ ξυνέρξων; ἡνίκ' ἡ σεσώσμεθα
 [ἡ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος]
 κείνου βίον σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθ' ἅμα. 85
- ΤΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶν πάλαι παρῇ·
 νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἶα πατρὸς
 ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
 νῦν δ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ 90
 πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
- ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
 πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. ὃν αἰόλα νῦξ ἐναριζομένα
 2 τίκτει κατευνάξει τε φλογιζόμενον, 95
 3 Ἄλιον, Ἄλιον αἰτῶ
 4 τοῦτο καρῦξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι παῖς
 5 ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
 6 ἡ ποντίας αὐλῶνας, ἡ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς·
 7 εἶπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 101

- ἀντ. α'. ποθουμένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι
 2 τὰν ἀμφινεικῇ Δηιάνειραν αἰεί,
 3 οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, 105

79 ὥς ἡ γ: ὡς οἱ L. 80 εἰς τὸν ὕστερον mss.: corr. Reiske.
 81 τὸν λοιπὸν L, vulg.: τὸ λοιπὸν γ. 84 del. Bentley. 87 παρῇ
 Elmsley, Dindorf: παρῇ mss. 88 εἶα Vauvilliers: ἐᾷ mss. 90 μὴ
 mss.: μὴ οὐ Brunck. 98 πόθι μοι πόθι μοι παῖς L, vulg.: corr.
 Triclinius. 100 ποντίας L (with ου written above α by the first
 hand): ποντίους γ.

4 οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
 5 εὐμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσιν ὁδοῦ
 6 ἐνθυμίῳ εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν 110
 7 δύστανον ἐλπίζουσιν αἴσαν.

στρ. β'. πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις
 2 κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδοι, 115
 3 οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ στρέφει, τὸ δ' αὔξει βίτου
 πολύπονον ὥσπερ πέλαγος
 4 Κρήσιον. ἀλλὰ τις θεῶν αἰὲν ἀναμπλάκητον "Αἶδα
 σφε δόμων ἐρύκει. 120

ἀντ' β'. ὦν ἐπιμεφρομένα σ' αἰδοῖα μὲν, ἀντία δ' οἶσω.
 2 φαμί' γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
 3 χρῆναί σ'. ἀνάληγτα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων
 βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας·
 4 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἶον
 ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 130

εἴτ. μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες
 οὔτε πλοῦτος, ἀλλ' ἄφαρ
 βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι. 135
 ἂ καὶ σὲ τὰν ἀνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τὰδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε
 τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει
 πάθημα τοῦμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
 μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.

108 τρέφουσιν Casaubon: φέρουσιν MSS. 114 κύματ' εὐρέϊ MSS.:

ἀν add. Porson, Wakefield. 117 στρέφει Reiske: τρέφει MSS.

118 ὥσπερ A: ὥστε L. 120 ἀναμπλάκητον schol. in L: ἀμπλάκητον

A, vulg.: ἀπλάκητον L. 123 αἰδοῖα Musgrave: ἀδεία MSS.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ, 145
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος,
 ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἣ τέκνων φοβουμένη. 150
 τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἶον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερω.
 ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἀναξ 155
 ὥρμᾳτ' ἀπ' οἴκων Ἑρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὐπω φράσαι, 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶπε κοῦ θανούμενος.
 νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρεῖή μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρώας γῆς διαιρετὸν νέμοι,
 χρόνον προτάξας, ὥς τρίμηνον ἡνίκα 165
 χώρας ἀπειρή κἀνιαύσιος βεβώς,
 τότ' ἣ θανεῖν χρεῖή σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἣ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπῆτῳ βίῳ.
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 τῶν Ἑρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, 170
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
 καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου

163 νέμοι L, vulg.: μένειν A. 164 τρίμηνον MSS. (-ος conj. Wakefield.)—ἡνίκα' ἂν MSS.: corr. Dawes. 165 κἀνιαύσιος MSS. (-ον conj. Brunck.)

τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεών·
ὥσθ' ἡδέως εὐδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμέ 175
φόβῳ, φίλαι, ταρβούσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῇ
στείχουθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων 180
ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζώντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κακ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. τίν' εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;

ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν 185
ἦξιεν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε 190
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῶμην χάριν.

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἀπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓ. οὐκ εὐμαρεία χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. 195
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκείνος οὐχ ἐκῶν, ἐκούσι δὲ
ξύνεστιν· ὅψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ.

ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἰτῆς ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις, 200
ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης
αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὥς ἄελπτον ὅμμ' ἐμοί

- φήμης ἀνασχὸν τῇσδε νῦν καρπούμεθα.
 ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφeskείοις 205
 ἀλαλαγαῖς ἅ μελλόνυμφος, ἐν δὲ
 κοινὸς ἀρσένων ἵτω
 κλαγγὰ τὸν εὐφάρετραν
 Ἐπόλλω προστάταν· ὁμοῦ δὲ
 παιᾶνα παιᾶν' ἀνάγετ', ὦ παρθένοι, 210
 βοᾶτε τὰν ὁμόςπορον
 Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
 γείτονάς τε Νύμφας. 215
 ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τῆς ἐμᾶς φρενός.
 ἰδοὺ μ', ἀναταράσσει
 εὐοῖ μ'
 ὁ κισσός, ἄρτι βακχίαν 220
 ὑποστρέφω ἀμιλλαν.
 ἰὼ ἰὼ Παιάν·
 ἴδ', ὦ φίλα γύναι,
 τάδ' ἀντίπρῳρα δῆ σοι
 βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.
 ΔΗ. ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος 225
 φρουρὰν παρήλθε τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
 χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὔννεπῳ, χρόνῳ
 πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
 γύναι, κατ' ἔργον κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230
 πρᾶσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

205 ἀνολολύξετε L: ἀνολολύξατε r: corr. Burges. 206 ἀλα-
 λαγαῖς r: ἀλαλαῖς L, A.—ἅ μελλόνυμφος Erfurdt: ὁ μελλόνυμφος MSS.
 209 Ἐπόλλωνα MSS.: corr. Dindorf. 220 βακχίαν MSS.: corr.
 Brunck. 222 ἴδ' Dindorf: ἴδε ἴδ' MSS. 226 φρουρὰ MSS.: corr.
 Musgrave. 228 φέρεις L: φέρει r.

- ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἑρακλέα προσδέξομαι.
- ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσω βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς, πατρῴας εἵτε βαρβάρου; λέγε.
- ΛΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοίς, ἐνθ' ὀρίζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.
- ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἧ 'πὸ μαντείας τινός;
- ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ἦρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ 240
χώραν γυναικῶν ὧν ὀρᾷς ἐν ὄμμασιν.
- ΔΗ. αὐταὶ δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
- ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέрсας πόλιν
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245
- ΔΗ. ἧ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
- ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φήσ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον, 250
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου· πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χοῦτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦναιδος λαβὼν
ὥσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἧ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξύν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοῦχ ἠλίωσε τοῦπος, ἀλλ' ὅθ' ἀγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτεῖαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,

238 τέλη L, vulg.: τελεῖ A. 240 εὐχαῖς L, vulg.: εὐκταί' A.

243 ξυμφοραὶ A: ξυμφορᾶι L (the ι added by S), vulg.

ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί,
 λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
 φωνεῖ δέ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
 ῥαίοιτο· δείπνοις δ', ἡνίκ' ἦν ὠνωμένος,
 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
 ὡς ἵκετ' αὖθις Ἰφίτος Τιρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτύν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλος' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν
 ἔχοντ' ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος 275
 πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθούνεκ' αὐτὸν μῦνον ἀνθρώπων δόλφ
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
 Ζεὺς τὰν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ·
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κείνοι δ' ὑπερχλίουτες ἐκ γλώσσης κακῆς
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἶσ' οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἄσπερ εἰσορᾶς,
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
 χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285
 ἐφείτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὧν κείνῳ τελῶ.
 αὐτὸν δ' ἐκείνου, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θύματα
 ῥέξῃ πατρώῳ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως,
 φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν. 290

ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,
 τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.
 ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' αὖν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ

281 ὑπερχλίουτες L¹ (and lemma of schol.): ὑπερχλιδῶντες L², vulg.

292 τὰ δὲ Scaliger: τῶν δὲ MSS.

κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν. 295
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὀρώσῃ δυσπότημους ἐπὶ ξένης
χώρας αἰοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας, 300
αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοῦμὸν οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῇσδέ γε ζώσης ἔτι. 305
οὔτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὀρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἣ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; 310
τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'. ἐπεὶ νιν τῶνδε πλείστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις. 315
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἤνυτον.
ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαινα, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ 320
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἶ.
ΛΙ. οὐ τάρτα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διήσει γλώσσαν, ἥτις οὐδαμὰ

308 τεκνοῦσσα Brunck: τεκοῦσα L, A, vulg.: τεκνοῦσα Triclinius.

316 τῶν τυράννων L, A, vulg.: του τυράννων Γ.

323 διήσει

Wakefield: διόσει MSS.

- προὔφηνευ οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος 325
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
 διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
 κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
 ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
 οὔτως ὅπως ἤδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς 330
 τοῖς οὔσιν ἄλλην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην λάβη·
 ἅλῃς γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
 χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὥς σύ θ' οἱ θέλεις
 σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τάνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.
 ΑΓ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνας', ὅπως 335
 μάθῃς ἄνευ τῶνδ' οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω,
 ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἔκμάθῃς ἂν δεῖ·
 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
 ΔΗ. τί δ' ἐστί; τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
 ΑΓ. σταθεῖς' ἀκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος 340
 μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
 ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
 καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξεῖπεν θέλεις;
 ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
 ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαινέτω. 345
 ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως
 φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἡ νῦν κακός,
 ἡ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
 ΔΗ. τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
 ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει. 350
 ΑΓ. τούτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὥς τῆς κόρης
 ταύτης ἕκατι κείνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι

331 τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ λύπην λάβοι L., vulg.: τοῖς οὔσιν ἄλλην Triclinius: λάβη Blaydes. (λύπην...διπλὴν conj. F. W. Schmidt.)

343 ἡ 'μοὶ Grotdeck: ἡ μοι MSS.

τὴν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε, 355

οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ὑπ' Ὀμφάλη πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχοι λέχος, 360
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας

ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὐρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
ἔπερσε. καὶ νῦν, ὥς ὀρᾷς, ἥκει δόμους 365

ὥς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.

ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σέ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370

καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίῳ
ἰγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ΔΗ. οἶμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος; 375

τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ὦ δύστηνος· ἄρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;

ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄνομα καὶ φύσιν·
πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380

Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

356 ὑπ' Ὀμφάλη] ὑπ' Herwerden: ἐπ' L (perh. made from ὑπ'), vulg.: ἀπ' r. 362—364 Hartung rejects from τὴν ταύτης to πατέρα (those words included). 363 τὸν Εὐρυτον τόνδ'] τόνδ' r: τῶνδ' L, A, vulg.

379 ἡ κάρτα Canter: ἡ καὶ τὰ MSS.—ὄνομα Fröhlich: ὄμμα MSS.

- ΧΟ. ὄλουντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὅς ἀσκεῖ μὴ πρέπονθ' αὐτῷ κακά.
- ΔΗ. τί χρὴ ποεῖν, γυναῖκες; ὥς ἐγὼ λόγοις 385
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
- ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τὰνδρός, ὥς τάχ' ἂν σαφῇ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
- ΔΗ. ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.
- ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποεῖν; 390
- ΔΗ. μίμν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
- ΛΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὥς ἔρποντος, ὥς ὄρᾳς, ἐμοῦ.
- ΔΗ. ὥς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν 395
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
- ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρήζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
- ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νεμεῖς;
- ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδῶς κυρῶ.
- ΔΗ. τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἤκεις ἄγων; 400
- ΛΙ. Εὐβοίς· ὦν δ' ἔβλασθεν οὐκ ἔχω λέγειν.
- ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ᾧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;
- ΛΙ. σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;
- ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.
- ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

391 f. These two vv. are given by L to Deianeira, but by A and most MSS. to the Chorus. 394 ὥς ὄρᾳς Wakefield and Wunder: εἰσορᾳς MSS.

396 καὶ νεώσασθαι MSS.: corr. Hermann. 397 and 399 are given by A and most MSS. to Lichas, but by L to the Messenger.

398 νέμεις MSS.: corr. Nauck. 402—433 Throughout this passage L either omits to indicate the persons, or gives them wrongly, substituting ΔΗ. for ΑΓ., and ΑΓ. for ΛΙ. The Aldine substitutes ΔΗ. for ΑΓ. throughout, but has ΛΙ. in the right places. Cp. on 403, 412. 403

ἐρωτήσας ἔχεις L: ἐρωτήσας ἔχεις A, vulg., and Ald.: corr. Tyrwhitt.

- ΑΓ. τοῦτ' αὐτ' ἔχρηζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ.
- ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;
- ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλλας ἔχεις;
- ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
- ΛΙ. ἄπειμι· μῶρος δ' ἦ πάλαι κλύων σέθεν.
- ΑΓ. οὐ, πρίν γ' αὖ εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. 415
- ΛΙ. λέγ', εἴ τι χρήξεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.
- ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δῆπου; ΛΙ. φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
- ΑΓ. οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὀράς,
Ἰόλην' ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν; 420
- ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
- ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
- ΛΙ. ναί·
κλύειν γ' ἔφασκον. ταῦτό δ' οὐχὶ γίγνεται 425
δόκησιν εἰπεῖν κάξακριβῶσαι λόγον.
- ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
- ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
- ΑΓ. ὃς σοῦ παρῶν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείῃ πᾶσα, κοῦχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρωσ φανείς.
- ΛΙ. ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος. 435
- ΔΗ. μή, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταίου νάπος

412 ποικίλας' ἔχεις L (' add. S): ποικίλας' ἔχεις A, vulg. (ποικίλλας' Ald.): corr. Tyrwhitt. 422 πάρα Bothe: παρῶν MSS.

Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
 οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
 οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιιδε τάνθρώπων, ὅτι
 χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ. 440
 Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
 πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ·
 οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
 καμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας οἷας γ' ἐμοῦ;
 ὥστ' εἴ τι τῶμῳ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσφ 445
 ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
 ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ
 τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
 οὐκ ἔστι ταῦτ'· ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
 ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμάνθάνεις· 450
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
 θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσῃ κακός.
 ἀλλ' εἰπέ πᾶν τάληθές· ὥς ἐλευθέρῳ
 ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσεστιν οὐ καλή.
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται· 455
 πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
 κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
 τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
 πλείστας ἀνὴρ εἰς Ἡρακλῆς ἔγημε δῆ; 460
 κοῦπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἐντακείῃ τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ᾤκτιρα δὴ μάλιστα προσβλέψας, ὅτι
 τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν, 465
 καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἐκούσα δῦσμορος
 ἔπερσε καδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ρείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
 πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἰεὶ.

- ΧΟ. πιθοῦ λεγούσῃ χρηστά, κού μέμψει χρόνῳ 470
 γυναικὶ τῇδε, κάπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
- ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλῃ δέσποιν', ἐπεὶ σε μανθάνω
 θνητὴν φρονούσαν θνητὰ κούκ ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι φράσω τάληθές οὐδὲ κρύψομαι.
 ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
 ταύτης ὁ δεινὸς ἱμερὸς ποθ' Ἑρακλῇ
 διῆλθε, καὶ τῇσδ' οὐνεχ' ἡ πολύφθορος
 καθηρέθη πατρῶος Οἰχαλία δορί.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
 οὐτ' εἶπε κρύπτειν οὐτ' ἀπηρνήθη ποτέ, 480
 ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
 μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
 ἡμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
 κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
 οὓς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὥς τ' ἄλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
 τοῦ τῇσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσω ἐφυ.
- ΔΗ. ἀλλ' ὦδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν, 490
 κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
 χωρῶμεν, ὥς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
 ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 καὶ ταῦτ' αἴγης· κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε 495
 χωρεῖν, προσελθόνθ' ὦδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

στρ. ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
 2 καὶ τὰ μὲν θεῶν
 3 παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω, 500

470 πείθου MSS. : corr. Dindorf.

476 ἡρακλῇ A: ἡρακλεῖ L.

491 ἐξαρούμεθα r: ἐξαιρούμεθα L, vulg.

4 οὐδὲ τὸν ἔννουχον Ἰδαίαν,
 5 ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
 6 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
 7 τίνες ἀμφίγυνοι κατέβαν πρὸ γάμων, 505
 8 τίνες πᾶμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξήλθον ἄεθλ'
 ἀγώνων;

ἀντ. ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
 2 φάσμα ταύρου,
 3 Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιάδων· ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ 510
 4 ἦλθε παλίντονα Θήβας
 5 τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
 6 παῖς Διός· οἳ τότε ἀολλεῖς
 7 ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων·
 8 μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει
 ξυνοῦσα. 516

ἐπ. τότε ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
 ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
 ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες, 520
 ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
 πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 ἅ δ' εὐώπις ἄβρα
 τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
 ἦστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν. 525
 ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράζω·
 τὸ δ' ἀμφινείκητοῦ ὄμμα νύμφας
 ἐλεινὸν ἀμμένει·
 καπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,
 ὥστε πόρτις ἐρήμα. 530

504 τίνες ἀμφίγυνοι] τίνες add. Hermann. 510 βακχίας MSS.:
 corr. Brunck. 526 ἐγὼ δὲ μάτηρ MSS.: ἀγὼν δὲ μαργᾶ conj. J.
 528 ἐλεινὸν MSS.: corr. Porson.

ΔΗ. ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὥς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὥς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη. 535
 κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην,
 παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὺ' οὔσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἑρακλῆς, 540
 ὁ πιστὸς ἡμῖν κάγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνῇ 545
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσιν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
 ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἑρακλῆς 550
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσιν· ἥ δ' ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λώφημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ 555
 θηρός, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνον βροτοῦς
 μισθοῦ ἵππορευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις 560
 κώπαις ἐρέσσω οὔτε λαίφεσιν νεώς.

551 καλῆται A: καλεῖται L.

554 λώφημα J.: λύπημα MSS.

- ὃς κάμει, τὸν πατρώον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμεν,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἢ μέσῳ πόρῳ,
 ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἡὔσ' ἐγώ· 565
 χά' Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερροίζησεν. ἐκθυήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε· παῖ γέροντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, εἴαν πίθη, 570
 πορθμῶν, ὀθούνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
 εἴαν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἶμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἢ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλοι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα 580
 ζῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπιστάλμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
 φίλτροις δ' εἴαν πως τήνδ' ὑπερβαλόμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.
 ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλευσθαι κακῶς.
 ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν 590
 ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.
 ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρή δρῶσαν· ὥς οὐδ' εἰ δοκεῖς

562 τὴν πατρώον ἡνίκ' ἐς πόλιν conj. J.

570 πιθῇ (sic) A: πυθῇ L (with γρ. πι+).

ἔχειν, ἔχοις ἂν γνώμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἦδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595

μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχυρὰ πράσσης, οὐποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.
ΛΙ. τί χρή ποεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμέν ἦδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα, 600
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις,

ὅπως φέρης μοι τόνδε ταιαυφῇ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρῃ τῆς ἐμῆς χερός.

διδούς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, 605

μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,

πρὶν κείνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῶς σταθεῖς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῳ.

οὕτω γὰρ ἡὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,

στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανέειν θεοῖς
θυτήρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλόματι.

καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς
σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται. 615

ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν·

ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμῳ ξυνελθοῦς' ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.

ΛΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620
βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,

τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,

602 τόνδε ταιαυφῇ Wunder: τόνδε γ' εὐύφῃ MSS. ('δ' written over εὐ
in L by S: schol. γρ. αὐφῇ ἀντὶ τοῦ λεπτοῦ φῆ.) 615 ἐπὶ μαθήσεται
Billerbeck: ἐπ' ὁμμαθήσεται MSS. 621 οὐ τι Λ: οὐ τοι L.

λόγων τε πίστιν ὧν λέγεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὥς ἔχοντα τυγχάνει. 625

ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμὸν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ 630
μὴ πρὶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰ κεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

στρ. α'. ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα

2 θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

3 Οἷτας παραναιετάοντες, οἳ τε μέσσαν Μηλίδα παρ
λίμναν 635

4 χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

5 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

6 Πυλάτιδες κλέονται·

ἀντ. α'. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν 640

2 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

3 ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον
μούσας.

4 ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

5 σοῦται πάσας ἀρετᾶς 645

6 λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·

στρ. β'. ὃν ἀπόπτολιν εἵχομεν παντᾶ,

2 δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσai

3 χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·

623 λέγεις Wunder: ἔχεις MSS.

628 αὐτὴν A: αὐτὴν θ' L, vulg.

636 παρ Triclinius: παρὰ MSS. (παραλίμναν L.) 639 κλέονται Musgrave: καλέονται MSS.

642 ἀχῶν Elmsley: ἰάχων L, vulg. (ἰαχῶν r.)

644 ἀλκμήνας τε κόρος MSS. (κοῦρος A): τε del. Triclinius: 645 σοῦται Blomfield, Elmsley: σεῦται MSS.

- 4 ἂ δέ οἱ φίλα δάμαρ 650
 5 τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
 6 πάγκλαυτος αἰὲν ὦλλυτο·
 7 νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεῖς
 8 ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.

- ἀντ. β'. ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ σταίη 655
 2 πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
 3 πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
 4 νασιῶτιν ἐστίαν
 5 ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·
 6 ὅθεν μόλοι πανίμερος, 660
 7 τᾶς 'πειθοῦς παγχρίστῳ
 8 συγκραθεῖς ἐπὶ προφάσει φάρους.

- ΔΗ. γυναικες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
 πεπραγμέν' ἦ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
 ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665
 ΔΗ. οὐκ οἶδ'. ἀθυμῶ δ', εἰ φαιήσομαι τάχα
 κακὸν μέγ' ἐκπράξας' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
 ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἑρακλεῖ δωρημάτων;
 ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
 ἄδηλον ἔργου τῷ παραιέσαι λαβεῖν. 670
 ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
 ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἣν φράσω,
 γυναικες, ὑμᾶς θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
 ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρτίως
 ἔχριον, ἀργῆς οἶδς εὐέρου πόκος, 675
 τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς

660 πανίμερος Mudge: πανάμερος MSS. 662 συγκραθεῖς] συντακεῖς
 conj. F. A. Paley.—φάρους M. Haupt: θηρός MSS. 672 ἦν Erfurdt:
 ἂν MSS. 673 ὑμᾶς J.: ὑμῶν L, vulg. (ἡμῶν r.)—μαθεῖν A, vulg.:
 λαβεῖν L (with μ written above λ, and θ above β, by the first hand):
 παθεῖν r. 675 ἀργῆς...πόκος Wunder, Lobeck: ἀργῆτ'...πόκος MSS.

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
 καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,
 ἦ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος πονῶν 680
 πλευρὰν πικρὰ γλωχίνι προὔδιδάξατο,
 παρήκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσφρόμην,
 χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν.
 καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων·
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' αἰεὶ 685
 θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σφάζειν ἐμέ,
 ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί πον.
 κᾶδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην, 690
 κᾶθηκα συμπτύξας' ἀλαμπές ἡλίου
 κοίλῳ ζυγίστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
 ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω· ῥίψασά πως 695
 τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,
 ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὥς δ' ἐθάλπετο,
 ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. 700
 τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
 γλαυκῆς ὁπώρας ὥστε πρίονος ποτοῦ
 χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω· 705
 ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θυήσκων ὁ θῆρ
 ἐμοὶ παρέσχ' εὖνοϊαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;

οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει
 χρήζων ἔθελγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὅτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
 μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἂν θίγῃ, 715
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσεται,
 ταύτῃ σὺν ὀρμῇ καμὲ συνθανεῖν ἅμα· 720
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
 ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

- ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει·
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
 ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 725
 οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
 ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ. ἕξ ἐκουσίας
 ὀργὴν πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
 ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδέν ἐστ' οἴκοι βαρύ. 730
 ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὅς πρὶν ὥχετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μήτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην 735
 ἄλλου κεκλήσθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας

715 χῶνπερ Wakefield: χ' ὥσπερ L, vulg. (χῶσπερ ἂν θίγῃ r.)
 720 ὀρμῇ l. (with γ superscr. by the first hand): ὀργῇ A. 730 οἴκοις
 mss.: corr. Wakefield. 731 λόγον] γρ. λόγον schol. in L: χρόνον mss.

τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.

ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΤΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

740

ΔΗ. οἷμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΤΛ. ὃν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποεῖν;

ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;

745

ΤΛ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.

ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρ' καὶ παρίστασαι;

ΤΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα ᾗδ' ὦν φωνεῖν χρεῶν.

ὅθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέрсας πόλιν,

750

νίκης ἄγων τροπαῖα κάκροθίνια,

ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον

Κήναιον ἔστιν, ἔνθα πατρὶώ Διὶ

βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·

οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσείδον ἄσμενος πόθῳ.

755

μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς

κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἔκετ' οἰκεῖος Λίχας,

τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·

ὃν κείνος ἐνδύς, ὥς σὺ προὔξεφίεσο,

ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελείς ἔχων

760

λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ

ἐκατὸν προσῆγε συμμιγῇ βοσκήματα.

καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἴλεφ φρενὶ

κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·

ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο

765

φλόξ αἵματηρὰ κάπῳ πιείρας δρυός,

ἰδρὼς ἀνῆει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται

πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος;

χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
 ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας 770
 ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὥς ἐδαίνυτο.
 ἐνταῦθα δὴ ἔβόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἷτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 κακείνος ὥς ἤκουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
 κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.
 ἅπας δ' ἀννηφήμεσεν οἰμωγῇ λεῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κούδεις ἐτόλμα τάνδρὸς ἀντίον μολεῖν. 785
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπεὶ δ' ἀπέειπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν, 790
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
 οἶον κατακτήσαιο λυμαντὴν βίου,
 τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
 δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ·
 ὦ παῖ, πρόσσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμόν κακόν,
 μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·

770 ἀδαγμὸς MSS.: corr. Brunck.

778 πλευμόνων A: πνευμόνων

L. 783 ἀννηφήμεσεν Brunck: ἀνευφώνησεν A, vulg. (ἀνευ φωνῆς
 ἐν L.) 788 Λοκρῶν τ'] τ' (m). MSS, add. Diogenes Laertius 10. 137.

ἀλλ' ἦρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν με θές
 ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν· 800
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
 πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
 βρυχώμενον σπασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα 805
 ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ' ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μήτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
 καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὦν σε ποίνιμος Δίκη
 τείσαιτ' Ἑρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες, 810
 πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας', ὅποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟ. τί σὺν' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
 ξυνηγορεῖς συγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΛ. ἐὰτ' ἀφέρπειν· οὗρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν 815
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.
 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
 μητρῶν, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
 ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
 τῶμῳ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι. 820

στρ. α'. ΧΟ. ἴδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμειξεν ἄφαρ
 2 τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
 3 τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
 4 ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέρειο
 5 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825
 6 τῷ Διὸς αὐτόπαιδι· καὶ τὰδ' ὀρθῶς
 7 ἔμπεδα κατουρίζει. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 8 ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον πόνων ἔχοι θανῶν λα-
 τρείαν; 830

799 με θές Wakefield: μέθες MSS.
 schol.): καλῶς MSS.

816 καλός Brunck (from
 830 πόνων add. Gleditsch.

ἀντ. α'. εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονία νεφέλα
 2 χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
 3 πλευρά, προστακέντος ἰοῦ,
 4 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 5 πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ γυνῖδοι, 835
 6 δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προστετακὼς
 7 φάσματι; μέλαγχαῖτα δ' ἄμμιγά νιν αἰκίζει
 8 Νέσσου ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. 840

στρ. β'. ὦν ἅδ' ἃ τλάμων ἄοκνος, μεγάλην προσορῶσα
 δόμοισι βλάβαν νέων
 2 αἰσίουσαν γάμων, τὰ μὲν αὐτὰ προσέβαλε· τὰ
 δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 3 γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαῖσι συναλλαγαῖς 845
 4 ἣ που ὀλοὰ στένει,
 5 ἣ που ἀδινῶν χλωρὰν
 6 τέγγει δακρύων ἄχναν.
 7 ἃ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν 850
 8 καὶ μεγάλην ἄταν.

ἀντ. β'. ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· κέχυται νόσος, ὧ πόποι,
 οἶον ἀναρσίων
 2 οὔπω ἀγακλειτὸν Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος
 οἰκτίσαι.
 3 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός, 856

833 πλευρᾷ MSS.: corr. Triclinius, Erfurdt. 834 ἔτρεφε Lobeck:
 ἔτεκε MSS. 837 μέλαγχαῖτα δ'] δ' Wakefield: τ' L. vulg. 839 f.
 νέσου θ' ὑποφόνια δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα L. So most MSS. (some
 with νέσσου): but V² has νέσσου θ' ὑποφόνια. Hermann, omitting Νέσσου
 θ', wrote ὑπόφονα δολιόμυθα. The reading in the text is that of Gleditsch.
 841 ἄοκνον MSS.: corr. Musgrave. 842 δόμοις MSS.: corr. Triclinius.
 843 αἰσίουσαν MSS.: corr. Nauck.—αὐτὰ Blaydes: οὗ τι MSS. 844 ἀλλο-
 θρόου MSS.: corr. Erfurdt. 845 ὀλεθρίαῖς MSS.: corr. Triclinius.
 853 ff. οἶον ἀναρσίων | οὔπω ἀγακλειτὸν | Ἡρακλέους ἀπέμολε πάθος οἰκτίσαι
 I., vulg. (Ἡρακλέα γ: ἐπέμολε Triclinius.) Ἡρακλέους was prob. a gloss.
 οἶον ἀναρσίων | ὑπ' οὔπω τοῦδε σώμ' ἀγακλειτὸν ἐπέμολε κ.τ.λ. conj. J.

4 ἂ τότε τοῖν νύμφαν

5 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινῆς

6 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμῇ·

7 ἂ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερά 860

8 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜ. Α. πότερον ἐγὼ μίταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένου;
τί φημί; 865

ΗΜ. Β. ἤχει τις οὐκ ἄσημον ἀλλὰ δυστυχῇ
κωκυτὸν εἶσω, καί τι καινίζει στέγη.

ΧΟ. ξύνες δὲ

τῇνδ' ὡς ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη

χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανούσά τι. 870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἤρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην

ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὡς θανούσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

κομμός. ΧΟ. τάλαιν', ὀλεθρία· τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡ. σχετλιώτατά γε πρὸς πρᾶξιν. ΧΟ. εἰπὲ τῷ μὶρῳ,
γύναι, ξυντρέχει. 880

ΤΡ. αὐτὴν διηΐστωσε. ΧΟ. τίς θυμός, ἢ τίνες νόσοι,
τάνδ' αἰχμῇ βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον ἀνύσασα μόνα; 885

869 ἀήθης MSS. : ἀηδὴς London ed. of 1722 : ἀγηθὴς conj. J. 879
σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν MSS. : corr. J. II. H. Schmidt. 883 τάνδ'
αἰχμᾶν L, vulg. : corr. Hermann.

- ΤΡ. *στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.*
 ΧΟ. *ἐπείδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;*
 ΤΡ. *ἐπείδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.*
 ΧΟ. *τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.* 890
 ΤΡ. *αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τῖδε.*
 ΧΟ. *τί φωνεῖς;* ΤΡ. *σαφηνή.*
 ΧΟ. *ἔτεκεν ἔτεκε δὴ μεγάλην*
ἃ νέορτος ἄδε νύμφα
δόμοις τοῖσδ' Ἑρινύν. 895
- ΤΡ. *ἄγαν γε· μᾶλλον δ', εἰ παροῦσα πλησία*
ἔλευσσεσ οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
 ΧΟ. *καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι;*
 ΤΡ. *δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.*
ἐπεὶ παρήλθε δωμάτων εἴσω μόνη, 900
καὶ παῖδ' ἐν ἀνλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῶή πατρί,
κρύψας' ἑαυτὴν ἐνθα μὴ τις εἰσίδοι,
βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
γένονιτ' ἔρημοι, κλαῖε δ' ὀργάνων ὅτου 905
ψαύσειεν οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος·
ἄλλη δὲ κᾶλλη δωμάτων στρωφωμένη,
εἷ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη 910
καὶ τῆς ἐπ' ἄλλοις ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὀρώ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κᾶγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη

893 *ἔτεκε δὴ* J. H. H. Schmidt: *ἔτεκεν* MSS. 894 *ἃ νέορτος*
 schol.: *ἂν ἔορτος* L: *ἀνέορτος* A, vulg. 895 *δόμοις* MSS.: corr. Nauck.
 905 *γένονιτ' ἔρημη* MSS.: corr. Nauck. 911 *καὶ τὰς ἀπαιδὰς ἐς τὸ*
λοιπὸν οὐσίας MSS.: corr. J.

φρούρουν· ὀρώ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἱρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὕπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν· ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά, 920
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὥς ἔμ' οὔποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνάτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
 λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
 προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον πῆρ ἔσθενον,
 τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὀρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὥς ἐφάψείεν τόδε,
 ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὔνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε. 935
 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοώμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὥς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῇ, 940
 κλαίων ὀθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τὰνθ' ἔστιν· ὥστ' εἴ τις δύο
 ἧ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,·

918 εὐναστηρίοις MSS.: corr. Dindorf.

924 ἧ Wakefield: ᾧ MSS.

931 ὑφ' L, vulg.: ἐφ' A.

942 βίον MSS.: corr. Wakefield.

944 ἧ καὶ πλείους τις L, vulg. (ἧ καὶ πλείους τις r): corr. Dindorf.

μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον, 945
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

στρ. α'. ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,
1 πότερα μέλεα περαιτέρω,
3 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω.

ἀντ. α'. τάδε μὲν ἔχομεν ὄραν δόμοις, 950
2 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
3 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.

στρ. β'. εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
2 γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὔρα,
3 ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως 955
4 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
5 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
6 μῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
7 ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
8 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν 960
9 ἄσπετόν τι θαῦμα.

ἀντ. β'. ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν
2 προὔκλαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
3 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βίσις.
4 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου 965
5 προκηδομένα βαρεῖαν
6 ἄψοφον φέρει βάσιν.
7 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
8 τί χρή, θανόντα νιν, ἢ καθ'
9 ὕπνον ὄντα κρίναι; 970

947 πότερα πρότερον Dindorf: πότερ' ἂν πρότερα I. (πότερα πρότερ' ἂν r).
948 μέλεα Musgrave: τέλεα MSS. 951 μένομεν Erfurdt: μέλλομεν
MSS. 956 Ζηνὸς Triclinius: Διὸς MSS. 963 After ἀηδών I. and
most MSS. add ξένοι: del. Triclinius. 966 προκηδομένα A: -αν L.
969 θανόντα] θάνατον conj. Bothe, φθίμενον Hermann.

ΤΛ. οἶμοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, οἶμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἶμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος· 975
ζῆ γὰρ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακῶν
στόμα σόν. ΤΛ. πῶς φής, γέρον; ἢ ζῆ;
ΠΡ. οὐ μὴ ἔξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κάκκινήσεις κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν 980
νόσον, ὦ τέκνον. ΤΛ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέφ
βάρος ἄπλετον· ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γὰς ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις 985
ὀδύναις; οἶμοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἢ δ' αὖτ' ἑμὲ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἄρ' ἐξήδη σ' ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεῖθιν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς 990
βλεφάρων θ' ὕπνου; ΤΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λείσσω.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,
ἱερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι
μελέφ χάριν ἡνύσω, ὦ Ζεῦ. 995

971 f. ὦμοι ἐγὼ σοῦ πάτερ | ὦμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος L, vulg. (σοῦ bis Brunck: οἶμοι bis Dindorf.) The defect in the anapaestic dimeter (972) could be removed by substituting πάτερ, ὦ for the second σοῦ. 986 οἶμοι μοι] μοι add. Brunck. 988 ἐξήδη σ' Wecklein: ἐξήμδης L, vulg. 994 οἶων F. J. Martin: ἂν θ' οἶων θυμάτων MSS.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἶαν·
 ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
 ὤφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον
 μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
 τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης
 ἰατορίας, ὅς τήνδ' ἄτην
 χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
 θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

1000

στρ. α'. ἐ ἔ,

2 ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον ὕστατον,
 3 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι.

1005

στρ. β'. πᾶ πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;

2 ἀπολείς μ', ἀπολείς.
 3 ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύση.

ἦπταί μου, τοτοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἔστ', ὦ
 πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἄνερες, οὓς δὴ 1011
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ κατὰ τε δρῖα πάντα καθαίρων
 ὠλεκόμαν ὁ τάλας· καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;

ἀντ. α'. ἐ ἔ,

2 οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βία θέλει
 3 μολῶν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

1015

III. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει
 ἦ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, σὺ δὲ σύλλαβε, σοὶ γὰρ ἐτοίμα
 ἐς πλεόν ἢ δι' ἐμοῦ σφίζειν. ΤΛ. ψαύω μὲν ἔγωγε,

1005 ὕστατον] εὐνᾶσαι L: εὐνάσαι A, vulg.: corr. Wunder from schol.
 in L (γρ. ὕστατον). 1006 ἐᾶθ' ὕστατον εὐνᾶσθαι] ἐᾶτέ με δύστανον

εὐνᾶσαι L (εὐνάσαι A: εὐνᾶσθαι Ellendt): corr. Hermann. 1007 πᾶ

πᾶ Scidler: πᾶ MSS. 1009 ἀντέτροφας L, vulg.: corr. Erfurdt.

1011 οὓς MSS.: οἷς Wakefield. 1013 ἐπιτρέψει γ: ἀποτρέψει I., vulg.

1016 βία Wakefield: βίου MSS. 1019 f. σοὶ γὰρ ἐτοίμα | ἐς πλεόν]

σοὶ τε γὰρ ὄμμα | ἐμπλεον MSS. (ἐμπλεων γ): corr. J.

λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὐτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς.

στρ. γ'. HP. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ; τᾷδέ με τᾷδέ με
2 πρόσλαβε κουφίσας. ἔξ, ἰὼ δαῖμον. 1025

ἀντ. β'. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία
2 διολοῦσ' ἡμᾶς
3 ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. 1030

ὦ Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ
παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτίρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος, ἀκοῦ δ' ἄχος, ὦ μ'
ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος· τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν 1038
αὐτως, ὧδ' αὐτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς Ἀϊδας,

ἀντ. γ'. ὦ Διὸς αὐθαίμων, εἵνασον εἵνασόν μ'
2 ὠκυπέτα μόρῳ τὸν μέλεον φθίσας. 1041

XO. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἷαις οἶος ὦν ἐλαύνεται. 1045

HP. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ κοῦ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοῦπω τοιοῦτον οὐτ' ἄκοιτις ἢ Διὸς
προὔθηκεν οὐθ' ὁ στυγνὸς Εὐρύσθεὺς ἐμοί,
οἶον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη 1050

1021 f. ὀδυνᾶν...βίον Musgrave: ὀδύναν...βιότου MSS.—θύραθεν | ἔστι] θύρας' ἐν|εστί L (with θ written above ξ by the first hand). vulg.
1023 ὦ παῖ Seidler: ὦ παῖ παῖ L, vulg. 1031 ὦ Παλλὰς Παλλάς
Dindorf: ἰὼ Παλλὰς MSS. 1033 τὸν φύτορ' Dindorf: τὸν φύσαντ' MSS.
1038 τὰν Seidler, Erfurdt: ἄν MSS. 1039 f. ὦ Διὸς αὐθαίμων,
| ὦ γλυκὺς Ἀἴδας MSS.: corr. Seidler. 1041 εἵνασόν μ' εἵνασον
L, vulg.: corr. Erfurdt, Bergk. 1046 κοῦ λόγῳ Bothe: καὶ λόγῳ
MSS.

καθήψεν ὦμοις τοῖς ἐμοῖς Ἑρινύων
 ὕφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
 πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
 βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
 ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου 1055
 πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
 τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
 κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενῆς
 στρατὸς Γιγάντων οὔτε θήρειος βία,
 οὔθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος οὔθ' ὄσῃν ἐγὼ 1060
 γαῖαν καθαίρων ἰκόμην, ἔδρασέ πω·
 γυνὴ δέ, θῆλυς φύσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν,
 μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
 δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
 ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
 εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν
 λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακοῖμενον.
 ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἰκτιρόν τέ με 1070
 πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος
 βέβρυχα κλαίων· καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
 τόνδ' ἄνδρα φαίῃ πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
 ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμεν κακοῖς.
 νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ἠῦρημαι τάλας. 1075
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθι πλησίον πατρός,
 σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
 ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
 ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω. 1080
 αἰαῖ, ὦ τάλας, αἰαῖ,

1062 φύσα Nauck: οὔσα MSS.

1074 εἰπόμεν schol. *At.* 317, 1: ἐσπόμεν L, vulg.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὄδ' αὖ,
διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν
ἔοικεν ἢ τάλαινα διαβόρος νόσος.

ὦναξ Ἀΐδη, δέξαι μ',

1085

ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.

ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,

ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες χέρες,

ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,

1090

ὕμεῖς δὲ κεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε

Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,

λέοντ', ἄπλατον θρέμμα ἀπρροσήγορον,

βία κατειργάσασθε, Λερυαίαν θ' ὕδραν,

διφυᾶ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν

1095

θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,

Ἑρμάνθιον τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς

Ἄιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,

δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων

δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. 1100

ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,

κούδεις τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.

νῦν δ' ὦδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος

τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,

ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμένος,

1105

ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.

ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κὰν τὸ μηδὲν ὦ

κὰν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε

χειρώσομαι κακ τῶνδε· προσμόλοι μόνον,

ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι

1110

καὶ ζῶν κακοὺς γε καὶ θανῶν ἐτεισάμην.

ΧΟ. ὦ τλήμον Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ

1091 ὕμεῖς δε (sic). κείνοι L: ὕμεῖς ἐκείνοι A, vulg.

1096 ὑπέροχον MSS.: corr. Bentley, S. Clarke.

ἔξουσιν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλῆσεται.

ΤΛ. ἐπεὶ παρέσχεαι ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχῶν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως. 1115
αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.

δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνει
θυμῷ δύσσοργος· οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ καὶ ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. εἰπὼν δ' χρήξεις λήξουν· ὥς ἐγὼ νοσῶν 1120
οὐδὲν ξυνίημ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΤΛ. τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς φράσεων ἐν οἷς
νῦν ἐστίν, οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἔκουσία.

ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὥς κλύειν ἐμέ; 1125

ΤΛ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.

ΤΛ. λέγω· τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγῆς. 1130

ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΛ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡ. οἶμοι· πρὶν ὥς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΤΛ. καὶ σοῦ στραφεῖη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπέ δ' ἦ νοεῖς. 1135

ΤΛ. ἅπαν τὸ χρῆμ', ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη.

ΗΡ. χρηστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ;

ΤΛ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ὥς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140

ΤΛ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῶνδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡ. ἰοῦ ἰοῦ δύστηνος, οἷχομαι τάλας·

ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἐστι μοι.

1136 μωμένη γ, Heath: μωμένη L, vulg.

- οἷμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν. 1145
 ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
 κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
 κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
 μάτην ἄκουτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
 φήμην πύθῃσθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ. 1150
- ΤΛ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία
 Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
 παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
 τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστνυ ναίοντας μάθοις·
 ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ, 1155
 πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.
- ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
 φανείς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὑπο, 1160
 ἀλλ' ὅστις Ἰδίου φθίμενος οἰκίητωρ πέλοι.
 ὁδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
 φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
 μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, 1165
 ἂ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσου δρυός,
 ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ 1170
 λύσιν τελείσθαι· καδὸκουν πράξειν καλῶς·
 τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον, 1175

1158 φανείς γ: φανῆς L, vulg.
 θανεῖν ὑπο MSS.: corr. Erfurd.

1160 πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς
 1172 τὸ δ' L¹: τόδ' L^s, vulg.

καὶ μὴ ἵπιμειναι τοῦμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΛ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ. 1180

ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΤΛ. ὥς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;

ΤΛ. ἰδού, προτείνω, κούδεν ἀντειρήσεται.

ΗΡ. ὅμνυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κᾶρα. 1185

ΤΛ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται;

ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθέν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΤΛ. ὅμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.

ΗΡ. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὖχου λαβεῖν.

ΤΛ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὖχομαι δ' ὅμως. 1190

ΗΡ. οἴσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὑψιστον πάγον;

ΤΛ. οἶδ', ὥς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρή τοῦμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα καὶ ξὺν οἷς χρήξεις φίλων,
πολλήν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς 1195
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοῦμὸν ἐμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρήσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ·
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἵπερ εἶ 1200
τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ
καὶ νέρθην ὦν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρὺς.

ΤΛ. οἶμοι, πάτερ, τί δ' εἶπας; οἷά μ' εἵργασαι.

ΗΡ. ὅποια δραστὲ' ἐστίν· εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι. 1205

ΤΛ. οἶμοι μάλ' αὖθις, οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.

ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὦν ἔχω παιώνιον

καὶ μόνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΤΛ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν; 1210

ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἔργασαι.

ΤΛ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡ. ἢ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΤΛ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοῦ καμεῖ τοῦμὸν μέρος. 1215

ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΤΛ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

ΗΡ. τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον;

ΤΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. 1220

ΗΡ. ἔγνωσ. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον·
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος,
προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ 1225
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,
ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.

ΤΛ. οἶμοι· τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230
τὸ δ' ὧδ' ὀρᾶν φρονούντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡ. ὥς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.

ΤΛ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος σοὶ δ' αὐθις ὥς ἔχεις ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ, 1235
ἔλοιτο; κρεῖσσον κάμ' ἐγώ, ὦ πάτερ, θανεῖν
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

1211 τᾶλλα γ' A: τᾶλλα μ' L. 1220 ὥς γ' Schaefer: ὥστ' L,
vulg. 1226 λάβοι MSS.: corr. Elmsley. 1228 πείθου L, vulg.:
corr. Brunck. 1234 σοὶ δ' Schaefer: σοὶ τ' MSS. 1238 νεμείν

Brunck: νέμειν MSS.

- ΗΡ. ἀνὴρ ὅδ' ὥς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΛ. οἴμοι, τάχ', ὥς ἔοικας, ὥς νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γὰρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΛ. δείλαιος, ὥς ἐς πολλὰ τὰπορεῖν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
- ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοῦμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
- ΤΛ. τοιγὰρ ποήσω κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον· οὐ γὰρ ἄν ποτε 1250
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς· κατὰ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχείαν, ὦ παῖ, πρόσθες, ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἷστρον ἐς πυράν με θῆς.
ἄγ' ἐγκουεῖτ', αἵρεσθε· παῦλά τοι κακῶν 1255
αὔτη, τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἵργει σοὶ τελειοῦσθαι τῆδε,
ἐπεὶ κελεύεις κάξαναγκάζεις, πάτερ.
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος 1260
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοήν, ὥς ἐπὶ χάρτον
τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον.
- ΤΛ. αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτῳ θέμενοι συγγνωμοσύνην, 1265
μεγάλην δὲ θεῶν ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων,

1242 ἀπ' εὐνασθέντος L: ἀπεινασθέντος A, vulg.

1263 τελέουσ' Billerbeck: τελέως MSS.

οἱ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
 πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδείς ἐφορᾷ,
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
 αἰσχροῖ δ' ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

1270

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πρήματα καὶ καινοπαθῆ,
 κοῦδέν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

1275

1275 ἐπ' οἴκων schol. (as a v. l.), T: ἀπ' οἴκων L, A, vulg.

1277 καὶ add. Bentley.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἌΚΤΗ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη· στείνω
ἔνθ', ὃ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεῖς,
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾷ Μηλῶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο,
νόσφ καταστᾶζοντα διαβόρῳ πόδα,
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἐκῆλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις 10
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἤκοντα, κακχέω τὸ πᾶν
σόφισμα τῷ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοῖφ' ὑπηρετεῖν, 15
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα,
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῇ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνου
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαῖον δ' ἐνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν 20
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.

ἄ μοι προσελθὼν σῆγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
 χῶρον τὸν αὐτὸν τόνδ' ἔτ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
 ὡς τὰπῖλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
 ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη.

25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

- ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις·
 δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.
- ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
- ΝΕ. τόδ' ἐξῦπερθε· καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.
- ΟΔ. ὄρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ. 30
- ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
- ΟΔ. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφή;
- ΝΕ. στιππὴ γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
- ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοῦδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
- ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος 35
 τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.
- ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
- ΝΕ. ἰοῦ ἰοῦ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται <...>
 ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
- ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, 40
 καῖστ' οὐχ ἐκάς που· πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
 κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίῃ μακράν;
 ἀλλ' ἢ πὶ φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν,
 ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδ' εἴ που.
 τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπὴν, 45
 μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
 ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν.
- ΝΕ. ἀλλ' ἔρχεται τε καὶ φυλάσσεται στίβος·
 σὺ δ' εἴ τι χρήσεις, φράζεε δευτέρῳ λόγῳ.

23 τὸν αὐτὸν Blaydes: πρὸς αὐτὸν MSS.—τόνδ' ἔτ', εἴτ' τόνδ', ἦτ'
 L (τόνδ' εἴτ' or τόνδε γ' εἴτ' r): corr. Elmsley. 25 ἴη Camerarius:
 εἴη MSS. 30 καταυλισθεὶς L: κατακλιθεὶς A.

- ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας 50
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὦν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπὲρ ἑτῆς πάρεαι.
- ΝΕ. τί δὴτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ 55
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρεαι,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἷ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
θέλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά. 65
τούτῳ γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὀμιλία 70
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, 75
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσεται τῶν ἀνικῆτων ὅπλων.
ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά· 80

61 μόνην A: μόνην δ' I. 66 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς
L^s (οὐδέμ' L¹), vulg.: corr. Buttmann. 79 παῖ Erfurd: καὶ MSS.

- ἀλλ' ἡδὺν γάρ τι κτήμα τῆς νίκης λαβεῖν,
 τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
 νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
 δός μοι σεαυτόν, κᾶτα τὸν λοιπὸν χρόνον
 κέκλησο πάντων εὖσεβέστατος βροτῶν. 85
- ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
 Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
 ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
 οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
 ἀλλ' εἴμ' ἐτοῖμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν 90
 καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
 ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
 πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
 προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
 δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. 95
- ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
 γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
 νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὀρῶ βροτοῖς
 τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἡγούμενην.
- ΝΕ. τί μ' οὖν ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῇ λέγειν; 100
- ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
- ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
- ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.
- ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
- ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105
- ΝΕ. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμεῖξαι θρασύ;
- ΟΔ. οὐ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.
- ΝΕ. οὐκ αἰσχροὺς ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῇ λέγειν;
- ΟΔ. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεύδος φέρει.
- ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110
- ΟΔ. ὅταν τι δρᾶς εἰς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

81 τι L: τοι A. 100 τί μ' οὖν Wakefield: τί οὖν μ' MSS.

110 λακεῖν L¹: λαλεῖν L^c, vulg.

- NE. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον εἰς Τροίαν μολεῖν;
 ΟΔ. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 NE. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκειτ', εἴμ' ἐγώ;
 ΟΔ. οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὐτ' ἐκεῖνα σοῦ. 115
 NE. θηρατέ' οὖν γίγνεται ἄν, εἴπερ ᾧδ' ἔχει.
 ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
 NE. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς καγαθὸς κεκλητῇ ἅμα.
 NE. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἡ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρήνεσα;
 NE. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,
 ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι
 κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
 μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοία προσῇ·
 οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένον 130
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρὲς τάδε·
 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἠγήσαιο νῶν,
 Νίκη τ' Ἀθάνη Πολιάς, ἡ σῶζει μ' αἰεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. τί χρή, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένα ξένον 135
 2 στέχειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν; 136
 3 φράζε μοι. τέχνα γὰρ
 4 τέχνας ἐτέρας προὔχει
 5 καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 6 Διὸς σκηπτρον ἀνίσσεται. 140

116 θηρατέ' οὖν Triclinius: θηρατέα L, A, vulg.

129 ἀγνοία L, A, vulg.: ἀγνοία Triclinius.

7 σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν
 8 πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔιννεπε,
 9 τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.

σύστ. α'. ΝΕ. νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
 προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται,
 δέρκου θαρσῶν· ὁπότεν δὲ μόλῃ
 δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' οὐκ μελίθρων,
 πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

145

ἀντ. α'. ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, 150
 2 φρουρεῖν ὅμῳ ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ·
 3 νῦν δέ μοι λέγ', αὐλὰς
 4 ποίας ἔνεδρος ναίει
 5 καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
 6 μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
 7 μὴ προσπεσὼν με λάθῃ ποθέν·
 8 τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει στίβον,
 9 ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

155

σύστ. β'. ΝΕ. οἶκον μὲν ὀράς τόνδ' ἀμφίθυρον
 πετρίνης κοίτης.

160

ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
 στίβον ὀγμεύει τῇδε πέλας που.
 ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
 λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
 πτηνοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερώς,
 οὐδέ τιν' αὐτῷ
 παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

165

147 οὐκ J.: ἐκ MSS.

150 After ἄναξ, L and most MSS. add τὸ

σὸν: del. Triclinius.

156 μὴ με λάθῃ προσπεσὼν ποθεν MSS.: corr.

Hermann.

163 τῇδε Blaydes: τόνδε MSS. (τῇδε Γ.)

στρ. β'. ΧΟ. οἰκτίρω νιν ἔγωγ', ὅπως,

1 μὴ του κηδομένου βροτῶν

170

3 μηδὲ ξύντροφον ὅμμ' ἔχων,

4 δύστανος, μόνος αἰεὶ,

5 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,

6 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ

7 χρείας ἵσταμένῳ. πῶς ποτε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;

8 ὦ παλάμαι θεῶν·

177

9 ὦ δύστανα γένη βροτῶν,

10 οἷς μὴ μέτριος αἰῶν.

ἀντ. β'. οὗτος, πρωτογόνων ἴσως

180

2 οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,

3 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ

4 κεῖται μῦνος ἀπ' ἄλλων,

5 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ

spotted

6 θηρῶν, ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ

185

7 λιμῇ τ' οἰκτρός, ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων· ὀρεῖ-

8 α δ' ἀθυρόστομος

9 Ἀχὼ τηλεφανῆς πικραῖς

10 οἰμωγαῖς ὑπακούει.

190

σύστ. γ'. ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·

θεῖα γάρ, εἴπερ καὶ γώ τι φρονῶ,

καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν

τῆς ἀμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,

καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,

195

οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν του μελέτη,

τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ

τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,

177 θεῶν Lachmann: θνητῶν MSS.

187 f. ὀρεῖ|α Mekler:

βαρεῖ|α δ' L, A, vulg. (βαρεῖ-|α δ' Vat. b.)

189 f. πικρᾶς |

οἰμωγᾶς ὑπόκειται MSS.: πικρᾶς | οἰμωγᾶς ὑπακούει Auratus, Brunck (πικραῖς

...οἰμωγαῖς Blaydes). 196 ὥς Porson: ὅπως MSS.

πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
 χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

200

στρ. γ. ΧΟ. εὖστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. προὔ-
 φάνη κτύπος,
 2 φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του,
 3 ἣ πού τῃδ' ἢ τῇδε τόπων.
 4 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά του στίβον κατ'
 ἀνάγκαν 206
 5 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει
 6 βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ
 θροεῖ.

ἀντ. γ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον, ΝΕ. λέγ' ὃ τι. ΧΟ. φρον-
 τίδας νέας· 210
 2 ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνὴρ,
 3 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
 4 ὡς ποιμὰν ἀγροβότας, ἀλλ' ἢ πού πταίων ὑπ'
 ἀνάγκας 215
 5 βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν,
 6 ἢ ναὸς ἄξενον ἀγάζων ὄρμον· προβοᾷ τι γὰρ
 δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι·

τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κακὰ ποίας πάτρας 220
 κατέσχετ' οὐτ' εὖορμον οὐτ' οἰκουμένην;
 ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε
 τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
 στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

203 τειρομένου του] του add. Porson. 218 τι γὰρ Wunder: γὰρ
 τι MSS. 220 κακὰ ποίας πάτρας L: ναυτίλῳ πλάτῃ A. 222 πάτρας]
 πόλεως conj. J.—ἂν ὑμᾶς ἢ γένους L: ὑμᾶς ἂν ἢ γένους A: corr. Triclinius.

- φωνῆς δ' ἀκούσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνη 225
 δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 ἔρημον ὧδε καῖφίλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἴπερ ὥς φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὗτ' ἐμέ 230
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
- NE. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα
 Ἑλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
- ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ. 235
 τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
 χρεῖα; τίς ὀρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
- NE. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου
 Σκύρου· πλέω δ' ἔξ οἴκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς 240
 Ἀχιλλέως, Νηοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
- ΦΙ. ὦ φίλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός,
 ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
 στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν, πόθεν πλέων;
- NE. ἔξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ. 245
- ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
 ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
- NE. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
- ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾶς;
- NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250
- ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἦσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
- NE. ὥς μηδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.
- ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μὴδὲ κληδῶν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

228 καλούμενον MSS.: corr. Brunck.

251 οὐδ' ὄνομ' οὐδὲ L, vulg. (οὐδ' οὐνομ' οὐδὲ A): ἄρ' add. Erfurdt.

μῆδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διήλθέ πω·
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
 γελῶσι σίγ' ἔχοντες, ἣ δ' ἐμὴ νόσος
 αἰεὶ τέθηλε καπλὶ μείζον ἔρχεται.
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως, 260
 ὅδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις ἴσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
 ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἀναξ
 ἔρριψαν αἰσχροῦς ὧδ' ἔρημον, ἀγρία 265
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
 ξὺν ἧ μ' ἐκείνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
 ὥχοντ' ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
 Χρύσης κατέσχον δεῦρ' οὐ ναυβάτη στόλῳ. 270
 τότε ἄσμενοί μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σίλου
 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεί πέτρᾳ,
 λιπόντες ὥχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἳ αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὲ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
 ὀρώντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 ἡΐρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, 285
 κᾶδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον

256 πω r, Blaydes: πω L, vulg. 266 τῆς Auratus: τῆσδ' MSS.

272 πέτρῳ MSS.: corr. Blaydes.

διακονεῖσθαι· γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξηύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυόμην, δύστηνον ἐξέλκων πόδα

290 αἰνῶ
αἰνῶ (αἰ)

πρὸς τοῦτ' ἂν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σφάζει μ' ἑεῖ.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

295

ἴ φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300

ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἐκὼν·
οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.

οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.

305

τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.

οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μὲν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτίραντες, ἢ τινα στολὴν·

310

ἐκεῖνο δ' οὐδεὶς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.

ἔδαν, ἔα

τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ'· οἳ Ὀλύμπιοι θεοὶ
δοιέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

315

ΧΟ. ἔοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα

291 δύστηνος MSS.: corr. Canter.
μάθοις T: κἀν...μάθοις M. Seyffert.

300 μάθης L, A, vulg. (μάθε τ):

315 οἳ Porson: οἷς MSS.

- ξένοις ἐποικτίρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
 ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις
 ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακῶν 320
 ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσεῶς βίας.
 ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
 ἔγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν;
 ΝΕ. θυμὸν γένοιτο, χειρὶ πληρῶσαί ποτε,
 ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοίεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
 χῆ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μῆτηρ ἔφν.
 ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὦδε τὸν μέγαν
 χόλου κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
 ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολῶν. 330
 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
 ΦΙ. οἴμοι· φράσης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 πρῶτον τόδ'· ἡ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
 ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο,
 τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335
 ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανῶν.
 ἀμνηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
 πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κείνου στένω.
 ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
 ἀλγῆμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
 ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσου
 αὐτίς πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
 ΝΕ. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέγα
 διός τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφεὺς τοῦμοῦ πατρός,
 λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345
 ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
 πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ 'μ' ἐλεῖν.
 ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν

320 συντυχῶν L, A, vulg.: γὰρ τυχῶν r.

324 θυμῷ...χείρα MSS.: corr. Brunck.

χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ,
 μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἰμέρῳ, 350
 ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμεν·
 ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
 εἰ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντ' μοι,
 καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ 355
 κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κείνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
 ἐπεὶ δ'άκρυσσα κείνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
 ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὥς εἰκὸς ἦν,
 τά θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
 οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον·
 "ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρὶ' ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος."
 καὶ γὰρ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι
 ὀργῇ βαρεῖα, καὶ καταλγήσας λέγω·
 "ὦ σχέτλι', ἣ ἵτολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινα
 δοῦναι τὰ τεύχη τὰμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλησίον γὰρ ὦν κυρεῖ,
 ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὔτοι τάδε·
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κάκεινον παρών."
 καὶ γὰρ χολωθείς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
 τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἤκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὦν,
 δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ὧδ' ἡμείψατο·
 "οὐκ ἦσθ' ἔν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἔν' οὐ σ' ἔδει·
 καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
 οὐ μῆποτ' ἐς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσης ἔχων.

τοιαῦτ' ἀκούσας κάξονειδισθεῖς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κακ κακῶν Ὀδυσσέως.

[κοῦκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει·

385

πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.]

λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρεΐδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

390

στρ. ΧΟ. ὄρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, ^{ρ. κα}μᾶτερ αὐτοῦ Διός,

1 ἂ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,

3 σὲ κάκει, μᾶτερ πότνι, ἐπηνδῶμαν,

395

4 ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,

5 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,

6 ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων

400

7 λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου,

8 σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές

λίπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλευκάτε·

καί μοι προσάδεθ', ὥστε γιγνώσκειν ὅτι

405

ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσέως.

ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ

γλώσση θυγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς

μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποεῖν.

ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρῶν 410

Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὀρῶν ἠνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε

ζωντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἡ χοῦτος οἴχεται θανών;

ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.

415

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,

409 μέλλοι L: μέλλει A, vulg.

414 ἀλλ' om. L, add. A, vulg.

- οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτιά, ·
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NE. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα 420
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.
- ΦΙ. τί δ'; οὐ παλαιὸς καγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κεῖνων κάκ' ἐξήρκε, βουλευὼν σοφά.
- NE. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν 425
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος ὃς παρῆν γόνος.
- ΦΙ. οἶμοι, δὴ αὖ τῶδ' ἄνδρ' ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἤκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιον κλύειν.
φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
τεθνήσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ', ἵνα 430
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;
- NE. σοφὸς παλαιστῆς κεῖνος· ἀλλὰ χαί σοφαὶ
γνώμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.
- ΦΙ. φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατὴρ ἦν τὰ φίλτατα;
- NE. χούτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ 435
τοῦτ' ἐκδιδάξω· πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αἶρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἶε.
- ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440
- NE. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;

421 τί δ' ὦ παλαιός L (ὦ made from ὦ by the first hand, which has also written ·δ· above): τί δ' ὃς παλαιός r: corr. Burges, Meineke.

425 ὅσπερ ἦν γόνος MSS.: corr. Musgrave. 426 δὴ αὖτως (from αὖτως δειν' (sic)) . . ἔλεξας L, with an erasure of two letters after δειν', to which the apostrophe has been added by S. The other MSS. vary only between αὖτως and αὐτως. Schol. in L, γρ. δὴ αὐτῶ δ' ἐξέδειξας: whence Porson conj. δὴ αὖ τῶδ' ἐξέδειξας. Corr. J. (*Journ. Philol.* vol. II. p. 72, 1869), and Blaydes (ed. 1870).

435 σ' ἐν βραχεῖ] ἐν om. MSS., add.

Erfurdt.

- ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
 ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
 μηδεὶς ἐφῆ· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
- NE. οὐκ εἶδον αὐτόν, ἥσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν. 445
- ΦΙ. ἔμελλ'. ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
 ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
 καὶ πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῇ
 χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἄιδου, τὰ δὲ
 δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' αἰεί. 450
 ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
 τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὖρω κακοὺς;
- NE. ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός,
 τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
 καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι. 455
 ὅπου θ' ὁ χεῖρων τὰγαθοῦ μείζον σθένει
 κάποφθίνει τὰ χρηστὰ χῶ δειλὸς κρατεῖ,
 τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
 ἀλλ' ἢ πετραία Σκύρος ἐξαρκούσά μοι
 ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
 νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν· καὶ σύ, Ποῖαντος τέκνον,
 χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες
 νόσου μεταστήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν, ὥς ὀπηνίκ' ἂν θεὸς
 πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465
- ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; NE. καιρὸς γὰρ καλεῖ
 πλοῦν μὴ ἕξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ ἄγγύθεν σκοπεῖν.
- ΦΙ. πρὸς νῦν σε πατρός πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἰκέτης ἰκνοῦμαι, μὴ λήψης μ' οὕτω μόνον, 470
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσις ὀρᾷς
 ὅσοισι τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,

ἔξοιδα, πολλὰ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλήθι· τοῖσι γενναίοισί τοι 475
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
 σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,
 δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 εἰάν μὲν ἔγωγε ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθι· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅπου
 ἤκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεύσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίῳ, τέκνον,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν 485
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χολός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου·
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκῳδοντος Εὐβοίας σταθμά·
 κἀκεῖθεν οὗ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην στόλος 490
 Τραχινίαν τε δειράδ' ἡδ' ἐς εὐροον
 Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὥς δείξης φίλῳ,
 ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς, 495
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους.
 ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ (τὰ τῶν διακόνων,) 500
 ὥς εἰκός, οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἡπειγον στόλον.
 νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπὸν τε καὶ τὸν ἄγγελον 500
 ἤκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὥς πάντα δεινὰ ἀπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.

491 δειράδα καὶ τὸν εὐροον MSS. (δεράδα Τουρ): corr. J.
 λαϊάν L (παλαί' ἂν οἱ πάλαι ἂν γ): corr. Triclinius.
 βεβήκοι L, A, vulg. 496 δόμοις MSS.: corr. Wunler.

493 πα-

494 βεβήκη γ:

χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δειν' ὄραν,
 χῆ' αὖταν τις εὖ ζῇ, τνικαῦτα τὸν βίον 505
 σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.

ἀντ. ΧΟ. οἴκτιρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσολίστων
 πόνων

2 ἀλλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
 3 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρείδας, 510
 4 ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
 5 μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν, 515
 6 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς
 7 πορεύσαιοι μ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν
 8 νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕ. ὄρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρής,
 ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσία, 520
 τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἦκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
 τοῦναιδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχροὶ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
 ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. 525
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὀρμάσθω ταχύς·
 χῆ ναῦς γὰρ ἄξει κοῦκ ἀπαρνηθήσεται.
 μόνον θεοὶ σφύζοιεν ἐκ τε τῆσδε γῆς
 ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ, 530
 φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς
 ἔργῳ γενοίμην ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλή.
 ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
 ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθης

509 οἷα conj. Porson (preferring, however, ἄσσα): ὄσσα L, A, vulg.
 (ὄσα γ.) 517 τὰν ἐκ θεῶν MSS.: ἐκ del. Hermann. 533 προσ-

κύσαντε Porson: προσκύσαντες MSS. (προσκύσσοντες Γ): but L and A have
 dots over the final s. 534 εἰ σοίκησιν (sic) L: εἰσοίκησιν vulg.

ἀφ' ὧν διέζων ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλήναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκη προὔμαθον στέργειν κακά.
ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐθις εἵσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἶης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυσσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχη δέ πως πρὸς ταῦτ' ὀρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ ὥς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
Πεπάρηθον, ὥς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σίγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα· τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐστί, κοῦ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕ. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μενεῖ·
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὥς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ

538 κακά Valckenaer (from schol. in L): τάδε MSS. 548 ἀπ' L:

ἐξ r. 550 συννεναυστοληκότες Dobree: οἱ νεναυστοληκότες MSS.

554 ἀμφὶ σ' οὐνεκα L, vulg. (ἀμφὶ σοῦ 'νεκα r): corr. Auratus. 559

ἅπερ γ' ἔλεξας A: γ' om. L, vulg.

- Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησέως κόροι.
 NE. ὥς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;
 EM. οὐκ οἶδ'· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρεμί σοι.
 NE. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοῖ ξυνναυβίται 565
 οὕτω καθ' ὀρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
 EM. ὥς ταῦτ' ἐπίστω δρῶμεν, οὐ μέλλοντ' ἔτι.
 NE. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ ἀντάγγελος
 πλεῖν ἦν ἐτοιμός; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;
 EM. κείνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς 570
 ἔστελλον, ἥνικ' ἐξανηγόμην ἐγώ.
 NE. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;
 EM. ἦν δὴ τις—ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
 τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.
 NE. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
 EM. μή νύν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
 ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
 ΦΙ. τί φησίν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
 διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
 NE. οὐκ οἶδά πω τί φησί· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
 εἰς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ κάμει τούσδε τε.
 EM. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλης στρατῷ
 λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
 δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ ἀνὴρ πένης.
 NE. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
 φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ', ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγων
 κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὦν ἀκήκοας.
 EM. ὄρα τί ποιεῖς, παῖ. NE. σκοπῶ καγὼ πάλαι.
 EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590
 EM. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,

572 πρὸς ποῖον αὖ τόνδ'] αὖ Dobree: ἂν MSS. 584 χρηστά θ']
 θ' Dobree: γ' MSS. 587 λόγων Burges: λόγον L, A, vulg. (λόγω κ.)
 588 μηδέν' MSS.

ὁ Τυδέως παῖς ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν ἢ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντες ἄξιον, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλεόν
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου δράσειν τάδε.

NE. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; 600
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἔκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν υἱός, ὄνομα δ' ὠνομάζετο 605
Ἑλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχροὺς καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν, 610
καὶ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τὰ νῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἷοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβών,
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κᾶρα
τέμνειν ἐφείτο τῷ θέλουντι μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι 620
καὐτῷ παραινῶ κεῖ τινος κήδει πέρι.

ΦΙ. οἶμοι τάλας· ἢ κείνος, ἢ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;

- πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κάξ' Ἄιδου θανῶν
 πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατὴρ. 625
- ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
 ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.
- ΦΙ. οὐκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
 ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
 δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; 630
 οὐ· θάσσουν ἂν τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ
 κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
 ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
 τολμητά· καὶ νῦν οἶδ' ὁθούνεχ' ἵζεται.
 ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ 635
 πέλαγος ὀρίξῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
 ἴωμεν· ἥ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
 λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαῦλαν ἤγαγεν.
- ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοῦκ πρόφρας ἀνῆ,
 τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιστατεῖ. 640
- ΦΙ. αἰεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
- ΝΕ. οὐκ, ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
- ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
 ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βία.
- ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβὼν 645
 ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
- ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
- ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεὼς γε τῆς ἐμῆς ἔπι;
- ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ὦ μάλιστ' αἰεὶ
 κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πρᾶνεν πᾶν. 650
- ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾶς λαβεῖν;
- ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
 παρερρύηκεν, ὡς λίπω μὴ τφ λαβεῖν.

636 ὀρίξαι MSS.: corr. Reiske, Brunck. 639 ἀνῆ Pierson: διη L:
 ἀγῆ A (with gl. πέση, θραυσθῆ). 648 ἐπι conj. T. Johnson (ed. 1746),
 Heath, and others: ἐνι MSS.

- NE. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἂ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλ' ἔστ', ἀλλ' ἂ βαστάζω χεροῖν. 655
 NE. ἄρ' ἔστιν ὥστε καὶ γυῖθεν θεῶν λαβεῖν,
 καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο καῖλλο τῶν ἐμῶν
 ὁποῖον ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω· 660
 εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
 ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
 ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν 665
 ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον·
 εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670
 NE. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον·
 ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοϊτ' ἂν κτήματος κρείσσω φίλος.
 χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 675

στρ. α'. ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα,
 2 τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 3 κατὰ δρομάδ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν παγ-
 κρατῆς Κρόνου παῖς· 680
 4 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν
 μοῖρα
 5 τοῦδ' ἐχθλοῖσι συντυχόντα

655 ἀλλ' ἔστ' ἀλλ' ἂ Γ: ἀλλ' ἔσθ' ἂ L: ἀλλὰ γ' ἔσθ' ἂ A. 671—673

The MSS. give these three vv. to Philoctetes: corr. Doederlein. 679 f.

Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δὴ | δρομάδα δέσμιον ὡς | ἔλαβ' ὁ παγκρατῆς Κρόνου παῖς
 L, vulg. (ἔβαλεν instead of ἔλαβ', Vat.): corr. Erfurdt, Schneidewin.

6 θιατῶν, ὃς οὐτ' ἔρξας τιν', οὐ τι νοσφίσας,
 7 ἀλλ' ἴσος ὦν ἴσοις ἀνῆρ, 685
 8 ἄλλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
 9 τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 10 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μόνος
 κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν
 κατέσχευ' 690

ἀντ. α'. ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
 2 οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
 3 παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
 σειεν αἱματηρόν· 694
 4 ὃς τὰν θερμοτάταν αἰμάδα κηκιομέναν ἐλκέων
 5 ἐνθήρου ποδὸς ἡπίοισι
 6 φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι,
 7 φορβάδος ἐκ γαίας ἐλών· 700
 8 εἶρπε δ' ἄλλοτ' ἄλλαχᾶ
 9 τότ' ἂν εἰλνόμενος,
 10 παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
 χοι πόρου, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἅτα· 705

στρ. β'. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
 2 αἶρων τῶν νεμόμεσθ' ἄνδρες ἀλφησταί,
 3 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων 710
 4 πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. ᾧ μελέα
 ψυχά,

684 οὔτε νοσφίσας MSS.: corr. Schneidewin. 685 ἴσος (ἴσως L)
 ἐν ἴσοις MSS.: corr. F. Schultz, Lachmann. 687 τόδε θαῦμ' ἔχει με
 MSS.: τοι add. Dindorf: θαῦμά μ' ἔχει Erfurdt. 691 πρόσουρος MSS.:
 πρόσουρον conj. Bothe. 695 ὃς τὰν] οὐδ' ὃς τὰν MSS.: corr. Hermann.
 700 ἐκ γαίας Dindorf: ἐκ τε γᾶς MSS.—ἐλών Reiske, Schneidewin: ἐλεῖν
 MSS. 701 εἶρπε Bothe: ἔρπει MSS.—ἄλλαχᾶ Campbell: ἄλλα MSS.
 704 πόρου Wakefield: πόρον L: πόρων A, vulg. 711 πτανῶν ἀνύσειε
 πτανοῖς L: πτανῶν πτανοῖς ἀνύσειε A: corr. Brunnck.

5 ὃς μῆδ' οἶνοχύτου πώματος ἦσθη δεκέτει χρόνῳ, 715
 6 λεύσσω δ' ὅπου γνοίῃ στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ
 προσενώμα.

ἀντ. β'. νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 2 εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων. 720
 3 ὃς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
 4 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν Μα-
 λιάδων νυμφῶν, 725
 5 Σπερχειοῦ τε παρ' ὅχθας, ἔν' ὃ χάλκασπις ἀνὴρ
 α/θεοῖς
 6 πλάθει πατρὸς θείῳ πυρὶ παμφαῆς, Οἷτας ὑπὲρ
 ὅχθων.

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐδενὸς 730
 λόγου σιωπᾶς καπόπληκτος ὦδ' ἔχει;

ΦΙ. ᾄ ᾄ ᾄ ᾄ.

NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ
 τέκνον.

NE. μὲν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ. 735
 ἰὼ θεοί.

NE. τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
 ᾄ ᾄ ᾄ ᾄ.

NE. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔσει 740
 σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν

715 δεκέτει χρόνῳ L: δεκέτη χρόνον A. 724 πατρίαν Porson:
 πατρίαν MSS. 727 πατρὸς J.: πᾶσι L, vulg. (πᾶσιν Triclinius.)

733 τί ἔστιν MSS.: corr. Erfurdt. 736 f. ἰὼ θεοί. | τί τοὺς θεοὺς
 ἀναστένων καλεῖς; L. Some edd., writing ὦ θεοί, read the whole as one v.,
 either with or without the addition of ὦδ' after θεοῦς. The reading in the
 text is that of A.

κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται,
 διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
 ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745
 ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαππαπαῖ.
 πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
 ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
 ἀπάμησηον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
 ἴθ' ὦ παῖ. 750

- NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
 τοσήνδ' ἰνυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποεῖ;
 ΦΙ. οἴσθ', ὦ τέκνον. NE. τί δ' ἔστιν; ΦΙ. οἴσθ', ὦ
 παῖ. NE. τί σοί;
 οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἴσθα; παππαπαππαπαῖ.
 NE. δεινόν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755
 ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτιρέ με.
 NE. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μὴ με ταρβήσας προδῶς·
 ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνον, πλάνοις ἴσως
 ὡς ἐξεπλήσθη. NE. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ,
 δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760
 βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
 ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
 τὰδ', ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
 τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν, 765
 σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
 ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
 κούκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἔαν χρεῶν
 ἔκμηλον εὐδαιν. ἴν δὲ τῶδε τῶ χρόνῳ
 μόλωσ' ἐκείνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770
 ἐκόντα μῆτ' ἄκοντα μῆτε τῷ τέχνῳ
 κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἄμα
 καῶμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.
 NE. θάρσει προνοίας οὐνεκ'· οὐ δοθήσεται
 πλὴν σοί τε καί μοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

- ΦΙ. ἰδοῦ, δέχου, παῖ· τὸν [†]φθόνον δὲ πρόσκυσσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
- ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὐρίος τε κεῦσταλῆς, ὅποι ποτὲ 780
θεὸς δικαιοῖ χῶ στόλος πορσύνεται.
- ΦΙ. ἀλλ' ὅκνος, ὦ παῖ, μὴ ἀτέλεστ' εὐχῇ μ' ἔχει·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
παπαῖ, φεῦ. 785
παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἷμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.
ἀτταταῖ. 790
ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἴθε σοῦ διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦδε. φεῦ, παπαῖ,
παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
'Αγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον; 795
ὦμοι μοι.
ὦ Θάνατε Θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἡμαρ οὐ δύνα μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ Δημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἂ νῦν σὺ σφάζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φής, παῖ;
τί φής; τί συγᾶς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς; 805

782 ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μὴ μ' ἀτελὲς εὐχὴ L, A, vulg. (ἀλλ' οὖν
δέδοικα μὴ μ' ἀτελὲς εὐχὴ, τέκνον, Triclinius): corr. J. 798 δύνη
MSS.: corr. Porson.

ΝΕ. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.

ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'. ὥς ἤδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάξω, μὴ με καταλίπῃς μόνον.

ΝΕ. θάρσει, μενούμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; ΝΕ. σαφῶς
φρόνει. 810

ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

ΝΕ. ὥς οὐ θέμις γ' ἐμοῦστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. ΝΕ. ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙ. ἐκείσε νῦν μ', ἐκείσε ΝΕ. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω

ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; 815

ΦΙ. μέθες μέθες με. ΝΕ. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.

ΝΕ. οὐ φήμ' εἰάσειν. ΦΙ. ἀπὸ μ' ὀλεῖς, ἣν προσθήγῃς.

ΝΕ. καὶ δὴ μεθήμ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.

ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ. 820

ΝΕ. τὸν ἄνδρ' εἰοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἔξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε·
ἰδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις πατέρρῳγεν ποδὸς
αἰμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' εἰάσωμεν, φίλοι, 825
ἐκηλον αὐτόν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

στρ. ΧΟ. "Υπν' ὀδύνας ἀδαῆς, "Υπνε δ' ἀλγέων,

2 εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,

3 εὐαίων εὐαίων, ὠναξ·

4 ὄμμασι δ' ἀντίσχοις 830

5 τάνδ' αἰγλαν ἂ τέταται τανῦν.

6 ἴθι ἴθι μοι παιών.

7 ὦ τέκνον, ὄρα ποῦ στάσει, middle

818 μεθήμ', εἴ τι δὴ Hermann: μεθίημι· τί δὴ L (τί δὲ δὴ A).

828 εὐαῆς MSS. (εὐμενῆς Γ): corr. Hermann.

830 ἀντίσχοις Musgrave, Brunck: ἀντέχοις MSS.

8 ποῖ δέ μοι τάνθενδε βάσει

9 φροντίδος. ὁρᾷς ἤδη.

835

10 πρὸς τί μενούμεν πράσσειν;

11 καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων

12 πολὺ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

μεσ. ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὁρῶ οὐνεκα
θήραν

τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες. 840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροὺν ὄνειδος.

ἀντ. ΧΟ. ἀλλί, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὀψεται·

1 ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,

2 βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,

845

3 πέμπε λόγων φάμαν·

4 ὥς (πάντων ἐν νόσφ) εὐδρακῆς

5 ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.

6 ἄλλ' ὅτι δύνῃ μάκιστον

7 κείνο δὴ μοι, κείνο λάθρα

850

8 ἐξιδοῦ ὅπα πράξεις.

9 οἶσθα γὰρ ἂν αὐδῶμαι,

10 εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις,

11 μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.

854

ἐπ. οὐρός τοι, τέκνον, οὐρός·

ἀνὴρ δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων

ἄρωγαν ἐκτέταται νύχιος,

(ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός,)

οὐ χερός, οὐ ποδός, οὐ τινος ἄρχων,

860

834 f. ποῖ δέ μοι τάνθενδε βάσει J.: ποῖ δέ βάσει πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
MSS. 838 πολὺ τι add. Hermann. 850 κείνο δὴ] δὴ add.
Hermann. 852 ἂν αὐδῶμαι] ἂν Hermann: ὦν L (with 'ον' superscr.
by S), ι: δν A, vulg. 853 ταύταν Γ: ταῦτάν (sic) L: ταυτάν A
(τὴν αὐτάν ι).

ἀλλὰ τις ὡς Ἀῖδα πάρα κείμενος.
 ὄρα, βλέπ' εἰ καίρια
 φθέγγει. ^{τίς} τὸ δ' ἀλώσιμον
 ἐμᾶ φροντίδι, παῖ,
 πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

NE. σιγᾶν κελεύω, μῆδ' ἀφεστάναι φρενῶν. 865

κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κᾶρα.

ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων

ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.

οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχῃς ἐγώ,

τληναὶ σ' ἐλείνῳς ὥδε τὰμὰ πῆματα 870

μείναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.

οὔκουν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως

οὔτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.

ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κᾶξ εὐγενῶν,

ὦ τέκνον, ἡ σή, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ 875

ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.

καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ

λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δῆ, τέκνον,

σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατὰστησον, τέκνον,

ἴν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ, 880

ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν μῆδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

NE. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα

ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·

ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου

πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο. 885

νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,

οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,

ἐπέπερ οὔτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·

861 τις ὡς Wunder: ὅστις L (with ω superscr. by the first hand): ὡς τις vulg. 862 ὄρα M. Seyffert, βλέπ' ei Hermann: ὀρᾶ· βλέπει MSS.

872 εὐφóρως Brunck: εὐπόρως MSS.

- τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ 890
 ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
 ἄλλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
 ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴστω τε καὶ τὸς ἀντέχου.
 ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύννηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
 ΝΕ. παπαῖ· τί δῆτ' ἂν δρῶμ' ἐγὼ τὸν θένδε γε; 895
 ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
 ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.
 ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
 ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
 ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900
 ἔπεισεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
 ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
 ὅταν λιπὼν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
 ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
 δρᾶς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905
 ΝΕ. αἰσχροὺς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δρᾶς· ἐν οἷς δ' αὐδᾶς, ὀκνῶ.
 ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
 κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;
 ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφυν, 910
 προδούς μ' ἔοικε κακλιπῶν τὸν πλοῦν στελεῖν.
 ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
 πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
 ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὥς οὐ μανθάνω.
 ΝΕ. οὐδὲν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
 πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
 ΦΙ. οἶμοι, τί δ' εἶπας; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.
 ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν. 920

895 τί δῆτ' ἂν δρῶμ'] ἂν add. Schaefer.—γε A: λέγε L.

917 τί δ' εἶπας;] δ' add. J.

- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
- ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένη,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
- ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποεῖ.
- ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὀρών
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε; 930
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
- ἀπόδος, ἰκνουμαί σ', ἀπόδος, ἰκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ.
ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ'; ὦδ' ὀρᾷ πάλιν. 935
ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρέων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως· 940
ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθεῖς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἐλών ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἶδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἰλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὦδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδος, ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῷ γενοῦ. 950

933 μὴ μ' ἀφέλῃς L, vulg. (μὴ μου 'φέλῃς A): corr. Elmsley.

942 προσθεῖς L: προθεῖς r. 945 ἐλών (sic) μ'. . ἐκ βίας μ' ἄγει L:

ἐλών μ' . . ἐκ βίας ἄγει A, vulg.

950 ἀλλ' ἀπόδος] ἀπόδος L, vulg.

(ἀπόδος σύ γ' r): ἀλλ' add. Turnebus.

τί φής; σιωπᾶς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σε ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανὼν παρέξω δαῖθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τείσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960
 ὅλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἥδη 'στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλας.

ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μήποτ' ὄφελον λιπεῖν 970
 τὴν Σκύρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ, πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἥκειν αἰσχυρά· νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
 οἷς εἰκός, ἔκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα.

ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοῖ· πάλιν; 975

ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνήρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω;

ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι καπόλωλ'· ὅδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβὼν με καπονοσφίσας ὄπλων.

ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε. 980

ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μὲν,
 οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σέ δεῖ

στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἥ βία στελουσί σε.

ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμήστατε,
οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπης ἐκῶν. 985

ΦΙ. ὦ Δημνία χθῶν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἕφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βία;

ΟΔ. Ζεὺς ἐσθ', ἔν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὃ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ' ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990

ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κάξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙ. οὐ φήμ'. ΟΔ. ἐγὼ δὲ φημί. πειστέον τάδε.

ΦΙ. οἷμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὥς δούλους σαφῶς 995
πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βία.

ΦΙ. οὐδέποτε γ' οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως γ' ἂν ᾗ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. 1000

ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρα πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσών.

ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρεῖα φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1005

ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷ αὖ μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατὰξιον δ' ἐμοῦ,

ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποεῖν, 1010
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστὶν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.

992 πηθεῖς MSS. (πιθεῖς B): corr. Auratus, Porson. 1000 ἕως γ']
γ' add. Triclinius. 1003 ξυλλάβετ' L: ξυλλάβετέ γ' A: corr. Bern-
hardy. 1007 οἷ αὖ Hermann: οἷά L, vulg. (οἷως r.)

ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' αἰὲ
 ψυχὴ νιν ἀφυᾶ τ' ὄντα κοῦ θέλονθ' ὁμως
 εὖ προὔδιδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν. 1015
 καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
 ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὔβάλου
 ἄφιλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
 φεῦ.

ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ἠυξάμην.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουνσιν ἡδύ μοι, 1020
 σὺ μὲν γέγηθαζ ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
 τοῦτ' αὖθ' ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
 γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
 διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
 καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεῖς 1025
 ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς, ἐμέ δὲ τὸν πανάθλιον
 ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπταῖ ναυσὶ ναυβάτην
 ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῆς, κεῖνοι δὲ σέ·
 καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
 ὅς οὐδὲν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι. 1030
 πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
 χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἔξεσθ', ὁμοῦ
 πλεύσαντος, αἰθεῖν ἱερά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 κακῶς ὄλοισθ'· ὀλείσθε δ' ἠδίκηκότες 1035
 τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
 ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὐποτ' ἂν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὔνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῇ θεοί τ' ἐπόψιοι, 1040
 τείσασθε τείσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι καμ' οἰκτίρετε·

1014 ἀφυᾶ MSS.: corr. L. Dindorf. 1032 ἔξεσθ', ὁμοῦ] ἔξεστ' (ἐμοῦ)

Pierson: ἐξεσθ' MSS. (ἔξεσθ' Vc).—ὁμοῦ Gernhard: ἐμοῦ MSS.

ὥς ζῶ μὲν οἰκτρῶς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφενγένοι.

ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045

τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεύ, κοῦχ ὑπείκουσαν κακοῖς.

ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.

οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτός εἰμ' ἐγώ·

χῶπον δικαίων καγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050

οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὖσεβῇ.

νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρήζων ἔφυν,
πλήν εἰς σέ· νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.

ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψεύσῃτ' ἔτι·

ἔατε μέννειν. οὐδὲ σοῦ προσχρήζομεν, 1055

τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν

Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,

ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν

τούτων κρατύνειν μηδ' ἐπιθύνειν χερί.

τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Αἴηνον πατῶν. 1060

ἡμεῖς δ' ἴωμεν· καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας

τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σὲ χρῆν ἔχειν.

ΦΙ. οἶμοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς

ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὥς στείχοντα δῆ. 1065

ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι

γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὢν,

ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070

λειφθήσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟ. ὧδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν

οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χήμεις φαμέν.

1051 μου A, vulg. (σὸ B): om. L.

1071 λειφθήσομ' ἤδη MSS.: corr. Wakefield.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
 πρὸς τοῦδ' ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ, 1075
 χρόνον τοσοῦτον εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς
 στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
 χούτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
 λῶν τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,
 ὑμεῖς δ', ὅταν καλωῶμεν, ὀρμαῖσθαι ταχεῖς. 1080

στρ. α'. ΦΙ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
 2 θερμὸν καὶ παγετώδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ
 τάλας,
 3 λείψειν οὐδέποτε, ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι συνείσει.
 4 ὦμοι μοί μοι. 1086
 5 ὦ πληρέστατον αὔλιον
 6 λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
 7 τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ' ἄμαρ
 8 ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι 1090
 9 σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 10 πέλειαι δ' ἄνω
 11 πτωκάδες ὀξύτονου διὰ πνεύματος
 12 ἐλῶσιν· οὐκέτ' ἴσχω.

ΧΟ. 13 σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, 1095
 14 ὦ βαρύποτμε, κούκ
 15 ἄλλοθεν ἔχει τύχα
 16 τᾷδ' ἀπὸ μείζονος·
 17 εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι
 18 τοῦ λῶνος δαίμονος, εἴλου τὸ κάκιον αἰνεῖν. 1101

1079 ὀρμώμεθον L, A, vulg. (ὀρμώμεθα Γ.) 1085 συνοίσει MSS.:
 corr. Reiske. 1089 τίπτ' Bothe: τί ποτ' MSS. 1092 ff. εἰθ'
 αἰθέρος ἄνω | πτωκάδες ὀξύτονου διὰ πνεύματος | ἐλῶσι μ'· οὐ γὰρ ἰσχύω MSS.
 (ἐλῶσι μ' B.)—ἐλῶσιν Erfurdt: ἰσχω Heath: πέλειαι δ' J. 1100 f. τοῦ
 λῶνος MSS.: but the first schol. in L indicates a v. l., τοῦ πλέονος.—
 αἰνεῖν Hermann: ἐλεῖν MSS.—κυρῆσαι | λῶνος αὖ δαίμονος conj. J.

- ἀντ. α'. ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
 2 καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
 3 ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
 4 αἰαῖ αἰαῖ, 1107
 5 οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
 6 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὄπλων
 7 κραταιαῖς μετὰ χερσὶν 1110
 8 ἴσχω· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 9 κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδου φρενός·
 10 ἰδοίμαν δέ νιν,
 11 τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
 12 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115
- ΧΟ. 13 πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ',
 14 οὐδὲ σέ γε δόλος
 15 ἔσχευ ὑπὸ χειρὸς ἄμ-
 16 ᾶς· στυγεράν ἔχε
 17 δύσποτμον ἄρὰν ἐπ' ἄλλοις. 1120
 18 καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃτ' ἀπώσῃ.
- στρ. β'. ΦΙ. οἶμοι μοι, καὶ που πολιάς
 2 πόντου θινὸς ἐφήμενος
 3 ἐγγελαῖ, χερὶ πάλλων 1125
 4 τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν,
 5 τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν.
 6 ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
 7 χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
 8 ἧ που ἐλεινὸν ὀρᾶς, φρένας εἴ τινας 1130
 9 ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
 10 ἄρθμιον ὧδέ σοι
 11 οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον,
 12 ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγᾷ

1116 πότμος *semel* MSS., *bis* Erfurdt. 1118 f. ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς
 MSS.: corr. Bergk. 1125 ἐγγελαῖ J.: γελαῖ μου MSS. 1132 ἀρθμιον
 Erfurdt: ἀθλιον MSS. 1134 ἄλλου δ' Hermann: ἄλλ' MSS.

13 πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει, 1135

14 ὀρῶν μὲν αἰσχροῦς ἀπάτας, στυγνόν τε φῶτ'
ἐχθοδοπόν,

15 μυρί' ἀπ' αἰσχροῦν ἀνατέλλονθ' ὃς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ.

ΧΟ. 16 ἀνδρός τοι τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν εἰπεῖν, 1140

17 εἰπόντος δὲ μὴ φθονεράν

18 ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.

19 κείνος δ' εἰς ἀπὸ πολλῶν

20 ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνα

21 κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν. 1145

ἀντ. β'. ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'

2 ἔθνη θηρῶν, οὓς ὄδ' ἔχει

3 χῶρος οὐρεσιβώτας,

4 μηκέτ' ἀπ' αὐλίων φυγᾶ

5 πηδᾶτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν 1150

6 τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,

7 ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν·

8 ἀλλ' ἀνέδην, ὃ δὲ χῶρος ἄρ' οὐκέτι

9 φοβητός, οὐκέθ' ὑμῖν,

10 ἔρπετε· νῦν καλὸν 1155

11 ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν

12 ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας·

13 ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.

14 πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὔραις
τρέφεται,

15 μηκέτι μηδεὶς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
αἶα; 1161

1138 δs Bothe: δσ' MSS.

1139 ὦ Ζεῦ Dindorf: Ὀδυσσεύς MSS.

1140 τὰ μὲν ἔνδικ' αἰὲν Arndt: τὸ μὲν εἰ δίκαιον MSS.

1144 τῶνδ'

Gernhard, Thudichum: τοῦδ' MSS.

1149 f. φυγᾶ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων |

πελᾶτ' MSS.: corr. J. (μηκέτ' for μ' οὐκέτ', Auratus and Canter.) 1153 ff.

ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται | οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν | ἔρπετε MSS.: corr. J.

ΧΟ. 16 πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
 17 εὐνοία πάσα πελάταν·
 18 ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ἐπὶ σοὶ 1165
 19 κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
 20 οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δ'
 21 ἔχειν μυρίον ἄχθος ὃ ξυνοικεῖ.

2 ἀνομοι- ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγην ὑπέμνασας, ὦ 1170
 δοστρ. λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων. τί μ' ὤλεσας; τί μ'
 εἵργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας; ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ
 στυγερὰν Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν. 1175

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον. ΦΙ. ἀπὸ νῦν με λείπεται
 ἥδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτ' ἀπαρήγγειλας ἐκόντι τε
 πράσσειν.

ἴωμεν ἴωμεν 1180
 ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.

ΦΙ. μή, πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθης, ἱκετεύω. ΧΟ. με-
 τρίαξ'.

ΦΙ. ὦ ξένοι, μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185

ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ,
 δαίμων δαίμων· ἀπόλωλ' ὃ τάλας·
 ὦ πούς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
 τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
 ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις. 1190

ΧΟ. τί ῥέζοντες ἀλλοκότῳ
 γνώμα τῶν πάρος, ὧν προῦφαινες;

ΦΙ. οὔτοι νεμεσητόν,
 ἀλύοντα χειμερίῳ
 λύπα καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν. 1195

1165 ἐπὶ σοὶ M. Seyffert: ὅτι σοι (or σοί) MSS.

1168 ὃ ξυνοικεῖ L: ᾧ—A. -;

- ΧΟ. βάθι νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
- ΦΙ. οὐδέποτ', οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητῆς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἰσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἳ θ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200
πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
ἀπῶσαι.
ἀλλ', ὦ ξένοι, ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.
- ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
ἧ γένυν, ἧ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
- ΧΟ. ὥς τίνα δὴ ῥέξης παλάμαν ποτέ;
- ΦΙ. χρωτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί·
φονᾶ φονᾶ νόος ἦδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
- ΧΟ. ποῖ γὰς; ΦΙ. ἐς Ἄιδου.
οὐ γὰρ ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις ὦ πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ', ἄθλιός γ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν 1215
λιβάδ' ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἄρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.
- ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἦδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἢ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσεά στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως 1220
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
- ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἔρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
- ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
- ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἢ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225
- ΝΕ. ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—

1199 βροντᾶς αὐγαῖς schol.: βρονταῖς αὐταῖς MSS.

1207 χρωτ'

Hermann: κρᾶτ' MSS.

1213 ὦ πόλις ὦ πόλις πατρία MSS.: corr. Dindorf.

- ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὦν οὐ σοι πρέπον;
 ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισι ἐλών.
 ΟΔ. τὸν ποῖον; ὦμοι· μὴν τι βουλευεῖ νέον;
 ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ— 1230
 ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπήλθες τις φόβος.
 ΝΕ. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν --
 ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί που δοῦναι νοεῖς;
 ΝΕ. αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω.
 ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; 1235
 ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθῇ λέγειν.
 ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίς εἶρηκας λόγον;
 ΝΕ. δις ταῦτά βούλει καὶ τρίς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
 ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
 ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοὺς λόγον. 1240
 ΟΔ. ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
 ΝΕ. τί φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
 ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖς ἐγώ.
 ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾶς σοφόν.
 ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖεις σοφά. 1245
 ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
 ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
 πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
 αἰσχροὺς ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
 ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε; 1250
 ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
 ΟΔ. * * * * *
 ΝΕ. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. οὐ τᾶρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
 ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὀρᾶς

1231 τί χρῆμα A, vulg.: τί χρῆμα· τί L, Γ. 1243 τοῖς r, Buttman
 (conj.), Hermann: τοῖσδ' L, A, vulg. 1251 Hermann was the first
 to point out that a v. has been lost between 1251 and 1252. That loss
 had led to the parts of ΝΕ. and ΟΔ. being interchanged in 1252—1258.

- κώπης ἐπιψάουσαν; NE. ἀλλὰ κάμει τοι 1255
ταῦτόν τόδ' ὄψει δρῶντα κοῦ μέλλοντ' ἔτι.
- ΟΔ. καίτοι σ' εἰσώ· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται.
- NE. ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὔτω φρονῆς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
- ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἴσταιται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεκρημένοι, ξένοι;
ὦμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι νέα 1265
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακά;
- NE. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἤκω φέρων.
- ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
- NE. οὐκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
- ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι χῶτε μου
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
- NE. ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένουσι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξης πέρα·
μάτην γὰρ ἂν εἵπης γε πάντ' εἰρήσεται. 1276
- NE. οὔτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ', ἴσθ', ἢ λέγω.
- NE. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην·
οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα, 1281
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, κατὰ νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔχθιστος γεγώς.
ὀλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285

1265 f. νέα...κακά Bergk: μέγα...κακα (sic) L, with *ον* written above
the final α: μέγα...κακόν A, vulg.

- ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. ἀπώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.
- ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290
ΝΕ. τοῦργον παρέσται φανερόν· ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὕπλων.
- ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπὲρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
- ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως 1295
ἐπησθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὀρᾷς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἐάν τε μὴ θέλῃ.
- ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
- ΝΕ. ἂ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300
- ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
- ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
- ΝΕ. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
- ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρῶτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς 1306
ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
- ΝΕ. εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
- ΦΙ. ξύμφημι· τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον, 1310
ἐξ ἧς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὅς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἥκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθυνηκότων.
- ΝΕ. ἦσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε

1294 ὑπὲρ τ' γ: ὑπὲρ L, vulg. 1304 ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλόν
τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ MSS.: corr. Wakefield. 1308 δὴ om. L, add.
A, vulg. (τοὶ γ).—ὅτου Turnebus: ὅπου MSS. 1312 ζώντων θ' A:
θ' om. L.

αὐτόν τέ μ'· ὦν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι, 1315
 ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
 ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
 ὥσπερ σύ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτίρειν τινά. 1320
 σὺ δ' ἡγρίωσαι, κοῦτε σύμβουλον δέχει,
 ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοία λέγων,
 στυγείς, πολέμιον δυσμενῇ θ' ἡγούμενος.
 ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ·
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῇ
 σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφιος·
 καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἂν τυχεῖν 1330
 νόσου βαρείας, ἕως ἂν αὐτὸς ἥλιος
 ταύτῃ μὲν αἶρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνη πάλιν,
 πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
 καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδῶν
 νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
 ξὺν τοῖσδε τόξοις ξὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς. 1335
 ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
 ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐκ Τροίας ἀλούς,
 Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 ὥς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 ὥς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἣ δίδωσ' ἐκὼν
 κτείνειν ἑαυτόν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.

1314 ἀμὸν Triclinius: ἐμὸν MSS.: πάτερὰ τε τὸν ἐμὸν Aldine (A having τε superscr.)

1322 εὐνοία λέγων Triclinius: εὐνοϊάν σοι λέγων L.

1329 ἂν τυχεῖν Porson: ἐντυχεῖν MSS.

1330 ἕως ἂν

ὡτὸς Scaliger (αὐτὸς Doederlein, Heath): ὥς ἂν αὐτὸς MSS.

καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
εἰς χεῖρας ἔλθειν, εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙ. ὦ στυνγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοῦκ ἀφήκας εἰς "Αἰδου μολεῖν;
οἴμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
τοῖς τοῦδ', ὃς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς τὰδ' ἔρξας εἴμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταύτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως 1355
ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανῶλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακοῦς.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' εἰς Τροίαν μολεῖν
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν· οἳ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες· [οἶ τὸν ἄθλιον 1365
Αἶανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη
'Οδυσσέως ἔκριναν.] εἶτα τοῖσδε σὺ
εἰ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τόδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἃ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοῦς.
χοῦτω διπλὴν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370
διπλὴν δὲ πατρός· κοῦ κακοῦς ἐπωφελῶν
δόξεις ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

1361 κακοῦς Dobree, Doederlein: κακά MSS. 1365 ff. [οἶ τὸν
ἄθλιον...ἐκριναν] rej. Brunck. 1368 κἄμ' Brunck: καὶ μ' MSS.

- NE. λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεῦσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός. 1375
- ΦΙ. ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κάποσώσοντας νόσου.
- ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1380
- NE. ἂ σοί τε κάμοι λῶσθ' ὀρώ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ κατασχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰσχύνειτ' ἂν ὠφελῶν φίλους;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος ἢ π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοί που, φίλος γ' ὦν· χῶ λόγος τοιόσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς. ?
- ΦΙ. ὁλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὐκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὐ σε μανθάνειν.
- ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με; 1390
- NE. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πᾶλιν σώσουσ' ὅρα.
- ΦΙ. οὐδέποθ', ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.
- NE. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὦν λέγω;
ὡς ῥᾶσθ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σέ δὲ 1395
ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῆς, ἄνευ σωτηρίας.
- ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἂ δ' ἦνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγῶν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
Τροίας· ἄλῃς γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

1379 κάποσώζοντας MSS.: corr. Heath. 1381 λῶσθ' ὀρώ Dindorf:
καλῶς ὀρώ L, vulg. (κάλ' ὀρώ r.) 1383 ὠφελῶν φίλους Buttmann:
ὠφελούμενος MSS. 1390 ἐγὼ οὐκ Hermann: ἔγωγ' οὐκ L: ἔγωγ' A,
vulg. 1392 ἰδεῖν A, vulg.: ἐλεῖν L (but with ἰδεῖν superscr. by the
first hand), Γ (with γρ. ἐλθεῖν): Burges conj. μολεῖν.

- NE. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.
 NE. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ
 σθένω.
 NE. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φρον-
 τίσῃς.
 NE. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
 παρὼν 1405
 NE. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἑρα-
 κλέους
 NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἶρξω πελάζειν. NE. στείχε
 προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
 αἵτης μύθων, παῖ Ποίαντος· 1410
 φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἑρακλέους
 ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.
 τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν οὐρανίας
 ἔδρας προλιπῶν,
 τὰ Διός τε φράσων βουλευμάτα σοι, 1415
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὀρᾶν. 1420
 καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

1406 Ἑρακλέους Brunck: ἡρακλείους MSS. 1407 Between πελά-
 ζειν and στείχε the MSS. have σῆς πάτρας. NE. ἀλλ' εἰ δρᾶς ταῦθ', ὥσπερ
 αὐδᾶς: rej. Dindorf.

ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος 1425
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφν,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' εἰς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας· Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήγεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδῖον οὔθ' οὗτος σέθεν· 1435
 ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὗτος σέ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον·
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν 1440
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν
 πορθῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς·
 ὥς τᾶλλα πάντα δεύτερ' ἡγείται πατὴρ
 Ζεὺς· οὐ γὰρ ἡυσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
 καὶν ζῶσι καὶν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας, 1445
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. καγὼ γνώμην ταύτη τίθεμαι.

ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν· 1450
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 ὃδ' ἐπεῖγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,

1429 ἐκβαλὼν MSS.: corr. Turnebus. 1440 ἐννοεῖσθ' MSS.:
 corr. Elmsley. 1443 οὐ γὰρ εὐσεβεία T. Gataker (ἡυσέβεια Dawes):
 ἡ γὰρ εὐσεβεία MSS. 1448 γνώμη (sic) ταύτη L: γνώμη ταύτη vulg.
 (γνώμην ταύτην r): corr. Lambinus, Toup.

Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς, 1455
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη
 κράτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. 1460
 νῦν δ', ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως, 1465
 ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει
 γνώμη τε φίλων χῶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανευ.

XO. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
 Νύμφαις ἀλίσαισιν ἐπευξάμενοι 1470
 νόστου σωτήρας ἰκέσθαι.

1455 προβολῆς Hermann: προβλῆς MSS.
 γλύκιον MSS.

1461 Λύκιον schol.:
 1469 δὴ Hermann: ἤδη L, vulg. (ἰδοῦ A.)

Seek & find OT 10 !!

Sword of Thought OT 170

Eye & see not OT 413

Spent & spent not OT 465

Neither do I know any other will OT 1450

